

ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • ЧЕРВЕНЬ 2014

Ліягона

**Відповіді на чотири
запитання про
священство, с. 18**

**Вибір розваг, гідних
вашого часу, с. 14**

**Побудова Сіону там,
де ви живете, с. 30**

“Батько має повноваження і обов’язок навчати своїх дітей, благословляти їх, виконувати для них обряди євангелії і надавати всі інші види необхідного захисту священства. Він має виявляти любов і бути вірним матері та шанувати її, щоб їхні діти могли бачити цю любов”.

Президент Бойд К. Пекер,
президент Кворуму Дванадцятьох
Апостолів, “Ось що я знаю”,
Ліягона, трав. 2013 р. с. 7.

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства: Прискорення роботи**
Президент Томас С. Монсон
- 7** **Послання візитного вчителювання: Божественна місія Ісуса Христа: Служити іншим**

СТАТТІ

- 14** **Достойно користуватися медіа**
Кетрін Нельсон
Наші розваги можуть бути зваженим, священним вибором.
- 17** **Батьківство, без електронних пристроїв**
Джен Пінбороу
Якщо ми наслідуємо Спасителя і дивимося на своїх дітей, ми вимкнемося, відключимося від розетки і від'єднаємося від усього, що відволікає.
- 18** **Сила священства доступна всім**
Лінда К. Бертон
Священство—це священна довіра, яку виявляють для того, щоб благословляти чоловіків, жінок і дітей, аби ми могли вічно жити сім'ями з Богом.
- 24** **Піонери в кожній країні: Святі останніх днів в Італії: Спадок віри**
Лія Мак-Кланаган
Будівництво храму в Італії є наслідком довгої історії вірних святих.

30 **Заклик бути такими, як Христос**

Старійшина Джеффри Р. Холланд
Зараз настав час, щоб ми встановлювали Сіон там, де ми живемо—навіть якщо ми знаходимося посеред Вавилону.

РУБРИКИ

- 8** **Ми говоримо про Христа: О, як досягнути Ісусову любов**
Сесар Ліма Ескаланте
- 10** **Наші домівки, наші сім'ї: Труднощі—це благословення**
Рейчел Харрісон
- 12** **Старозавітні пророки: Самуїл**
- 13** **Як навчати з брошури Заради зміцнення молоді: Десятина і пожертвування**
- 38** **Голоси святих останніх днів**
- 80** **До нових зустрічей: Сила слова коли**
Келлі Луїз Урарії
Впродовж доби мого чоловіка вразила смертельна хвороба. Нам допомагало рухатися вперд одне слово.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: фотоілюстрація Джеррі Гемза. Друга сторінка обкладинки: фотоілюстрація Бредлі Слейда.

42

42 Прямуйте шляхом щастя
Єпископ Джеральд Коссе
Ці три принципи можуть допомогти вам стати архітектором свого щастя.

47 Ділитися євангелією он-лайн
Марія Магонрі-Яггразіл
Ардуо Андака
Я завжди ніяковіла, коли йшлося про мої вірування, але нові технології допомогли розкритися.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: А що в сітці?

57

48 Свобода волі і відповіді: визнання одкровення
Старійшина Річард Г. Скотт
Для нашого зростання необхідно навчитися повірити у свою здатність робити правильний вибір.

52 Що як я не відчуваю палання в грудях?
Рейчел Нільсен
Я ніколи не відчувала палання у грудях. Чи означає це, що Святий Дух до мене не промовляє?

56 Дійте за тихими спонуваннями

57 Благословення для мого брата
Джессі Джоунс
Мій брат потрапив у аварію на мотоциклі й був у лікарні. Я так хвилювався, що відчував нудоту.

58 Запитання і відповіді
Про що мені слід думати під час причастя?

60 Заради зміцнення молоді: Сплата десятини сповнює внутрішньою силою
Старійшина Ентоні Д. Перкінс
Сплата десятини допоможе вам дізнатися, що Господь дотримується своїх обіцянь.

62 Як я знайшов шлях назад до Церкви
Даг Бояк
Я думав, що мені не потрібна Церква, поки подорож і десятина не навчили мене протилежному.

63 Плакат: Непорушні

66

64 Благословення для мамі
Сюзан Барретт
У мамі боліла спина. Як Рубен міг допомогти?

66 Особливий свідок: Як я можу бути місіонером зараз?
Старійшина Ніл Л. Андерсен

67 Ягня благоговіння
Старійшина Скотт Д. Вайтінг
Я хотів бути благоговійним, щоб отримати наклейку, але сталося щось навіть краще.

68 Друзі зі всього світу: Я— Лоредана з Італії
Емі Джейн Левітт

70 Ігри з паперовими фігурками:
Массімо з Італії

71 Наслідувати Ісуса: Допомогайте!

72 Займатися музикою в Уганді
Девід Діксон
Диригувати для всіх може бути лячно, але не для Джорджа!

74 Початкове товариство вдома: Обряди священства і храмова робота благословляють мою сім'ю
Дженніфер Медді

76 Наша сторінка

78 Для молодших дітей

81 Портрет пророка:
Гордон Б. Хінклі

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекар,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффері Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Хосе Л. Алонсо, Мервін Б. Арнольд,
Шейн М. Боуен, Стенлі Г. Елліс, Крістоффер Голден

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічник головного редактора: Раян Карр

Редколегія: Бріттани Бетті, Девід Діксон, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Мінді Рей Фрідмен, Лорі Фуллер,
Гарретт Х. Графф, Ларен Портер Гонт, Дженіфер Грейс
Джоунс, Майкл Р. Морріс, Саллі Джонсон Одекірк,
Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні, Пол
Ванденберге, Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюз, Фей П. Андрус, Менді
М. Бентлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Нейт Джайнс,
Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лорфрен, Скотт М.
Моой, Марк В. Робінсон, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорт

Координатор з прав власності: Колліт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Кевін С. Бенкс, Конні Боуторп

Брідж, Джулі Бурдетт, Брайан В. Двіджі, Деніс Кірбі,

Джинні Дж. Нільсон, Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друку: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру Церкви
або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаскою, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
суахілі, тагальською, тайтянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2014 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати,
якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації.
Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2014 Vol. 17 No. 6. ЛІАГОНА (USPS 311-480) Ukrainian,
(ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому
сімейному вечорі. Ось дві ідеї:

"Сила священства доступна всім"

с. 18: Перед домашнім сімейним
вечором прочитайте чотири запитання,
які сестра Бертон ставить у своїй статті .
Принесіть на домашній сімейний вечір
маленьку лампу (переконайтеся, що її
від'єднали від розетки). Попросіть членів
сім'ї увімкнути її. Порівняйте електричний
струм, необхідний для того, щоб лампа
працювала, з силою священства. Під'єд-
найте лампу до розетки і обговоріть, як
ми всі можемо користуватися світлом
лампи або силою священства. Нехай
члени сім'ї подумують про те, які благо-
словення вони отримували завдяки силі
священства. Ви можете почати заучувати
напам'ять вірші з Учення і Завітів 84, які
сестра Бертон просила вивчити.

"Чудова ідея Уїлла", с. 78: Ви можете

почати співом пісні "Люблю на храм
дивитись" (Збірник дитячих пісень, с. 99)
або іншою піснею про храм. Прочитайте
цю статтю всією сім'єю і обговоріть,
чому храми мають таке велике значення.
Нехай кожен член сім'ї намалює храм,
принаймні той, що до вас найближче
розташований. Ви можете повісити
малюнки і зображення на с. 79 у своєму
домі, де їх буде видно кожного дня.
Поговоріть про те, як зображення храму
може нагадувати нам про необхідність
приймати такі рішення, що допоможуть
бути гідними відвідування храму.

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті
languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК ЦЬОГО НОМЕРА

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Благоговіти, 67

Віра, 80

Депресія, 39

Десятина, 13, 60, 62

Заповіді, 30

Індивідуальна цінність, 42

Ісус Христос, 7, 8

Медіа, 14, 17, 47

Місіонерська робота, 24,

30, 47, 66

Молитва, 48

Музика, 72

Навернення, 24, 62

Надія, 80

Одкровення, 18, 41, 48,

52, 56

Піонери, 24

Пожертвування від

посту, 13, 60

Покликання, 72

Посвячення, 14

Послух, 18, 56

Причастя, 8, 58

Пророки, 12, 41, 81

Свобода волі, 14, 48

Святий Дух, 48, 52, 56, 67

Священство, 18, 64, 74

Сімейна історія, 4, 6, 38

Сім'я, 10, 17

Сіон, 30

Слово мудрості, 40

Служіння, 71, 72

Спокута, 8, 58

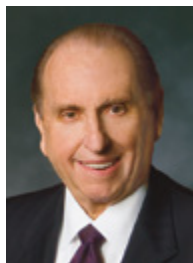
Старий Завіт, 12

Хінклі, Гордон Б., 81

Храм, 10, 24, 74, 78

Шлюб, 10

Щастя, 42

Президент
Томас С. Монсон

ПРИСКОРЕННЯ РОБОТИ

Чи знаєте ви, що відновленій Церкві було 98 років, коли з'явився 100-й кіл? Але менш ніж через 30 років у Церкві було організовано другу сотню кілів. І усього через вісім років у Церкві вже було понад 300 кілів. Сьогодні у нас більше 3000 кілів.

Чому це зростання відбувається все швидшими темпами? Чи тому, що зараз ми кращі? А може тому, що у нас гарні каплиці?

Все це важливо, однак причина зростання Церкви в наш час полягає в тому, що Господь це обіцяв. В Ученні і Завітах Він сказав: “Ось, Я прискорю Свою роботу в належний час”¹.

Ми—духовні діти нашого Небесного Батька—були послані на землю в цей час, щоб брати участь у прискоренні цієї величної роботи.

Наскільки я знаю, Господь ніколи не казав, що Його робота обмежується земним життям. Натомість Його робота поширюється у вічність. Я впевнений, що Він прискорює Свою роботу в духовному світі. Я також впевнений, що Господь за допомогою Своїх служителів там готує багатьох духів для отримання євангелії. Наше завдання—шукати своїх померлих, а потім іти до храму й виконувати священні обряди, що дадуть тим, хто за завісою, такі ж самі можливості, що маємо ми.

За словами Президента Бригама Янга (1801–1877), кожен праведний святий останніх днів у духовному світі має багато роботи. “Що вони там роблять? Вони проповідують, проповідують постійно і готують нам шлях для прискорення роботи з побудови храмів тут і повсюди”².

Так, сімейно-історична робота—нелегка. Я розумію труднощі тих, хто живе в Скандинавії. Наприклад, по шведській лінії мого дідуся звали Нельс Монсон. Прізвище його батька було не Монсон, його звали Монс Окесон. Батька Монса звали Оке Педерсон, а ім'я його батька було Петер Монсон—таким чином ми знову повернулися до Монсона.

Господь сподівається, що ми з вами будемо добре виконувати сімейно-історичну роботу. Думаю, що найперше, що ми маємо робити, аби виконувати нашу роботу добре—це мати з собою Духа Небесного Батька. Якщо ми живемо настільки праведно, як ми знаємо, що маємо жити, Він відкриє нам шлях до отримання благословень, які ми так щиро і ретельно шукаємо.

Ми будемо припускати помилок, але ніхто з нас не стане досвідченим у виконанні сімейно-історичної роботи, якщо спершу не стане новачком. Отже, ми повинні зануритися в цю роботу, і нам слід підготуватися до подолання вершин. Це завдання не з легких, однак Господь доручив його вам, і Він доручив його мені.

Ведучи сімейно-історичну роботу, ви обов'язково зайдете в глухий кут, і ви будете казати: "Це все, що я міг зробити". Коли ви дійдете до такого моменту, станьте на коліна і попросіть Господа відкрити вам шлях. Він відкриє вам той шлях. Я свідчу, що це так.

Небесний Батько любить Своїх дітей у духовному світі так само сильно, як Він любить вас і мене. Стосовно роботи зі спасіння померлих пророк Джозеф Сміт сказав: "І зараз, коли великі цілі Бога поспішно наближаються до свого виконання,

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Пригадайте улюблений випадок з вашої сімейної історії і розкажіть його тим, кого відвідуєте. Ви можете скористатися запитаннями з дитячого розділу в Посланні Першого Президентства (с. 6), аби заохотити тих, кого навчаєте, поділитися своїми випадками з життя. Ви можете прочитати Учення і Завіти 128:15 й обговорити важливість виконання храмових обрядів за наших померлих родичів.

коли те, про що сказали пророки, сповнюється, коли царство Боже встановлено на землі і давній порядок речей відновлено, Господь явив нам цей обов'язок і привілей"³.

Стосовно наших предків, які померли без знання євангелії, Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918) сказав: "Завдяки нашим зусиллям заради них їхні ланцюги неволі впадуть з них і темрява навколо них розсіється, щоб світло засяяло над ними, щоб у духовному світі вони почули, що їхні діти в цьому світі виконали за них роботу, щоб вони разом з вами раділи виконанню цих обов'язків"⁴.

Багато мільйонів духовних дітей Небесного Батька ніколи не чули імені Христа до своєї смерті і переходу в духовний світ. Але зараз їх навчають євангелії, і вони чекають на день, коли ми з вами проведемо необхідні пошуки, аби розчистити шлях, щоб ми могли увійти в дім Господа і виконати для них роботу, яку вони самі не можуть виконати.

Мої брати і сестри! Я свідчу, що Господь благословить нас, якщо ми приймемо і відгукнемося на цей заклик. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 88:73.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 280.
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 415.
4. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* (1998), с. 244.

Чи може мені подобатися індексування?

Емма Абріль Толедо Сінсерос

Я брала участь у досягненні поставленої нашим колом мети—проіндексувати 50 тис. імен. Спочатку було важко. Бувало так, що в завантажених партіях був нерозбірливий почерк, і часом виникало бажання повернути їх і завантажити інші. Але тоді я зрозуміла, що коли кожен так зробить, ті партії залишаться на самий кінець. Я уявляла, як багато людей у духовному світі стоять у чергах, тож вирішила не спинятися, а далі намагатися прочитати ті імена й надрукувати їх без помилок.

Я навчилася любити тих людей. Я зрозуміла, що вони дійсно потребують допомоги, і нам також потрібна їхня

допомога. Я краще зрозуміла, що досконалий план Небесного Батька поширюється на всіх. Коли ми виконуємо натхненні настанови Його обраних провідників, то станемо свідками Його милості й безмежної любові.

Індексування стало для мене приємною справою. Я навчилася цінувати і любити багато всього, що пов'язано з сімейною історією. Я також отримала від нашого Господа дари великої цінності, послуховавшись і взявши участь в індексуванні.

Автор живе у Веракрусі, Мексика

ДІТЯМ

Дізнайся про свою історію

Твої батьки, дідусі й бабусі мали багато пригод—про деякі з них ти навіть не знаєш! Деякі історії тебе розсмішать, а також допоможуть мати віру в Небесного Батька. Але навіть дорослі іноді бувають сором'язливими. Скористайся цими запитаннями, щоб допомогти їм згадати їхні улюблені історії. Запиши їхні відповіді або зроби до них малюнки.

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння життя і місії Спасителя збільшить вашу віру в Нього і благословить тих, про кого ви піклуєтеся як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Божественна місія Ісуса Христа: Служити іншим

Це одне з серії послань візитного вчителювання, де розповідається про різні аспекти місії Спасителя.

Коли ми служимо іншим, ми стаємо істинними послідовниками Ісуса Христа, Який показав нам взірць. Президент Томас С. Монсон сказав: “Навколо нас є люди, які мають певну нужду. ... Ми—руки Господа тут, на землі, і маємо доручення служити і надихати Його дітей”¹.

Лінда К. Бертон, генеральний президент Товариства допомоги, навчала: “Коли ми служимо дітям Бога, то з набуттям досвіду кожен з нас може стати більш схожим на Спасителя. Щоб допомогти нам краще [служити одне одному], я б хотіла запропонувати запам’ятати чотири слова: “Спочатку спостерігай, потім служи”. ... Роблячи так, ми дотримуємося завітів, і наше служіння, подібно до служіння Президента Монсона, буде доказом нашого учнівства”².

Ми можемо молитися кожного ранку, щоб побачити можливості для служіння іншим. “Небес[ий] Батьк[о]

... буде скеровувати вас і ангели будуть допомагати вам,—сказав Девід Л. Бек, генеральний президент Товариства молодих чоловіків.— Вам буде дана сила благословляти життя людей і рятувати душі”³.

3 Писань

Матвій 20:25–28; 1 Нефій 11:27–28; 3 Нефій 28:18

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Що я сьогодні зробив для когось?”, *Ліягона*, лист. 2009, сс. 85–86.
2. Лінда К. Бертон, “Спочатку спостерігай, потім служи”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 78, 80.
3. Девід Л. Бек, “Ваш священний обов’язок служити”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 56.
4. Люсі Мезерва Сміт, у *Дочки в Моєму царстві: історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 40.
5. Джордж Альберт Сміт, у *Дочки в Моєму царстві*, с. 83.

Віра, сім’я, допомога

З нашої історії

На жовтневій генеральній конференції 1856 року Президент Бригам Янг (1801–1877) оголосив, що піонери з ручними візками все ще йдуть через рівнини і що кожен має негайно допомогти зібрати для них усе необхідне. Люсі Мезерва Сміт писала, що жінки “скидали з себе нижні спідниці [які вони носили за модою того часу, а також для утеплення], панчохи та все що було про запас, прямо тут, у Скінії, а потім склали [це все] у фургони, щоб відвезти святим у горах”.

Коли в Солт-Лейк-Сіті почали прибувати врятовані піонери, Люсі писала: “Я ніколи не отримувала ...більшої радості від жодної роботи, яку мені довелося виконувати в житті,—така панувала однастайність у наших почуттях. Я просто мала піти в магазин і сказати, що мені потрібно; якщо це була тканина, то її відміряли безкоштовно”⁴.

Президент Джордж Альберт Сміт (1870–1951) казав про служіння іншим: “Наше вічне щастя буде пропорціональним тому, наскільки ми віддано допомагали іншим”⁵.

Поміркуйте над цим

1. Як молитва спрямовує нас до того, щоб стати знаряддям у руках Господа?
2. Як служіння іншим допомагає нам дотримуватися своїх завітів?

О, ЯК ОСЯГНУТИ ІСУСОВУ ЛЮБОВ

Сесар Ліма Ескаланте

Однієї неділі перед причасними зборами єпископ підійшов до мене і запитав: “Ви можете допомогти нам благословити причастя?” Я, звичайно ж, погодився.

Я пішов і взяв збірник гімнів, а потім помив руки, перш ніж зайняти місце за причасним столом. Я відкрив збірник гімнів і перший гімн, який побачив, був “О, як осягнути Ісусові милості!” (Гімни, № 110). Збори ще не почалися, тож я почав читати перший рядок: “О, як осягнути Ісусові милості”. Я відразу ж відчув, як моє серце сповнилося глибокою любов’ю.

Напередодні ввечері я читав у Біблії, як закінчилося життя Ісуса Христа—в тій частині розповідалося про Останню вечерю, Гефсиманський сад, Його смерть і Воскресіння. Я уявив, як над Ісусом знущалися, били і насміхалися Його мучителі. Я також уявив, як Ісус здійснює свою спокутну жертву в Гефсиманському саду, поки його учні спали.

Я усвідомив, що зараз буду благословляти хліб і воду, які символізують Його тіло і кров. Причастя дає нам можливість поновити

завіти, укладені під час хрищення. Вони полягають у тому, щоб завжди пам’ятати Його, дотримуватися Його заповідей і взяти на себе Його ім’я.

Коли почалися причасні збори, усі ці думки роїлися в моїй голові. Я глибоко відчув, що Ісус страждав у таких муках і таким неймовірним чином, що нам важко це осягнути. Потім прийшла думка, що

Він витерпів ці страждання через любов до нас—до мене.

Я відчув, як сильно Господь любить мене, що не міг стримати сліз. Я відчував, що не був гідний того, що Спаситель зробив для мене. Але я також відчував, що Його любов до мене є досконалою. Друг поклав своє життя за своїх друзів (див. Іван 15:13). Коли почали співати причасний

ДУХОВНЕ ОЧИЩЕННЯ

“Для того, щоб причастя духовно очищувало нас щотижня, нам слід почати готуватися до того, як ми приїдемо на причасні збори. Ми робимо це, коли свідомо відкладаємо наші щоденні справи та розваги і полишаємо мирські думки і турботи. Коли ми це робимо, у нашому розумі і нашому серці з’являється місце для Святого Духа. ...

Співаючи причасний гімн, беручи участь у причасних молитвах і приймаючи символи Його плоті і крові, ми з молитвою прагнемо прощення за наші гріхи і недоліки. Ми думаємо про обіцяння, які давали і виконували протягом минулого тижня, і беремо конкретні особисті зобов’язання йти за Спасителем протягом наступного тижня”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Спам’ятатися: причастя, храм і жертва заради служіння”, Ліягона, трав. 2012, с. 34.

гімн, я встав разом з іншим братом, щоб почати обряд.

Ми підняли красиву білу скатертину, яка накривала хліб. Коли я взяв хліб, то знав, що, відповідно до виконання обряду, маю поламати його на шматочки, однак я вагався. Хліб символізував тіло Христа. Я подумав про солдат, які завдали болю Господу, і я не хотів ламати хліб. Відламавши перший шматочок, я подумав про біль і приниження, які Ісус зазнав перед смертю—терновий вінок, бичування, тортури. По щоках котилися сльози, коли я готував хліб.

Тоді з'явилася думка, що ці болісні й принизливі події були необхідні. Вони були складовою спокутної жертви Ісуса Христа, і Він пішов на жертву, оскільки любить мене і кожного з нас.

Я почав відчувати глибокий спокій і радість. Я акуратно і повільно відламував кожен шматочок хліба, знаючи, що те, що я тримаю в руках, буде благословлятися і освячуватися для особливої мети. Це є символом чогось дуже цінного,

прекрасного і надзвичайного. Я відчув велику відповідальність завдяки тому, що мені доручили виконувати цей обряд, аби ті, хто прийшов на збори, поновили свій завіт з Господом і отримали благословення Спокути.

Коли я закінчив, то побачив таці, наповнені поламаним хлібом. Видище було прекрасним і величним. Мій напарник промовив молитву. Ніколи раніше я так чітко не розумів фразу: “щоб вони могли їсти в пам'ять тіла Твого Сина” (УЗ 20:77).

Коли я причастився хлібом, то знову відчув Спасителеву любов. Я відчув захист, смирення і сповнився рішучістю робити те, що правильно. Я захотів проаналізувати своє життя і покаятися в усьому, що зробив неправильно.

Я вдячний Ісусу Христу за Його любов до мене. Я вдячний, що ми можемо отримати благословення Його Спокути: мати прощення своїх гріхів і можливість повернутися до Небесного Батька. ■

Автор живе в Мехіко, Мексика

ПИТАННЯ ДЛЯ ОБДУМУВАННЯ

Що я можу робити впродовж тижня, щоб краще підготуватися до причастя? Про що я думаю під час причастя? Чи відчуваю я прощення і чи отримую натхнення, коли причащаюся?

ТРУДНОЩІ—ЦЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Рейчел Харрісон

Те, що я вважала важким у храмовому шлюбі, виявилось чудовими благословеннями.

Я розмовляла з хорошою подругою про благословення храмового шлюбу. Жартома я сказала, що можу пригадати лише кілька благословень, але на думку спадає велика кількість труднощів. “Так,— сказала вона,—а можливо, вони і є благословеннями!”

Я знала, що це правда.

Запечаткування у храмі допомогло мені дивитися на шлюб та сім'ю з точки зору вічної перспективи. Мої храмові завіти були тими “окулярами”, через які ми з чоловіком завжди розглядали можливості, що відкривалися перед нами, навіть ще

тоді, коли були молодією подружньою парою.

Вічна перспектива

Ми почали свій шлюб, дивлячись на нього з точки зору вічності, й відчули, що це означає не відкладати народження дітей і не обмежувати кількість тих, які хочуть прийти у нашу сім'ю. Мій чоловік продовжував отримувати вищу освіту, а наша сім'я зростала. На той час, коли він почав працювати за фахом, у нас уже було п'ятеро дітей. Я продовжувала навчатися заочно, аби мати змогу залишатися з дітьми вдома. Я з ніжністю пригадую ті перші роки нашого життя. Вони були надзвичайними! Ми мешкали в маленькій квартирі з двома дітьми, старшому з яких не було ще й півтора року. Ми жили на скромну стипендію і їли багато бутербродів.

Я думаю про ті давні роки як про піонерський період нашого життя—ми перетинали “рівнини” навчання в університеті, започаткування сім'ї та вміння обходитися обмеженими фінансовими ресурсами. Я відчуваю те ж саме—лише не такою великою мірою,—що відчував один учасник загону з ручними візками під керівництвом Мартіна, який вижив і так розповідав про свою подорож: “Кожен з нас пройшов через це з абсолютним знанням про те, що Бог живий,

бо ми пізнали Його в наших найтяжчих обставинах”¹.

В очах світу ті рішення, які ми приймали в перші роки нашого шлюбу, здавалися позбавленими сенсу. Мое рішення відкласти закінчення навчання заради того, щоб мати дітей, мати лише одне джерело доходу і пожертвувати певними зручностями життя, можливо, здавалося безглуздом. Однак Господь сказав Ісаї:

“Бо ваші думки—не Мої це думки, а дороги Мої—то не ваші дороги, говорить Господь.

Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої—за ваші думки” (Ісаїя 55:8–9).

Те, що ми жертвували мирськими цілями заради виконання волі Небесного Батька для нашої сім'ї, благословило наше життя великим смиренням.

Протистояти труднощам разом

Ми читали в Ученні і Завітах, що ті, хто “бажає дотримуватися своїх завітів через жертву, ... їх прийнято [Господом].

Бо Я, Господь, звелю їм давати плоди, як дуже плодотворному дереву, яке посаджено у добру землю біля чистого струмка, яке дає багато дорогоцінних плодів” (УЗ 97:8–9). Наші п'ятеро дітей є нашими дорогоцінними плодами. Безсумнівно,

Шлюб пов'язаний з виконанням певних найважливіших у житті обов'язків—і також з найрадіснішими в житті моментами. Ми хочемо почути про найрадісніші моменти, які траплялися у вашому шлюбі. Поділіться своїми історіями на liahona.lds.org (натисніть “Submit Your Work”) або надішліть їх електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

що вони є нашими найбільшими благословеннями.

З плином років ми з чоловіком поставали перед багатьма випробуваннями у своєму шлюбному житті, і, озираючись назад, можу чесно сказати, що я вдячна за них. Господь благословив нас випробуваннями, щоб вдосконалити наші особистості й допомогти нам прислухатися до Нього і до свого подружжя.

Храмовий шлюб—це найвищий завіт піднесення. Коли ми дотримуємося цього завіту, то зможемо прийти до найвищого ступеня цілестіальної слави, тобто вічного життя, що означає вічне зростання (див. УЗ 131:1–4). Завдяки цій величній нагороді нам слід сподіватися, що храмовий шлюб допоможе нам розвиватися, навіть змінювати свою природу.

Старійшина Брюс С. Хейфен, почесний сімдесятник, сказав: “Спочатку може бути так, що ми укладаємо шлюб заради своєї

зручності. Але потім з’являються проблеми. Якщо ми докладаємо всіх зусиль для їхнього вирішення, то не завжди почуватимемося комфортно, однак зростатимемо. Згодом виявиться, що ми уклали шлюб не лише для того, щоб нам було зручно, але для того, щоб мати радість”². Спільне вирішення проблем не завжди приносило задоволення, але це справді приносило нам радість.

Важка праця і радість

Бути матір’ю—це найважча робота з усіх, які мені доводилося виконувати. До того як у мене з’явилися діти, я думала, що материнство буде майже завжди, якщо не завжди, приносити радість, і лише іноді, дуже рідко, воно пов’язане з важкою працею. Але я зрозуміла, що все якраз навпаки. Завдяки моему вічному партнерству з чоловіком, наше батьківство і шлюб стали лабораторією для того, щоб стати подібними до Небесного Батька. Відповідальність,

які мають батьки в цьому житті, можна порівняти з роботою і ціллями Небесного Батька: “здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39). Щоб бути дружиною і матір’ю, треба мати ангельське терпіння, силу і любов. Материнство допомагає мені стати більш подібною до Бога за природою, бажаннями і можливостями.

Запечаткування у храмі благословило мене так, як я навіть не сподівалася. Воно є джерелом сили для мене і стабільності для моїх дітей. Це ланка, яка пов’яже мене з предками і благословляє їх, оскільки я виконую за них храмову роботу. Мій храмовий шлюб вартий будь-якої жертви, і я знаю, що він приносить великі благословення. ■

Автор живе в Новій Зеландії.

ПОСИЛАННЯ

1. Francis Webster, in William R. Palmer, “Pioneers of Southern Utah”, *The Instructor*, May 1944, 217–218.
2. Bruce C. Hafen, *Covenant Hearts: Marriage and the Joy of Human Love* (2005), 13.

САМУЇЛ

"Мене завжди надихало те, що сталося з хлопчиком Самуїлом—як він відгукнувся на заклик Господа". —Президент Томас С. Монсон¹

Моя мати Анна була неплідна і молилася в храмі про сина, пообіцявши віддати його Господу. Бог відповів на її молитви; вона народила мене. Коли я був ще малим, вона привела мене до храму, щоб я служив Йому. У храмі священик Ілій піклувався про мене і навчав мене².

Коли я був ще дитиною, то однієї ночі почув, як мене кличе голос. Три рази я підходив до Ілїї, але він мене не кликав. Він сказав, що то Господь мене кличе. Я послухався поради Ілїї. Тож коли почув, що мене кличуть по імені вчетверте, я відповів: "Говори, Господи, бо раб твій слухає!"³ Господь розмовляв зі мною і, коли я став дорослим, Він був зі мною. Він покликав мене бути Його пророком.

Коли я постарів, то призна- чив своїх синів бути суддями над

Ізраїлем. Мої сини були непра- ведними, тож старійшини в Ізраїлі захотіли мати царя. Я застерігав людей про небезпеку мати царя, однак вони наполягали на своєму бажанні. Господь наказав, що я маю "послух[атися] їхнього голосу"⁴.

Господь послав до мене Саула, "молодого і гарного"⁵, і я пома- зав його бути "володар[ем] над ... Ізраїлевим народом"⁶. Він став їхнім царем. Однак, коли Господь наказав Саулу знищити амалекійців та все, що вони мали, він не послухався. Він залишив амалекійських тварин та приніс їх у жертву. Я навчав Саула, що "послух ліпший від жертви, покір- ливість—краща від баранячого лою"⁷.

Через Сауловий непослух Господь наказав мені помазати но- вого царя з-посеред синів Ессеєвих.

Ессей привів своїх сімох синів до мене, однак Господь їх не обрав⁸. Господь відкрив мені, що наймолод- ший син, Давид, має стати царем. Обличчям і статуєю Давидові старші брати, можливо, більше були схожими на майбутніх царів, однак Господь обрав цього юного па- стуха, щоб вести Його народ. З цієї історії я зрозумів, що "Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік-бо дивиться на лице, а Господь ди- виться на серце"⁹. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Thomas S. Monson, "The Priesthood in Action," *Ensign*, Nov. 1992, 47.
2. Див. 1 Самуїлова 1–2.
3. 1 Самуїлова 3:10.
4. 1 Самуїлова 8:22.
5. 1 Самуїлова 9:2.
6. 1 Самуїлова 9:16.
7. 1 Самуїлова 15:22.
8. Див. 1 Самуїлова 16:10.
9. 1 Самуїлова 16:7.

ДЕСЯТИНА І ПОЖЕРТВУВАННЯ

Сплачуючи десятину і пожертвування, діти можуть навчитися тому, що Господь виконує Свої обіцяння.

У статті на сторінках 60–61 цього номера старійшина Ентоні Д. Перкінс, сімдесятник, розповідає про те, як, сплачуючи десятину до того, як витратити гроші, він навчився ще в юності відрізняти бажання від потреб.

Старійшина Перкінс каже, що коли він дотримувався цієї заповіді, його “віра стала міцнішою, як і ... бажання виконувати інші [Господні] заповіді”. Він застосовував принцип, викладений у брошурі *Заради зміцнення молоді*: “У сплаті десятини важливим є ваше ставлення. ... Сплачуйте їй охоче, з вдячним серцем” ([2011], с. 38).

Рекомендації для навчання молоді

- Молодь часто може навчатися на прикладі інших. Див. “Благословення десятини” (*Ліягона*, бер. 2013, с. 26), щоб прочитати про п'ятьох людей, які отримали благословення завдяки сплаті десятини.

Обговоріть, як сплата десятини благословила вашу сім'ю. Ви також можете поговорити про те, як десятину і пожертвування благословляють усіх членів Церкви.

- Ви можете разом прочитати розділ, присвячений десятині та пожертвуванням у брошурі *Заради зміцнення молоді*, (сс. 38–39). Ви можете обговорити зв'язок між постом і пожертвуваннями від посту й те, як ваша сім'я сплачує ння від посту.

Рекомендації для навчання дітей

- Ви можете скористатися такою вправою: покладіть на стіл 10 монеток. Запитайте у членів сім'ї, що вони відчують, якщо ви їм скажете, що дасте дев'ять монет, а собі залишите лише одну, щоб допомагати в розбудові царства Господнього. Чи охоче вони приймуть це запрошення? Потім ви можете провести паралель між цією ситуацією і законом десятини.

УРИВКИ З ПИСАНЬ НА ЦЮ ТЕМУ

Левит 27:30, 32

Повторення закону 26:12

Неємія 10:38

Малахія 3:8, 10; див.

також 3 Нефій 24:8, 10

Лука 18:12

Алма 13:15

Учення і Завіти 64:23;

97:10–12; 119:3

- Ви можете скористатися розділом “Для молодших дітей” у *Ліягоні* за серпень 2011 року (сс. 70–72), де подано правдиву історію про те, як хлопчик вчиться, що сплата десятини—це правильний вибір, навіть якщо його внесок—лише одна монета. Ви можете також разом з дітьми виконати відповідні справи. ■

Попередні номери *Ліягони* можна знайти он-лайн на сайті liahona.lds.org.

*Усі медіа, якими
ви користуєтеся,
справляють на
вас вплив. Чи є
ваш вибір медіа
повчальним, ці-
леспрямованим
і надихаючим?*

Коли Даниїл, Шадрах, Мешах і Авед-Него потрапили до палацу царя Навуходоносора, їм запропонували їсти м'ясо і пити вино з царської їжі. Але натомість вони вирішили їсти ярину (їжу, виготовлену із зерна) і пити воду. Через 10 днів "їхній вигляд виявився кращим, і вони були здоровіші на тілі, аніж усі ті юнаки, що їли царську їжу. ... [І] дав їм Бог пізнання та розуміння в кожній книжці та мудрості, а Даниїл розумівся на всякому видінні та снах" (Даниїл 1:15, 17).

Хоча ми часто звертаємося до цієї історії, щоб проілюструвати важливі принципи про Слово мудрості і їжу, яку ми *в буквальному розумінні* споживаємо, вона навчає й інших принципів стосовно того, що ми споживаємо *у переносному значенні*. Сюди можна віднести і медіа, які ми використовуємо для розваг—усього, починаючи з мистецтва, книг, танців і музики, до цифрових та соціальних медіа. Так само, як і Даниїл та його друзі прийняли свідоме рішення уникати надто калорійної, важкої їжі, яка не давала їм того живлення, якого вони потребували, і могла відволікати їх від навчання при царському дворі, так само і ми маємо бути розбірливими у виборі здорових розваг (див. УЗ 25:10).

Наступні пропозиції можуть допомагати нам у виборі розваг, які є гідними нашого дорогоцінного часу в цьому випробувальному стані.

Віникайте легковажності

Ми звертаємося до розваг, аби відпочити від денних турбот. Це може бути час, щоб відпочити, посміятися і провести хороше обговорення з сім'єю чи друзями¹. Оновлення, яке ми відчуваємо після цих заходів, приходить завдяки Святому Духу, плодами Якого є "любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність [і] здержливість" (Галатам 5:22–23). Щоб відчути себе оновленими після відпочинку, ми повинні обрати таку розвагу, що не перешкоджатиме нам отримувати спонукання і зцілюючу силу Святого Духа.

Аби не втратити супровід Святого Духа і не зашкодити своєму духу, нам радять: "Не відвідуйте, не дивіться і не беріть участі ні в чому, що є вульгарним, аморальним, насильницьким або порнографічним хоч найменшою мірою"². Але іноді медіа, в яких, як здається, немає нічого аморального, можуть завдавати такої ж шкоди, оскільки відволікають нас від мети в житті.

У той час як здорові розваги можуть допомагати нам відчувати легкість на серці, інші форми розваг можуть призвести до легковажності. В Ученні і Завітах Господь наказує нам: "Облиште всі свої легковажні промови, весь сміх, усі свої похитливі бажання [і] всю свою гордовитість і легковажність"

(88:121). Деякі розваги відволікають нас від мети плану спасіння, заповнюючи наш розум тим, що старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, називає марними думками та дріб'язковими речами³. Така легковажна розвага може швидко впіймати нас у пастку

і перетворитися на "свідому непоштивість, яка перетворює священні речі на буденні, а в гіршому випадку стає блюзнірством і богохульством"⁴.

Займайте активну позицію

Хоча набагато легше пасивно дозволяти розвагам, які ми слухаємо, дивимося і читаємо, неконтрольовано входити в наше серце і розум, основна частина нашого життя полягає в тому, щоб навчитися, як стати діючою силою—"діяти самостійно, а не бути під впливом" (2 Нефій 2:26). Щоб стати діючою силою, необхідно бути розсудливими щодо того, які розваги ви використовуєте.

Замість того, щоб бездумно користуватися медіа в пошуках розваги, ми повинні усвідомлювати, скільки часу їй приділяємо і яке послання—явне або замасковане—вона несе. Райян Холмс, директор Digital Media Group в Університеті Бригама Янга, розповідає, що ми повинні "обачно користуватися технологіями" і ретельно зважувати "всі наслідки цього"⁵. Емі Петерсен Дженсен, декан факультету Театрального і медійного мистецтва

ДОСТОЙНО КОРИСТУВАТИСЯ МЕДІА

в Університеті Бригама Янга, каже, що дуже важливо “займати активну позицію в спілкуванні з медіа й уникати пасивного споживання медіа”⁶.

Мудро розпоряджайтеся часом

Щоб займати активну позицію, необхідно усвідомлювати, скільки часу ми витрачаємо на розваги. Коли вибір такий широкий, легко піддатися поглинанню “всього, що надходить до вас у вигляді текстових повідомлень, електронних послань, автоматичного оновлення даних, відеосюжетів в он-лайн та різного виду повідомлень”⁷. Якщо ми так робимо, то марнуємо “дні [нашого] випробування” (2 Нефій 9:27) в порожніх справах, які не допомагають нам стати сильнішими, мудрішими, милосерднішими представниками Ісуса Христа.

Замість того, щоб змарнувати весь вечір, переглядаючи найновіший відеофільм в он-лайн, популярну телепередачу чи оновлюючи статус в соціальних мережах, ми можемо свідомо спланувати час так, щоб отримати задоволення від змістовної розваги, яка наповнить нас енергією. Брат Холмс сказав: “Зробіть свідомий вибір. Ви вирішуєте з чим, коли і як будете взаємодіяти за допомогою цифрових пристроїв”⁸.

Використовуйте ті медіа, які сприяють зростанню

Ще одним елементом ретельного підбору розваг є обдумування того, які послання доносить медіа.

Кожен вид розваг несе певне послання. Воно може бути як спланованим, так і опосередкованим. Наприклад, насолоджуючись фільмом або книгою, запитайте себе, які послання ви отримуєте через символи, знаки, слова і зображення. У чому їхня цінність? Яку поведінку вони схвалюють? Найважливіше, чи допомагають вони вам думати про Ісуса Христа і бути благоговійними? Чи допомагають вони вам зрозуміти Його божественність? Чи навчають вони чогось про жертву? про любов? про самовідданість? Чи каже вам це що-небудь про важливість сімей або святість шлюбу? Якщо ви не можете побачити будь-якої, пов’язаної з євангелією, істини в посланнях, що доносить ваша розвага, вона не корисна й не варта вашого часу.

У когось може виникнути спокуса сказати: “Це ж просто розвага—не школа і не церква. Мені не треба чогось навчатися з цього”. Але незалежно від того, чи ви це усвідомлюєте, “все, що ви читаете, слухаете або дивитесь, впливає на вас”⁹.

Якщо ми налаштуємо розум і серце, щоб оцінити медіа, які ми поглинаємо, то у нас виникають хвилини роздумів. Професор Дженсен називає ці моменти “розмовою”, тобто “обміном думками—ми рухаємося вперед і назад, або даємо і беремо, під час чого ми слухаємо і відповідаємо. Найкращі наші розмови часто стають моментами особистого покаяття, тому що часто саме під час розмови ми змінюємо думку, знаходимо новий шлях або приймаємо рішення робити щось краще. Зміни, які відбуваються у ці моменти в нашій душі, зазвичай малі, прості, поступові, заспокоїливі та продуктивні”¹⁰.

Ми прагнемо всього, що є “чесотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали”—навіть коли відпочиваємо (Уложення віри 1:13). Як представники Ісуса Христа ми повинні намагатися, щоб “все, що [ми] читаємо або [дивимось], ... навчало чогось доброго або розвивало щось хороше в [нас] або в [наших сім’ях]”. Те, як ми розважаємося, має бути “цілеспрямованими, сповненими святості діями, ... що [допомагають нам] здобути бачення нашого Небесного Батька і ділитися ним”¹¹.

Ми знаємо, що така чесотна, чудова й гідна похвали розвага—достойне використання медіа—навчає нас, готує до змін у житті й зміцнює нас на шляху учнівства. ■
Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки, де вказується, що “здоровий відпочинок” є одним з принципів, на якому ґрунтується щаслива сім’я.
2. *Заради зміцнення молоді* (2011), с. 11.
3. Див. Даллін Х. Оукс, “Powerful Ideas”, *Ensign*, Nov. 1995, 27.
4. Brad Wilcox, “If We Can Laugh at It, We Can Live with It”, *Ensign*, Mar. 2000, 29.
5. Ryan Holmes, “The Truth of All Things”, (Brigham Young University devotional, May 7, 2013), speeches.byu.edu.
6. Amy Petersen Jensen, “Some Hopeful Words on Media and Agency”, (Brigham Young University devotional, Mar. 20, 2012), speeches.byu.edu.
7. Holmes, “The Truth of All Things”, speeches.byu.edu.
8. Holmes, “The Truth of All Things”, speeches.byu.edu.
9. *Заради зміцнення молоді*, с. 11.
10. Jensen, “Media and Agency”, speeches.byu.edu.
11. Jensen, “Media and Agency”, speeches.byu.edu.

Батьківство, без електронних пристроїв

Джен Пінбороу

Співробітник редакції церковних журналів

Спаситель промовив чотири простих слова: “Дивіться на своїх маленьких”. Нефійці звернули свій погляд на дітей. А те, що відбулося після цього, стало однією з найбільш священних подій у Писаннях. (Див. 3 Нефій 17:23–24).

Вперше я зрозуміла, що означає “дивитися”, коли народилася моя перша дочка. Її дитячий наполегливий плач розбудив мене десь опівночі, і я готувалася погодувати її, коли це трапилося. Вона широко відкрила очі й кілька довгих дорогоцінних миттєвостей дивилася прямо мені у вічі. Коли ми з нею дійсно вперше “дивилися” одна на одну, я відчула певний вічний зв’язок, який був між нами.

Дослідження нейробіологів підтверджують життєву важливість споглядання одне одного дітьми і батьками. Згідно з висновками нейробіолога доктора Аллана Н. Шора, невербальне спілкування “взаємного споглядання” є важливим для належного розвитку мозку немовляти¹. У наступні роки цей зв’язок зберігає свою важливість для розвитку розуму, серця і духу наших підростаючих дітей.

“Дивитися”—це не кинути мимохідь розгублений погляд. Це звернутися до людини серцем і розумом. Це зосередити свою увагу, ніби кажучи: “Я бачу тебе. Ти маєш для мене значення”.

Для сучасних батьків такий вид споглядання часто вимагає взяти себе в руки і вийняти штепсель з розетки, зробити свідомий вибір і відвести погляд від екрану та вимкнути електронні пристрої. Це може означати не піддатися спокусі перевірити текстові повідомлення чи поблукати в повідомленнях, розміщених у соціальних мережах. Це може вимагати вдумливого запровадження особистих і сімейних правил користування медіа, встановлення меж, що захистять священний час, який ми щодня віддаємо одне одному і нашим сім’ям.

Намагаючись довше і частіше дивитися на своїх маленьких, ми будемо зміцнювати в наших дітях почуття гідності, збагачувати наші стосунки одне з одним і мати більшу радість від тих священних моментів, коли зазираємо в серце наших дітей. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “Relational trauma and the developing right brain: The neurobiology of broken attachment bonds”, in Tessa Baradon, ed., *Relational Trauma in Infancy* (2010), 19–47.

ВІДКЛЮЧІТЬ ПРИСТРОЇ І СЛУХАЙТЕ З ЛЮБОВ’Ю

“Відповідь на нашу молитву про те, як задовольнити потреби дітей, часто може зводитися до відключення технологічних пристроїв. Коли ми зайняті тим, що відволікає, зникають дорогоцінні моменти і можливості займатися і спілкуватися з нашими дітьми. Чому б не вибрати час кожного дня, аби від’єднатися від світу технологій і об’єднатися одне з одним? Просто вимкніть усі пристрої. Коли ви це зробите, ваш дім може спочатку здатися надто тихим; ви можете навіть відчути дискомфорт, не знаючи, що робити або говорити. Потім, коли ви зосередите всю свою увагу на ваших дітях, почнеться розмова і вам може сподобатися слухати одне одного”

Розмарі М. Уїксом, генеральний президент Початкового товариства, “Слова, які ми промовляємо”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 82.

Лінда К. Бертон
Генеральний
президент Товариства
допомоги

СИЛА СВЯЩЕНСТВА

ДОСТУПНА ВСІМ

Влада священства надається через висвячення, але сила священства доступна всім. Праведність є тією умовою, яка дає можливість кожному з нас запросити силу священства у своє життя.

Ми маємо привілей жити у цей період історії Церкви, коли нас починають розпитувати про священство. Існує велика зацікавленість і бажання дізнатися більше і зрозуміти краще повноваження, силу і благословення, пов'язані зі священством Бога. Сподіваюся, що вчення священства може “зрошувати” [наші душі],

як роса з неба” (УЗ 121:45; курсив додано). Я свідчу, що Господь прискорює Свою роботу, і надзвичайно важливо, щоб ми розуміли, як Господь здійснює свою роботу, аби ми могли здобути ту силу, яка приходить тоді, коли ми підтримуємо Його план і цілі.

Господь завжди виконував Свою роботу, а вона полягає в тому, щоб

“здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39), силою Свого священства. Ним небо і землю було створено. За допомогою обрядів священства і завдяки Спокуті Ісуса Христа можна подолати наслідки Падіння. Оскільки повноваження священства були даровані людині задля того, щоб благословляти дітей Небесного Батька,

Він хоче, щоб ми запрошували силу священства в свої домівки, аби благословляти і зміцнювати наші сім'ї та наше особисте життя.

У 2013 році на всесвітніх зборах навчання провідництва старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, наголошував: “Чоловіки не є священством!”¹ Ці слова пробудили в мені щось нове, а також стали запрошенням для всіх нас навчатися, розмірковувати і прийти до кращого розуміння священства. Якщо хтось—можливо, дитина чи друг, який сповідує іншу релігію,—поставить вам наступні запитання, чи зможете ви на них відповісти?

- Що таке священство?
- Чому священство є таким важливим?
- Що таке ключі священства?
- Хто тримає ключі священства?

Що таке священство?

Священство—це вічна сила і повноваження від Бога, за допомогою яких Він благословляє, викупляє і підносить Своїх дітей. Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, таким чином пояснював священство: “Священство є засобом, за допомогою якого Господь діє через чоловіків задля спасіння душ. ... Очікується, що носії священства буде використовувати цю священну владу згідно з Божим святим задумом, волею та цілями. *Священство немає нічого спільного з корисливістю. Священство завжди використовується для служіння, благословення і зміцнення інших людей*”².

Коли я вивчала, розмірковувала і прагнула зрозуміти священство,

“Ніщо стосовно священства не зосереджено на собі. Священство завжди використовується, щоб служити, благословляти і зміцнювати людей”.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів

для мене було корисним подумати, яким би був світ без нього. Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розвинув цю думку, сказавши: “Чи уявляєте ви, яким темним і порожнім було б земне життя, якби не було священства? Якби сили священства не було на землі, супротивник мав би повну свободу без усяких перешкод бродити й панувати повсюди. Не було б дару Святого Духа, щоб скеровувати і просвітлювати нас; ні пророків, щоб промовляти від імені Господа; не було б храмів, у яких ми могли б укласти священні, вічні завіти; не було б повноваження благословляти або хрестити, зцілювати або втішати. ... Не було б ні

світла, ні надії—лише темрява”³.

Думка про відсутність сили священства змушує замислитися. Я, наприклад, маю величезну радість від того, що цю священну силу було

відновлено на землі через пророка Божого в цьому останньому і славетному розподілі повноти часів!

Однак старійшина Оукс застерігає нас, що слід бути обережними, коли говоримо про священство: “Хоча дехто іноді називає носіїв священства “священство”, ми ніколи не повинні забувати, що священство не перебуває у власності й не втілюється тими, хто його має. Його надають як священну довіру для використання на благо чоловіків, жінок і дітей”⁴.

Чому священство є таким важливим?

Ми знаємо, що “божественний план щастя надає можливість

продовження сімейних стосунків після смерті. Священні обряди і завіти, які можна отримати у святих храмах, дають можливість людям повернутися в присутність Бога, а сім'ям—об'єднатися навічно”⁵. Як навчав Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “Повноваження священства було відновлено, щоб сім’ї могли бути запечатані навічно”⁶.

“Для виконання обрядів євангелії необхідна влада священства. ... Кожний обряд відкриває двері до рясних духовних благословень”⁷. Ісус передав священні ключі царства Петрові з такою відповідальністю: “Що на землі ти зв’яжеш, те зв’язане буде на небі, а що на землі ти розв’яжеш, те розв’язане буде на небі!” (Матвій 16:19).

Що таке ключі священства?

Просте пояснення ключів священства міститься в травневому номері журналу *New Era* за 2012 рік:

“Маючи ключі, ви можете зробити багато всього, чого не могли б зробити без них. Серед іншого—входити в будівлі, водити машини та відчиняти валізи. Основне значення ключів—це повноваження і доступ.

Те ж саме стосується і ключів священства. Вони відкривають доступ до благословень і обрядів священства. ... Ключі священства—це право головувати над Церквою і направляти її. ... Ключі, як правило, застосовуються до географічної території, такої як приход, кіл або місія. Вони також включають повноваження виконувати певні обряди й проводити певну роботу

(наприклад: хрищення, причастя, місіонерську роботу і храмову роботу)”⁸.

Хто тримає ключі священства?

“Ісус Христос тримає всі ключі священства, що стосуються Його Церкви. Він дарував кожному Своему апостолові всі ключі, які стосуються царства Бога на землі. Найстарший з живих апостолів—Президент Церкви—є єдиною людиною на землі, яка уповноважена використовувати всі ключі священства (див. УЗ 107:91–92). ... [Потім він] передає ключі священства іншим провідникам священства, аби вони могли головувати в межах своєї відповідальності. ... Президенти допоміжних організацій і їхні радники ключів не отримують. Вони отримують делеговане повноваження діяти у своїх покликаннях”⁹.

Однак існує різниця між повноваженням священства і силою священства. Повноваження священства надаються шляхом висвячення, але сила священства доступна всім. Оскільки сила священства це те, що ми всі бажаємо мати у своїх сім’ях і домівках, що ж *нам* необхідно робити, аби запросити цю силу в своє життя? Особиста праведність є абсолютно необхідною, аби мати силу священства.

Розуміння вчення про священство

По-перше, прагніть бути гідними дару Святого Духа. Оскільки вчення про священство краще можна зрозуміти через одкровення, дуже важливо мати допомогу Святого Духа,

щоб учення було відкрито і пролилося в наші душі.

По-друге, ходіть до святого храму. Ми знаємо, що храми “є найсвятішими з усіх місць поклоніння”¹⁰ і

створюють найкращі умови для того, щоб дізнаватися про священство через дух одкровення.

По-третє, читайте Писання. Коли ми досліджуємо, розмірковуємо і вивчаємо Писання, то запрошуємо Святого Духа, який відкриває нам важливі істини про священство. Я рекомендую вам наступні уривки, які ми можете уважно і з молитвою розглянути: Учення і Завіти, розділи 13, 20, 84, 107 і 121 та Алма 13. Потім я пропоную вам вивчити напам’ять клятву і завіт священства, які ви можете знайти в Ученні і Завітах 84:33–44. Якщо ви це зробите, я обіцяю вам, що Святий Дух розширить ваше розуміння священства і надихатиме та підбадьорюватиме вас надзвичайним чином.

Я також запрошую вас поміркувати над Ученнями і Завіти 121:34–46 та поставити собі такі запитання:

- Чи моє серце зосереджене на речах цього світу?

- Чи я жадаю почесей від чоловіків і жінок?
- Чи намагаюся я приховувати свої гріхи?
- Чи я гордовитий(а)?
- Чи хочу я контролювати, панувати або примушувати до чогось своїх дітей, подружжя або інших людей?
- Чи щиро я прагну застосовувати праведні принципи, такі як: переконання, лагідність, довготерпіння, доброта, м'якість, любов нелицемірна (тобто не удавана, щира або сердечна любов)?
- Чи чеснота прикрашає мої думки безупинно?
- Чи прагну я того, щоб Святий Дух був моїм постійним супутником?

Слова *переконання, лагідність, довготерпіння, доброта, м'якість* і *любов нелицемірна* набрали для мене нового, дуже особистісного значення, коли я пригадувала благословення, яке попросила мого батька надати мені багато років тому.

Коли я ще не була у шлюбі, мені треба було прийняти важке рішення. Як я вже не раз робила це раніше, я підійшла до батька і попросила батьківське благословення. Сподіваючись, що він відразу ж відгукнеться на моє прохання, я була здивована його реакцією. Він сказав: “Мені потрібен час, щоб підготуватися до надання цього благословення. Ти можеш зачекати пару днів?”

Цікаво те, що зараз, через 40 років, я забула, що він сказав у тому благословенні, але я ніколи не забуду глибокого благоговіння, яке мав мій батько до святого священства, готуючи себе духовно, щоб промовити батьківське благословення над моєю головою. Він розумів принципи, викладені в Ученні і Завітах 121, і був рішуче налаштований жити за ними, аби бути гідним мати силу священства, щоб благословляти свою сім'ю.

Слова сучасних пророків

Я маю привілей майже щодня працювати з натхненними пророками, провидцями і одкровителями. Якщо ми дійсно хочемо зрозуміти вчення про священство, у нас є надійне, дане Богом, сучасне джерело: пророки, провидці і одкровителі. Я свідчу, що вони є Божими чоловіками, які мають силу священства завдяки особистій праведності.

На нещодавній конференції старійшина Рассел М. Баллард, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, навчав: “У великому плані нашого Небесного Батька, який укріплено священством, чоловіки мають унікальну відповідальність служити у священстві, але самі вони не є священством. Чоловіки й жінки мають різні, але однаково важливі ролі. Саме так, як жінка не може зачати дитину без чоловіка, так і чоловік без жінки не може повною мірою користуватися владою священства, щоб створити вічну сім'ю. Іншими словами, у вічності і сила створювати життя, і сила священства будуть належати і чоловіку, і дружині”¹¹.

Я зараз усвідомлюю, що моральний вплив жінки є даром, що доповнює силу священства. Промовляючи до жінок у Церкві, Президент Говард В. Хантер (1907–1995), радив: “Ми просимо вас служити своїм могутнім *впливом* на добро, зміцнюючи наші сім'ї, нашу Церкву та наші громади”¹². На нещодавній генеральній конференції старійшина Д. Тодд Крістоферсон, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, сказав жінкам: “Немає значення заміжні ви чи ні, народжували ви дітей чи ні, літні ви, молоді, чи середнього віку, ваша моральна сила є життєво важливою”¹³.

Подібним чином старійшина Баллард зазначав: “Немає у світі нічого, що було б настільки особистим, надихаючим або здатним змінити життя, як *вплив* праведної жінки”¹⁴.

Ми розглянули лише кілька питань, пов'язаних зі святым

священством Божим, але безсумнівно є ще й інші.

Спочатку слухайтеся, потім зрозумієте

На закінчення я хочу розповісти про випадок, який допоміг мені справлятися із питаннями, на які немає відповіді. Кілька років тому нас з чоловіком запросили на збори, де було багато досвідчених провідників Церкви. Незадовго до того було покликано нову людину на керівну посаду, і в кінці зборів було поставлено дуже важке запитання, яке могло викликати суперечку. Усвідомлюючи складність запитання, ми з чоловіком відразу ж щиро помолилися Небесному Батькові за цього нового провідника. Коли він вийшов на трибуну, щоб відповісти на запитання, я побачила, як змінилося його обличчя, коли він велично став, розправив плечі й заговорив з владою від Господа.

Його відповідь була приблизно такою: “Брате, я не знаю відповіді на ваше запитання. Але я скажу вам те, що дійсно знаю. Я знаю, що Бог—наш Вічний Батько. Я знаю, що Ісус Христос—Спаситель і Випкупитель світу. Я знаю, що Джозеф Сміт бачив Бога Батька і Його Улюбленого Сина Ісуса Христа і він був знаряддям, за допомогою якого силу священства було відновлено на землі. Я знаю, що Книга Мормона—істинна і містить повноту евангелії Ісуса Христа. Я знаю, що зараз у нас є сучасний пророк, який промовляє від імені Господа, аби благословляти наше життя. Так, я не знаю відповіді на ваше запитання, але про сказане вище я знаю. Решту всього

Священство Бога є священною довірою, наданою заради благословення чоловіків, жінок і дітей, щоб ми могли повернутися сім’ями і жити вічно разом у Божій присутності.

я приймаю на віру. Я намагаюся жити відповідно до цього простого висловлювання про віру, яке багато років тому засвоїв від Марджорі Хінклі, дружини Президента Гордона Б. Хінклі, яка сказала: “Спочату я слухаюся, а потім розумію”.

Священство Бога є священною довірою, наданою заради благословення чоловіків, жінок і дітей, щоб ми могли повернутися сім’ями і жити вічно разом у Божій присутності. Праведність—це необхідна умова для кожного з нас, щоб запросити силу священства у своє життя. Нехай це вчення зрошує наші душі й наближає нас до Нього, Чиею є ця Церква, сила священства і повноваження. ■

З виступу, виголошеному на жіночій конференції в Університеті Бригама Янга 2 травня 2013 року.

ПОСИЛАННЯ

1. Даллін Х. Оукс, “Сила священства в сім’ї” (Всесвітні збори навчання провідництва); www.lds.org.

2. Девід А. Беднар, “Сили Небес”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 48; курсив додано.
3. Роберт Д. Хейлз, “Blessings of the Priesthood”, *Ensign*, Nov. 1995, 32.
4. Даллін Х. Оукс, “The Relief Society and the Church”, *Ensign*, May 1992, 36; курсив додано.
5. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки.
6. Рассел М. Нельсон, “Зміцнення шлюбу”, *Ліягона*, трав. 2006, с. 37.
7. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 2.1.2.
8. “Priesthood Keys”, *New Era*, May 2012, 38.
9. *Довідник 2*, 2.1.1.
10. Путівник по Писаннях, “Храм, дім Господа”; scriptures.lds.org.
11. М. Рассел Баллард, “Це моя робота і Моя слава”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 19.
12. *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 169; курсив додано.
13. Д. Тода Крістофферсон, “Моральна сила жінок”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 30.
14. *Дочки в Моєму царстві*, с. 169; курсив додано.

СВЯТІ ОСТАННІХ ДНІВ В Італії СПАДОК ВІРИ

Лія Мак-Кланаган

Історія Церкви в Італії починається в часи Нового Завіту, коли столиця Римської імперії стала домівкою для групи вірних християн. У Біблії не вказано, хто перший доніс євангелію до Риму, але філія Церкви вже була там “з давніх літ” (Римлянам 15:23), коли апостол Павло надіслав листа римлянам приблизно в 57 році від Р.Х.

Павло писав, що християни в Римі “повні доброти” (15:14). Він знав кількох з них, і в його листі міститься довгий перелік улюблених святих, яким він передає вітання (див. 16:1–15).

Павло хвалить тих християн за віру і розповідає їм, що гаряче за них молиться. Він прагне їх побачити і сподівається, що Бог допоможе й він невдовзі їх відвідає (1:8–15).

Коли ж він нарешті вирушив до Рима, то був в’язнем, однак члени Церкви з таким нетерпінням чекали на його прибуття, що дехто з братів пройшов 69 км, аби зустріти його біля Аппіфору. Побачивши їх, Павло “дякував Богу та посмілювався” (Дії 28:15).

Пізніше Павла було вбито в Римі, де християн жорстоко переслідував Нерон та інші імператори. Згодом Церква впала у відступництво, однак перші святі в Римі відчували спадок віри, перебуваючи в самому центрі імперії, сприяючи тому, щоб християнство поширювалося по всьому світу.

Молодь Римського Італійського колу допомагає прибирати і фарбувати притулок для бездомних.

** 63 р. до Р.Х.: Римський полководець Помпей завойовує Єрусалим, який стає частиною Римської імперії*

45 р. від Р.Х.: апостол Павло, римський громадянин, починає першу місіонерську подорож Римською імперією

64 р.: християн звинувачують у великій пожежі в Римі і римський уряд починає їх переслідувати

◀ 313: Костянтин стає першим християнським імператором і узаконює християнське віросповідання

380 р.: Імператор Феодосій I перетворює християнство на офіційну державну релігію Римської імперії та прокладає шлях до поширення християнства по всьому світу

Народ, захищений Господом

У 1849 році Лоренцо Сноу (1814–1901), з Кворуму Дванадцятих Апостолів, було покликано заснувати місію в Італії. Розмірковуючи над тим, де почати, він дізнався про вальденсіанців, релігійну громаду в П'ємонтських горах північно-західної Італії.

Через свої вірування вальденсіанці терпіли суворі переслідування упродовж семи століть. Випереджаючи протестантську реформацію на кількасот років, вони проповідували, що заснована Христом Церква впала у відступництво. Вони відділили себе від Римської католицької церкви і їх проголосили еретиками, виганяли з міст, піддавали тортурам і вбивали. Вони не зреклися своєї віри і втекли у гори¹.

“Здалося, що потік світла раптом наповнив мій розум, коли я думав про [вальденсіанців],—записував старійшина Сноу.— У листі додому він писав: “Я впевнений, що Господь захочав у альпійських горах народ”².

У інших регіонах Італії закони не сприяли місіонерській діяльності. Але за два роки до прибуття старійшини

Сноу, вальденсіанцям у районі П'ємонту після століть переслідувань було надано релігійну свободу³. І крім цього декілька з них мали надзвичайні сни та видіння, які готували їх до отримання місіонерського послання⁴.

Старійшина Сноу в супроводі двох місіонерських напарників освятив Італію для проповідування євангелії 19 вересня 1850 року. Старійшина Сноу записав: “З того дня почали з'являтися можливості для проголошення нашого послання”⁵.

Упродовж наступних чотирьох років місіонерська робота мала і успіх, і спротив. Було опубліковано дві місіонерські брошури і Книгу Мормона, перекладену італійською мовою. Було охрищено кілька навернених. Однак у 1854 році робота призупинилася—місіонерів було відізвано до інших регіонів, найстійкіші навернені іммігрували до Юти, і почали наростати переслідування. У 1862 році було припинено будь-яке активне проповідування, а в 1867 році місію закрили.

Італійська місія активно працювала лише 12 років, але впродовж тих 12 років було навернено 12 сімей і

** Усі дати раннього періоду приблизні.*

7 окремих людей, які іммігрували до Юти. Вальденсіанці, які прийняли євангелію, зміцнили Церкву в Юті, і сьогодні історичний спадок десятків тисяч членів Церкви бере початок від 72 вірних вальденсіанців, які залишили свою прабатьківщину та приєдналися до святих останніх днів у Скелястих горах⁶.

Прискорення роботи

Після закриття Італійської місії упродовж майже ста років місіонерська робота в Італії офіційно не проводилася. Світло євангелії знову почало сяяти над Італією під час Другої світової війни, коли святі-військовослужбовці останніх днів зі Сполучених Штатів квартирували в містах

Через десять років після відкриття місії кількість членів Церкви в Італії збільшилася з 300 до приблизно 5000 чоловік. Та цифра подвоїлася у 1982 році. В останні роки спостерігається надзвичайно швидке зростання. З 2005 по 2010 рік було створено 4 нові коли, загальна кількість яких становить 7. На сьогодні в Італії є майже 25 тис. святих останніх днів.

Встановлення Церкви

Старійшина Крейг А. Кардон, сімдесятник, є одним з тисяч святих останніх днів, які прослідковують свій родовід до Філіппа Кардона, вальденсіанського наверненого, який іммігрував до Юти в 1854 році. Старійшина Кардон

► 1173 р.: Вальдо з Ліону, Франція, починає рух за повернення початкової євангелії, якої навчав Христос і Його апостоли

1215: Вальдо і його послідовників—вальденсіанців, частина яких жила в Італії—оголошують єретиками і їх переслідують

1843 р.: Джузеппе (Джозеф) Торонто охристіє у Массачусетсі, США, першого італійця, який приєднався до Церкви

1848 р.: король Карло Альберто, королівство Сардинія-П'ємонт, дарував релігійну свободу вальденсіанцям

◄ 1850 р.: старійшина Лоренцо Сноу разом зі старійшинами Джозефом Торонто і Б. Х. Стенхаусом починають місіонерську роботу в Італії

1852 р.: опубліковано переклад Книги Мормона італійською мовою

по всій Італії. Ці члени Церкви організовували групи, що збиралися на недільні збори, а після війни ці групи продовжували існувати, оскільки члени Церкви отримували призначення на військові бази в Італії.

Упродовж наступних 20 років Господь прискорював свою роботу. Корінні італійці почали приєднуватися до Церкви після знайомства з місіонерами в сусідніх країнах. Члени груп, утворених військовослужбовцями в Неаполі і Вероні, були перетворені на філії, що підпорядковувалися Швейцарській місії. Місія сприяла здійсненню нового перекладу Книги Мормона італійською та її опублікуванню. Все ближчим був час, коли місіонерів можна було посилати в Італію.

У 1964 році в Італії було організовано округ Швейцарської місії, а невдовзі до кількох міст прибули італомовні місіонери. У 1966 році було організовано Італійську місію, через 99 років після закриття першої Італійської місії. Старійшина Езра Тефт Бенсон (1899–1994), з Кворуму Дванадцятих Апостолів, виголосив молитву переосвячення Італії для проповідування євангелії.

Старійшина Езра Тефт Бенсон (у центрі) зустрічається з місіонерами щойно утвореної Італійської місії.

▲ **Познайомтеся з кількома італійськими святыми:** Надихаючі історії про трьох італійських святих останніх днів можна знайти в он-лайн версії цієї статті на сайті liahona.lds.org.

був свідком розгортання Господньої роботи на землі своїх предків спочатку як місіонер щойно відкритої в 60-х роках Італійської місії, а потім як президент Італійської Римської місії в 1980-х роках.

Коли старійшину Кардона було покликано президентом місії в 1983 році, усі каплиці в Римі, крім однієї, були орендованими приміщеннями. У той час нові церковні будівлі частково оплачувалися з пожертвувань членів Церкви, які жили в певному регіоні. Для зведення кількох будівель необхідно було мати достатньо коштів,

тепер і побудову храму в Римі”⁷.

До свого покликання генеральним авторитетом старійшина Кардон повертався до Італії у 2005 році, щоб бути присутнім під час створення Римського Італійського колу. То була незабутня подія. “Там була сила священства,—каже він,—ключі священства. Тепер у Римі було створено місце захисту, яке в Писаннях називається колом”.

Храм у Римі

На жовтневій конференції 2008 року, коли Президент Томас С. Монсон

1854 р.: місіонерська робота припиняється в зв'язку з посиленням переслідувань, і місіонери зосереджують свої зусилля на Швейцарії; вальденсіанські навернені починають іммігрувати до Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта

1862 р.: припиняється активне проповідування в Італії

1944 р.: в Італії з'являються групи СОД, членами яких є військовослужбовці

◀ 1964: Церква видає новий переклад Книги Мормона італійською мовою; Швейцарська місія організовує Італійський округ

► 1966 р.: організовано Італійську місію; старійшина Езра Тефт Бенсон переосвячує Італію для проповідування євангелії

однак за розрахунками здавалося неможливим, щоб члени Церкви змогли сплатити так багато. Після того як питання з молитвою було обговорено, італійських членів Церкви запросили пожертвувати у фонд будівництва ті гроші, які вони потратили б на святкування Різдва того року. Замість подарунків сім'ї мали покласти під ялинку цеглини, які б символізували їхню жертву.

“Те, що тоді сталося, було дивовижним,—розповідає старійшина Кардон.—Кількість внесків перевищила необхідну суму. Завдяки цьому та незмінній вірності у сплаті десятини Господь пролив щедрі духовні благословення на місію і на святих по всій місцевості, коли вони з готовністю погодилися зробити все можливе для встановлення Церкви. Я переконаний, що їхня відданість зіграла вирішальну роль у тому, що Церква продовжувала й далі зростати, уможлививши створення колу, а

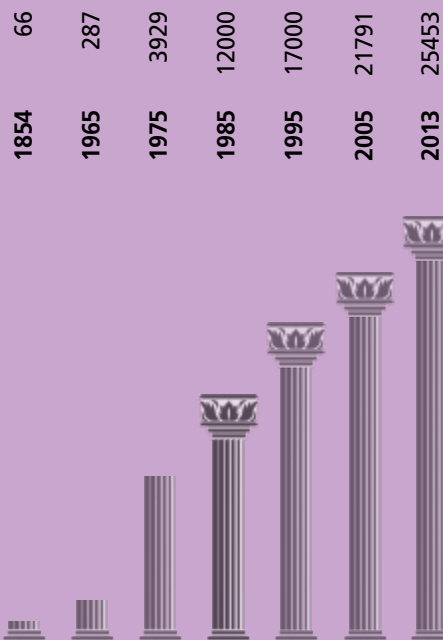

Будинок зборів приходу Катанія на узбережжі Сицилії. Філія Катанія була організована в 1967 році, через рік після утворення Італійської місії.

оголосив, що в Римі буде збудовано храм, Конференц-центром прокотився зойк і збуджений шепіт. Святі в Італії, які дивилися конференцію через супутниковий зв'язок, почали виголосити від радості. Одна сестра згадує: “Ми поверталися додому, наче на крилах. Серця були переповнені радістю”.

Чому ідея про побудову храму в Римі має таке велике значення? Крім того, що члени Церкви усвідомлюють глибоке духовне значення храму, вони також розуміють історичне значення цього міста. Старійшина Кардон каже: “В період свого розквіту воно було зосередженням великої влади і сили; його дослідники, художники, учені та винахідники зробили дуже значний вклад для

ЧЛЕНИ ЦЕРКВИ В ІТАЛІЇ

ЦЕРКВА В ІТАЛІЇ У НАШ ЧАС *

Членів Церкви: 25453

Місій: 2

Колів: 7

Приходів: 46

Філій: 52

Округів: 5

Храмів: 1 (на етапі будівництва)

Центрів сімейної історії: 49

* Станом на ГРУДЕНЬ 2013 р.

1972 р.: Президент Гарольд Б. Лі відвідує членів Церкви в Італії. Це був перший візит Президента Церкви в останні дні

1981 р.: організовано Міланський Італійський кіл, перший кіл в Італії

1993 р.: Церкві офіційно дозволено мати у власності майно і виконувати обряд шлюбу, який визнається державою

2008 р.: Президент Томас С. Монсон оголосив про будівництво Римського Італійського храму

2012 р.: Церкві надано найвищий статус легальності, який отримують релігійні організації в Італії

всього людства; крім того благословенням стало те, що релігійна могуть Рима надзвичайно сприяла поширенню християнства по всьому світу, і все це є частиною історії Рима, який зараз прикрашений храмом Господа”. На церемонії початку будівництва храму, яка відбулася в 2010 році, Президент Монсон сказав: “Щодо храму, який буде збудовано на цьому місці, то він означатиме все для святих останніх днів”⁸.

Понад 40 років італійські члени Церкви їздили до Бернського Швейцарського храму. Декому доводилося добиратися до нього два дні. Массімо Де Фео, колишній президент Римського колу, а зараз територіальний сімдесятник, впевнений, що Римський храм—це ознака того, що Господь впродовж років бачив служіння і жертву святих останніх днів і визнав їхнє велике бажання мати храм.

Коли оголосили про будівництво храму, за словами старійшини Де Фео, збудження було таким, яке відчувається на стадіоні, коли команда виграє в останню секунду. Радість була такою, яку, на його думку, ми

відчували в доземному світі, коли нам розповіли про план спасіння. Святі обнімалися, усміхалися і плакали. То було справжнє щастя.

“Як чудово служити Господу в ці дні,—каже старійшина Де Фео,—дуже особливі для Італії, для Рима”. Він свідчить: “Я знаю, що Господь щедро благословив цю частину Свого царства”⁹. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Ronald A. Malan, “Waldensian History: A Brief Sketch,” Waldensian Families Research, www.waldensian.info/History.htm.
2. Lorenzo Snow, *The Italian Mission* (1851), 10–11.
3. Lorenzo Snow, *The Italian Mission*, 10–11.
4. Diane Stokoe, “The Mormon Waldensians” (master’s thesis, Brigham Young University, 1985), 26–27. Приклад одного такого сну можна знайти в Elizabeth Maki, “‘Suddenly the Thought Came to Me’: Child’s Vision Prepares Her Family for the Gospel,” June 3, 2013, history.lds.org/article/marie-cardon-italy-conversion.
5. Lorenzo Snow, *The Italian Mission*, 15, 17.
6. Stokoe, “The Mormon Waldensians,” 1–5, 71–84.
7. Крейг А. Кардон, з інтерв’ю, яке брала автор у червні 2013 р.
8. Thomas S. Monson, in Jason Swenson, “Rome Italy Temple Groundbreaking,” *Church News*, Oct. 23, 2010, ldschurchnews.com.
9. “Interview with President Massimo De Fео—Italy—Episode 1,” *Into All the World* (archived radio program); mormonchannel.org.

Старійшина
Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

ЗАКЛИК БУТИ ТАКИМИ, ЯК Христос

В історії Ізраїля протягом віків, коли оточення ставало занадто грішним, або у суспільстві занадто зростала безбожність, або життя поряд з іновірцями руйнувало моральні засади і заповіді, дані Богом, дітей завіту посилали тікати крізь пустелю, щоб знову побудувати Сіон і все почати з самого початку.

У Старозавітні часи Авраам, батько такого завіту, мав тікати заради спасіння свого життя з Халдеї—буквально Вавилонії—у пошуках освяченого життя в Ханаані (місце, яке ми сьогодні називаємо Свята Земля) (див. Авраам 2:3–4). Не пройшло багато поколінь, як нащадки Авраама втратили свій Сіон і були в полоні у далекому язичницькому Єгипті (див. Вихід 1:7–14). Тому треба було прикликати Мойсея, щоб вивести дітей обіцяння знову в пустелю.

Не пройшло багато століть, як відбувся випадок, який становить для нас особливий інтерес, коли одна з тих ізраїльських сімей, на чолі з пророком Легієм, отримала наказ тікати навіть з улюбленого Єрусалима, оскільки, на жаль, Вавилон знову стукав у двері! (Див. 1 Нефій 2:2). Вони навіть не знали, що будуть подорожувати до абсолютно нового континенту, щоб встановити повністю нову концепцію Сіону (див. 1 Нефій 18:22–24). І вони не знали, що подібне переселення відбулося раніше групою їхніх попередників, яких звали яредійці (див. Етер 6:5–13).

Всім, хто радіє Відновленню євангелії, цікаво знати, що колонізація Америки почалася з групи людей, яка тікала зі своєї батьківщини, аби поклонятися так, як вони бажали. Видатний дослідник пуританських поселень в Америці описував це, як християнську “подорож у пустелю”, як намагання сучасних Ізраїльтян звільнитися від безбожності Старого Світу і по-новому шукати небесний спосіб життя у новій землі¹.

Бог закликає Ізраїль у ці останні дні бути більше схожими на Христа, бути більш святими, ніж ми зараз є у нашій рішимості жити за євангелією і встановити Сіон.

Я нагадаю вам про одну останню втечу. Це була наша Церква, яку вели наші пророки, і вели вони наших релігійних предків. Після того як Джозефа Сміта гнали крізь штати Нью-Йорк, Пенсільванія, Огайо та Міссурі і зрештою вбили в Іллінойсі, ми мали побачити повторення сценарію в останні дні, коли діти Ізраїля знову шукають притулок. Президент Бригам Янг (1801–1877), американський Мойсей, як його із захопленням називали, привів святих до долин між горами, як співали ці втомлені перехоном Святі:

*В західний край завітний Свій народ
Сам Господь приведе.
Там Божий люд спочине від скорбот,
Мир і спокій знайде².*

Сіон. Обіцяна земля. Новий Єрусалим. Понад 4000 років завітної історії порядок був таким: тікайте і шукайте. Біжіть і поселяйтеся. Тікайте з Вавилону. Будуйте захисні стіни Сіону.

Дотепер. До сьогодні.

Будуйте Сіон там, де ви є

Одна з багатьох унікальних ознак нашого розподілу часів—це зміни у способі побудови царства Бога на землі. Цей розподіл є часом величезних змін, які пришвидшуються. І одна з таких змін—це та, що Церкві Бога більше не треба тікати. Вона більше ніколи не залишатиме Ур, щоб піти з Харану, щоб піти з Ханаану, щоб піти з Єрусалима, щоб піти з Англії, щоб піти з Кертленда, щоб піти з Наву, щоб піти невідомо куди.

Ні, як сказав за всіх нас Бригам Янг: “Нас викинули із пательні у вогонь, з вогню посеред кімнати, і тут ми тепер є, і тут ми і залишимося”³.

Звичайно ж, цей коментар стосувався усіх членів Церкви по всьому світу. В ці останні дні, у цьому нашому розподілі ми достатньо подорослішали, щоб припинити бігти. Ми стали достатньо дорослими, щоб міцно укорінити свою позицію, свої сім’ї і закласти фундамент серед кожного народу, коліна, язика і всіх людей *назавжди*. Сіон скрізь—де б не була Церква. І з такою зміною ми більше не думаємо про Сіон з огляду на те, *де* нам жити; ми думаємо про нього з огляду на те, *як* нам жити.

Щоб окреслити це нове завдання, я наведу три випадки

Три випадки, які ведуть до трьох уроків

1. Кілька років тому, один мій молодий друг—колишній місіонер—грав у одній баскетбольній команді коледжу в Юті. Це був чудовий юнак і він добре володів м’ячем, але грав не так багато, як сподівався. Його конкретні таланти і навички не були тими, яких потребувала його команда на тих стадіях його чи її розвитку. Таке буває в спорті. Тому, за повної підтримки і з найкращими побажаннями своїх тренерів і членів його команди, мій молодий друг перейшов до іншого навчального закладу, де сподівався зробити трошки більший внесок.

І так склалося, що в тому навчальному закладі у нього все вдалося, і мій друг скоро став брати участь в іграх в основному складі команди. І знаєте, що було потім—за розкладом ігор команди цей юнак мав повернутися і грати проти своєї попередньої команди у Солт-Лейк-Сіті.

Дошкульні образи, які посипалися того вечора з трибун на цього юнака—який щойно одружився, платив свою десятину, служив у кворумі старійшин, милосердно служив молоді своєї громади, який з радістю чекав на народження у них з дружиною дитини—ніколи не повинна пережити жодна людська істота будь-де, будь-коли, яким би видом спорту вона не займалася, в якому б університеті не навчалася, і якими б не були її особисті рішення щодо них.

**Якою б не була ситуація
чи провокація, чи проблема,
жоден істинний учень Христа не може
залишати свою релігію
за дверима.**

Тренер цієї гостьової команди, майже легендарна особа у професійних колах, повернувся до нього після яскравої гри і сказав: “Що тут відбувається? Ти місцевий хлопець, який досяг успіху. Це твої люди. Це твої друзі”. Але найгірше те, що він додав у повному здивуванні потім:

“Хіба не є більшість цих людей членами твоєї Церкви?”

2. Мене запросили виступати на вогнику для неодруженої молоді. Коли я увійшов через тильний вхід до центру колу, приблизно в той же час до будівлі увійшла

молода жінка років 30-ти. Навіть серед натовпу людей, які рухалися до каплиці, важко було її не помітити. У неї була пара татуювань, кілька сережок у вухах і в носі, колюче волосся усіх відомих кольорів, занадто коротка спідниця, і блузка із занадто глибоким вирізом.

У голові виникли три запитання: може душа цієї жінки знаходиться в пошуках, і вона, будучи не нашої віри, випадково опинилася тут; або, навіть краще, її хтось привів на цей вогник під скеруванням Господа, щоб допомогти їй знайти спокій і спрямування евангелії, яких вона потребувала? Або: це член Церкви, яка трохи відійшла від сподівань і норм Церкви, дотримуватися яких заохочують її членів, але яка, на щастя, все ще з нами і вирішила прийти того вечора на цей церковний захід?

3. Беручи участь у освяченні храму в Канзас-Сіті, штат Міссурі, ми з сестрою Холланд були гостями вдома у брата Ісаака Фрістоуна, офіцера поліції за професією і первосвященика колу Ліберті, шт. Міссурі. Під час нашої розмови він розповів, як одного вечора його покликали розслідувати скаргу в особливо неблагополучному районі міста. Серед гучної музики і запаху маріхуани, який стояв у повітрі, він знайшов одну жінку і кількох чоловіків, які пили і промовляли непристойності, не звертаючи жодної уваги на п'яťох малих дітей, віком від двох до 8 років—які збилися до купи в одній кімнаті, намагаючись заснути на брудній

підлозі без ліжок, матраців, подушок, без нічого.

Брат Фрістоун заглянув у шафи на кухні, і в холодильник, щоб знайти бодай якусь банку консервів чи коробку будь-якої їжі—але не міг зовсім нічого знайти. Він сказав, що пес, який гавкав надворі, мав більше їжі, ніж ці діти.

В спальні у матері він знайшов голий матрац, єдиний на увесь дім. Він довго шукав, доки не знайшов якісь простиратла, поклав їх на матрац і вклав усіх п'яťох дітей на це тимчасове ліжко. Зі сльозами на очах він потім став на коліна, помолився Небесному Батькові про їхній захист і побажав їм добраніч.

Коли він підвівся і пішов до дверей, одна дитина, котрій було близько шести років, вистрибнула з ліжка, підбігла до нього, схопила за руку і благала: *“Будь ласка, всиновіть мене?”* З очима, які ще більше сповнилися сльозами, він повернув дитину у ліжко, потім знайшов матір, задурманену наркотиками (чоловіки на той час вже давно повтікали) і сказав їй: *“Завтра я повернуся, і хай небеса допоможуть вам, якщо я, прийшовши завтра, не побачу якихось змін. І після цього буде ще більше змін. Ручаюся”*⁴.

Що спільного у цих трьох випадках? Вони є трьома невеликими, дуже різноплановими прикладами Вавилону в реальному житті: один—стосується нікчемності, як та жалюгідна поведінка під час гри в баскетбол; інший—більше стосується культурних відмінностей,

в якому зображено зустрічі один-на-один з тими, хто живе не так, як ми; і третій—дуже велика і дуже серйозна справа.

Урок 1: Ніколи “не залишайте вашу релігію за дверима”

Перше, давайте завершимо історію про баскетбольну гру. Наступного дня після тієї гри, коли відбулося, пов’язане з цим випадком публічне обговорення і прозвучав заклик до покаяння, один молодий чоловік сказав по суті таке: “Слухайте. Зараз ми говоримо про баскетбол, а не про Недільну школу. Якщо ви не витримуєте жару, виходьте з кухні. Ми платимо непогані гроші за те, щоб дивитися ці ігри. Ми можемо поводитися, як забажаємо. Ми залишаємо нашу релігію за дверима”.

“Ми залишаємо нашу релігію за дверима?” Урок перший для встановлення Сіону в 21 сторіччі: ви *ніколи* не залишаєте вашу релігію за дверима.

Такого учнівства не існує—бо це не учнівство взагалі. Як навчав пророк Алма, ми маємо “бути свідками Бога в усі часи і у всьому, і в усіх місцях, де ви можете бути” (Мосія 18:9)—не лише час від часу, чи не лише в певних місцях, чи за умови, що наша команда перемагає з відривом.

Якою б не була ситуація, чи провокація, чи проблема, жоден істинний учень Христа не може залишати свою релігію за дверима.

Урок 2: Виказуйте співчуття, але залишайтеся вірними заповідям

Це підводить мене до розмови про жінку на духовному вечорі. Як би ми не реагували на неї, правило завжди таке: наша поведінка має відображати наші релігійні переконання і нашу відданість євангелії. Тому те, як ми реагуватимемо у будь-якій ситуації, має покращувати, а не погіршувати її. Ми не можемо діяти і реагувати так, щоб стати винними у цій ситуації ще в більшому гріху, ніж та жінка.

Це не означає, що у нас немає переконань, що у нас немає норм або ми якимось чином повністю зневажаємо небесні заповіді стосовно того, що нам слід і чого не слід робити. Але це означає, що нам слід жити за цими нормами і захищати ці заповіді праведним шляхом якнайкраще, як ми тільки можемо, як за ними жив і як їх захищав Спаситель. І Він завжди робив те, що мало бути зроблено для покращення ситуації—починаючи з того, що навчав істині, до пробачення грішників, до очищення храму.

Тому з нашою новою знайомою ми найперше почнемо з того, що згадаємо, що вона дочка Бога і має вічну цінність. Ми почнемо, згадавши, що вона чиясь дочка. Ми почнемо з того, що будемо вдячні за те, що вона відвідала церковний захід і не уникала його. Коротше кажучи, ми будемо старатися поводитися якнайкраще у цій ситуації, маючи бажання допомогти цій жінці бути якнайкращою.

Ми продовжуємо мовчки молитися: що буде правильним зробити у цьому випадку? І що буде правильним сказати? Що *зрештою* покращить цю ситуацію і цю жінку? Якщо ми поставимо ці запитання і будемо дійсно намагатися робити те, що б зробив Спаситель, я думаю саме це Він мав на увазі, коли сказав: “Не судіть за обличчям, але суд справедливий чиніть” (Іван 7:24).

Ця Церква ніколи не може понизити норми своїх учень заради досягнення відповідності соціальним вимогам, чи політичній необхідності, чи з будь-якої іншої причини. Лише високий рівень істини, отриманої через одкровення, дає нам якусь основу, стоячи на якій ми зможемо піднімати інших, хто, можливо, відчувається стурбованим або полишеним. Наше співчуття і наша любов—основні характеристики і вимоги нашого християнства—*ніколи* не повинні виглядати, як компроміс із виконанням заповідей.

Коли ми стикаємося з подібними ситуаціями, це може бути дуже складним і для декого заплутаним. Молоді люди можуть запитувати: “Ну добре, ми віримо, що маємо жити чи вести себе певним способом, але чому ми маємо змушувати інших робити, як і ми? Хіба в них немає власної свободи вибору? Хіба ми не стаємо самовдоволеними і швидкими на осуд, поширюючи наші вірування на інших, вимагаючи, щоб вони діяли певним чином?”

В таких ситуаціях ви повинні вміти тактовно пояснити, чому певні принципи слід захищати і чому *певним* гріхам треба протистояти, *де б ми з ними не стикалися*, оскільки питання і закони, задіяні тут, *не* лише соціальні чи політичні, але мають вічні наслідки. І хоча ми не бажаємо образити тих, хто вірить не так, як ми, ми ще більше піклуємося про те, щоб не образити Бога.

Це трошки схоже на ситуацію, коли людина підліткового віку каже: “Тепер, коли я маю водійські права, я знаю, що маю зупинитися на червоне світло, але чи ми дійсно

повинні судити і намагатися примусити всіх інших зупинитися на червоне світло? Хіба *кожен* має робити те, що ми робимо? Хіба у людей немає свободи волі? Чи повинні вони поводитися, як ми?” Тоді вам слід пояснити, чому ми дійсно сподіваємося, що вони *всі* зупиняться на червоне світло. І вам треба зробити це *не* зневажаючи тих, хто грішить або хто вірить не так, як ми, оскільки, так, вони дійсно мають моральну свободу вибору.

У цьому світі є багато переконань і є моральна свобода вибору для всіх, але ніхто не має права діяти так, наче Бог німий щодо цих питань, або так, наче заповіді важливі лише тоді, коли суспільство з ними погоджу-

Наша поведінка має відображати наші релігійні переконання і нашу відданість євангелії. Тому те, як ми реагуватимемо у будь-якій ситуації, має покращувати, а не погіршувати її.

ється. У 21 сторіччі ми більше не можемо тікати. Нам варто боротися за закони, обставини і оточення, які дозволять вільно жити за релігією і за своє право голосу в цьому. Це один із способів справитися із ситуацією, коли ми у Вавилоні, але не від нього.

Немає більш важливої здатності і більшої чесноти, які нам треба продемонструвати у світі, з якого ми не можемо втекти, за ту, щоб іти цим шляхом обережності—зайняти позицію в питаннях моралі згідно з тим, що проголосив Бог, і згідно із законами, які Він дав, але робити це зі співчуттям, із розумінням і великим милосердям.

Урок 3: Використовуйте цінності євангелії на користь громад і країн

Небагато хто з нас буде працівниками поліції, агентами соціальних служб або суддями на лаві правосуддя, але ми всі маємо піклуватися про благополуччя інших і моральну безпеку наших місцевих громад. Говорячи про нашу потребу впливати на суспільство за стінами наших домів, старійшина Квентін А. Кук, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав:

“Окрім захисту своїх власних сімей ми маємо бути джерелом світла у захисті своїх громад. Спаситель сказав: “Отак ваше світло нехай світить перед людьми,

щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”. ...

Нашому світові, що стає все більш нечестивим, важливо, щоб цінності, які ґрунтуються на релігійних віруваннях, були частиною громадських обговорень. ...

Релігійне вірування є джерелом світла, знання й мудрості і приносить суспільству надзвичайну користь”⁵.

Якщо ми не донесемо благословення євангелії до наших громад і наших країн, то у нас ніколи не буде достатньо полісменів—у нас не буде достатньо Ісааків Фрістоунів—для спонукання до моральної поведінки, якби до неї навіть можна було б спонукати. Та це неможливо. Ті діти, у тій домівці без їжі або одягу—сини і дочки Бога. Та матір більш винна, оскільки вона старша і має бути більш відповідальною, однак вона також дочка Бога. Такі ситуації можуть вимагати проявів суворості любові формальними, навіть законними методами.

Але нам треба намагатися допомагати тоді, коли ми можемо, і там, де ми можемо, оскільки ми не залишаємо нашу релігію за дверима, якими б жалюгідними і безвідповідальними не були деякі двері.

Так, ми не можемо зробити усього, але ми можемо зробити щось. Й у відповідь на заклик Бога, діти Ізраїля—це ті, хто має зробити ось що: не тікати в цей час із Вавилону, але напасти на нього. Не будучи наївними, ми можемо жити за нашою релігією настільки широко й безпомилково, що знайдемо велику кількість можливостей допомогти сім’ям, благословити ближніх і захистити інших, включаючи підрастаюче покоління.

Живіть життям, що віддзеркалює вашу любов до Ісуса Христа

Святих останніх днів просять бути закваскою для хліба, сіллю, яка ніколи не втрачає своєї сили, світлом,

яке поставили на верхівку гори і яке ніколи не буде сховане під посудину. Тож будьте прикладом!

Якщо ми чинимо правильно, говоримо правильно і щедро ділимося нашими словами і ділами, тоді, коли Спаситель припинить Його роботу в праведності, ска-завши, що часу більше немає в цьому останньому величчому розподілі, і прийде у Своїй славі, Він знайде нас у той час, як ми будемо докладати найкращих зусиль, намагатися жити за євангелією, намагатися покращувати наші життя, нашу Церкву і наше суспільство з усіх сил.

Коли Він прийде, я *так* хочу, щоб Він побачив, що я живу за євангелією. Я хочу, щоб Його прихід здивував мене саме в момент, коли я розповсюджую віру і роблю щось хороше. Я так хочу, щоб Спаситель сказав мені: “Джеффри. Я впізнав тебе не за твоїм званням, але з огляду на стиль твого життя і норми, які ти прагнеш

*Святих останніх днів просять
бути закваскою для хліба, сіллю,
яка ніколи не втрачає своєї сили,
світлом, яке поставили на вер-
хівку гори і яке ніколи не буде
сховане під посудину.*

захищати. Я бачу чистоту твого серця. Я знаю, що ти намагався все покращити спершу в собі, а потім пропо-відуючи Моє слово і захищаючи Мою євангелією перед іншими у наймилосердніший спосіб, яким лише міг”.

Безсумнівно, Він додасть: “Я знаю, ти не завжди був успішний, беручи до уваги твої гріхи і обставини інших людей, але Я вірю, що ти чесно старався. Я вірю, що у своєму серці ти щиро мене любив”.

Я хочу, щоб одного дня сталося щось подібне більше, ніж будь-чого іншого в цьому смертному житті. І я хочу того самого для вас. Я хочу цього для всіх нас. “Ізраїлю, Ізраїлю, Бог кличе”⁶—кличе нас жити за євангелією Ісуса Христа особисто: і в малому, і у великому, а по-тім допомагати тим, хто, можливо, виглядає, одягається чи поводить не зовсім так, як ми, і тоді (там, де це можливо) підніміться над цими умовами, щоб служити якомога ширшому колу людей.

Я люблю Господа Ісуса Христа, служителем Якого я намагаюся бути. І я люблю нашого Небесного Батька, який настільки дбає про нас, що віддав Його за нас. Говорячи про цей дар, я знаю, що Бог звертається із за-кликом до Ізраїля у ці останні дні бути більше схожими на Христа, бути більш святими, ніж ми зараз є у нашій рішучості жити за євангелією, і встановити Сіон. Я та-кож знаю, що Він дасть нам силу і святість бути вірними учнями, якщо ми будемо просити про це. ■

*З виступу на духовному вечорі ЦСО “Був, Ізраїль, ти в полоні”,
виголошеного в державному університеті Діксі в Сент-Джорджі,
шт. Юта, 9 вересня 2012 р. Повну версію виступу можна знайти
на сайті lds.org/broadcasts.*

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Perry Miller, *Errand into the Wilderness* (1956), 2–3.
2. “Вперед, святі”, Гімни, № 17.
3. Brigham Young, in James S. Brown, *Life of a Pioneer: Being the Autobiography of James S. Brown* (1900), 121.
4. Ісаак Фрістоун, випадок, про який він розповів автору, 5 травня 2012 р.
5. Квентін А. Кук, “Хай станеться світло!”, *Ліягона*, лист. 2010 р., сс. 28, 29.
6. “Israel, Israel, God Is Calling,” *Hymns*, no. 7.

МОЯ ЗАПИСКА БІЛЯ НАДГРОБКУ

Влітку 2003 року я була в Мічигані, США, досліджуючи родовід Роберта Холла, брата мого прапрадідуся. У кінці своєї подорожі я знову пішла на кладовище, на якому побувала 20 років тому.

Під час свого попереднього відвідування кладовища я помітила квіти біля одного з надгробків, де було вказано прізвище Холл. Цього разу я написала записку, поставила на ній дату і заламінувала, щоб захистити її від негоди. Після того я з молитвою залишила записку біля надгробка, сподіваючись, що її знайде той, хто допоможе мені більше дізнатися про Роберта Холла. Я повернулася додому в

Каліфорнію, маючи певну надію, однак скептично налаштована щодо того, що хтось знайде цю записку.

Через тиждень я отримала листа від далекого кузена на ім'я Дек Бентлі.

“Учора зі мною стався дивний випадок,—писав він.— О третій годині дня я їхав купити полуниця, коли вирішив зупинитися біля кладовища на Плейнс-роад, щоб відвідати могили родичів. Вже кілька років я там не був. Біля могили я знайшов вашу записку”.

Дек пішов на кладовище в той самий день, коли я залишила записку. Я відразу ж зателефонувала йому. Під час розмови я дізналася,

що він живе в Хіллсайді, за 80 км від кладовища.

Через кілька місяців я з радістю поверталася до Мічигану, щоб відвідати Дека. Він розповів, що його родичі поховані на кладовищі через дорогу від його дому і запитав, чи я не хочу туди піти. Він сказав, що на кладовищі є чотири надгробки з прізвищем Холл; про двох з них він нічого не знав.

На кладовищі Дек показав мені надгробки. Два з них, про які він нічого не знав, були над могилами Мартіна і Анни Холл. Я не привезла з собою записів, але чітко пам'ятала, що там зустрічалося ім'я Мартіна Холла.

Ми поспішили до окружного суду за годину до його закриття, сподіваючись, що знайдемо у записах про смерть імена батьків Мартіна. І ми їх знайшли! Батьком Мартіна був Роберт Холл! Святий Дух підтвердив мені, що мої довгі пошуки закінчилися.

Дек, який не був членом Церкви, сказав, що пошуки Роберта Холла були “наче духовними пошуками”. Я усміхнулася, знаючи, що мене вів Дух.

“Ви можете засмутитися, що не залишили записку 20 років тому,—сказав Дек,—але справа в тому, що я переїхав до Хіллсайда лише три роки тому!”

Цей випадок став для мене уроком про те, що сімейна історія є дійсно складовою Божої роботи і що Він скеровує наші праведні зусилля. ■

Маріанна Чаплін Стівелл, шт. Каліфорнія, США

Я з молитвою залишила записку біля надгробку, сподіваючись, що її знайде той, хто допоможе мені.

ЧИ ЗЦІЛИТЬ ГОСПОДЬ НАШОГО СИНА?

Коли нашому сину було 4 роки, він часто просив мене співати йому гімн “Вчителю, буря лютує” (Гімни, № 50). Його оченята сяяли під час приспіву, коли Господь наказує вітрам і хвилям втихомиритися. Він розпитував мене про силу Ісуса. Я відповідала, що Ісус може робити все у праведності, бо Він має всю силу. Спаситель був героєм нашого сина.

Однак, коли йому виповнилося 13 років, він упав у глибоку депресію. У нього не було бажання розмовляти, ні навіть їсти. Він втратив інтерес до всього, що робив раніше, і понад усе йому не хотілося брати участь у сімейних молитвах чи в домашніх сімейних вечорах. Здавалося, що його більше не цікавлять ні Церква, ні євангелія.

Решта членів нашої сім’ї часто молилися і постилися за нього, так само, як і багато братів та сестер у нашому приході та колі, а також багато наших друзів та родичів. Наші зусилля були подібними до тих, які докладав Алма старший, коли молився за свого сина (див. Мосія 27:14, 22–23).

Ми не хотіли нав’язувати синові євангелію, тож сказали йому, що він може не брати участь у наших сімейних молитвах чи домашніх сімейних вечорах, але ми хотіли б, щоб він був присутній. Оскільки ми виконували слова Спасителя: “Моліться в своїх сім’ях Батькові, ... щоб ваші діти могли бути благословенними” (3 Нефій 18:21), то і сімейні молитви, і домашні сімейні вечори набирали більшої сили. Ми відчували в нашому

домі Дух. І хоча наш син був мовчазним, він був з нами.

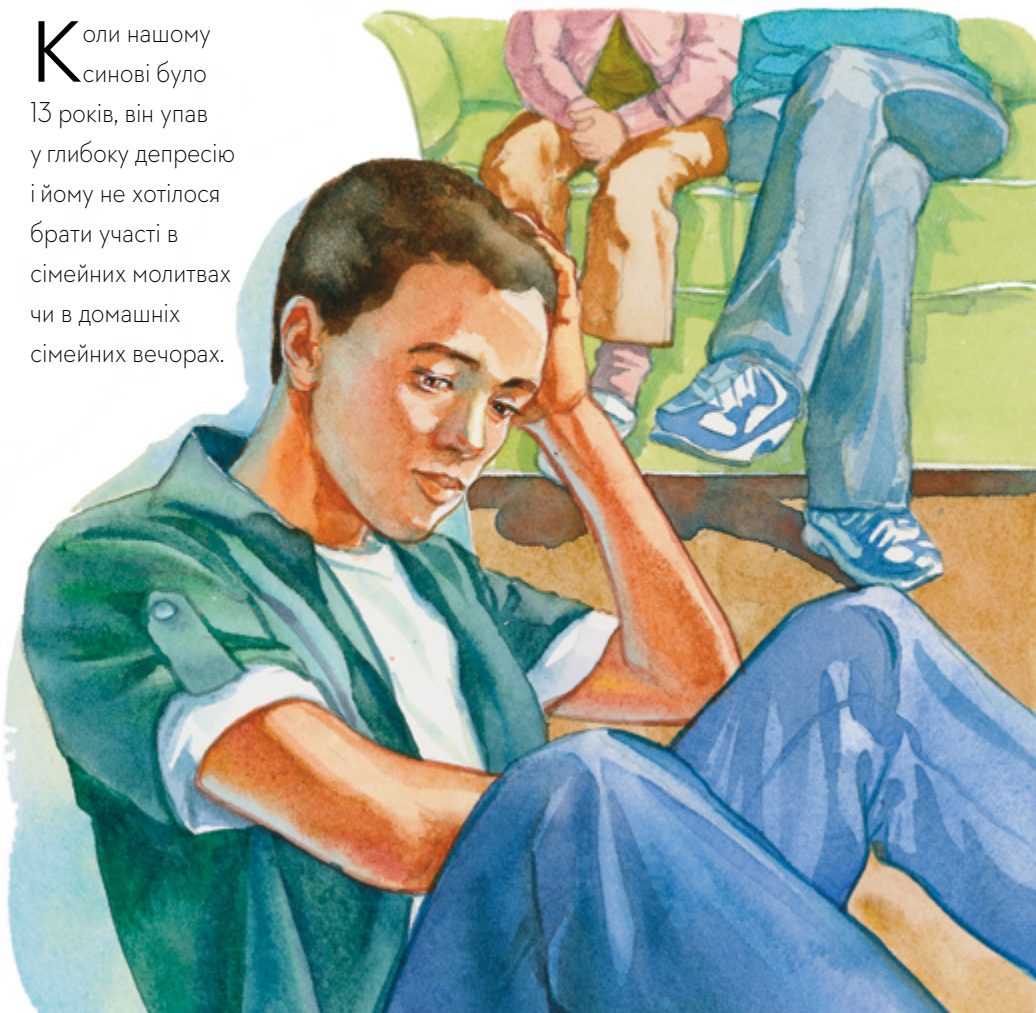
Потроху, впродовж наступних двох років ми бачили, як наші молитви і домашні сімейні вечори впливали на нашого сина. Під час одного сімейного вечора він свідчив про Спасителя, а потім запитав, чи може підготувати домашній сімейний вечір. Він почав залучатися до сімейних молитов і з радістю відвідував Церкву. Він пережив могутню зміну в серці, яка настала тоді, коли він відчув викупительну любов Спасителя (див. Алма 5:26). Господь і Його зцілююча сила дійсно спасли нашого сина.

Коли нашому синові було 13 років, він упав у глибоку депресію і йому не хотілося брати участі в сімейних молитвах чи в домашніх сімейних вечорах.

Він знову почав відчувати радість і повноту життя, мав бажання допомагати іншим і виявляти любов. Він сказав мені, що саме Спаситель зцілив його. Труднощі в житті сина допомогли йому загартувати могутнє свідчення й зміцнити любов та довіру до Спасителя. Він служив Господу місіонером в Аргентинській Південній місії в Буенос-Айресі. Після повернення він одружився у храмі, і зараз у них з дружиною є чудова донечка.

Я знаю, що Спаситель має силу зцілювати, здійснювати чудеса і робити нас щасливими у цьому житті та в прийдешньому. ■

Ана Кремасчі Заньярту, Сантьяго, Чилі

ВИ МОРМОН?

Я була далеко від дому, на одній міжнародній конференції, яку відвідувала по роботі. На ній було кілька сотень людей, але я була єдина зі свого штату і регіону.

Одного вечора для всіх учасників було влаштовано вечерю. При вході в зал, де проводилася вечеря, кожен отримував чотири квитки, якими можна було скористатися в барі й замовити безкоштовні алкогольні напої. Мені спало на думку, як було б легко людині, яка знаходиться так далеко від дому, спокуситися цією нагодою, вважаючи, що ніхто ніколи не дізнається. Та думка лише на мить затрималася в голові, і я повернула квитки тому, хто їх роздавав.

Під час вечери я сиділа з сімома незнайомими людьми. Я запивала страви водою, ми розмовляли, сміялися і обмінювалися інформацією, корисною для нашої роботи.

Наступного ранку під час сніданку я привіталася з паном, який сидів за моїм столом. Я з радістю помітила на його табличці з іменем, що він був з мого рідного міста—міста, в якому я вже не жила 35 років. Після закінчення школи я поїхала з дому до коледжу, вийшла заміж і переїхала в іншу місцевість.

Коли ми говорили про різні місця і події, про які обое знали, він запитав, чи хтось із моєї сім'ї все ще живе там. Я відповіла, що ні, але що в мене там багато друзів, і ми продовжували спілкуватися. Він запитав їхні імена, і я назвала кілька.

Після перших імен він зупинив мене і сказав: “Зачекайте, ви мормонка? Усі люди, яких ви назвали, це мормони”.

Коли я сказала, що також є святою останніх днів, він почав

говорити, якими чудовими громадянами були ті друзі і як вони служили громаді й показували всім гарний приклад. Кілька хвилин він захоплено говорив про Церкву і моїх друзів, розповідаючи, як вони завжди відстоювали добро у цій громаді.

Коли ми прощалися, я не могла не подумати про те, що сталося б, якби я вирішила скористатися тими квитками для алкогольних напоїв. Мене вчили вибирати правду саме ті люди, про яких ми розмовляли. Мені було б так незручно і соромно зізнатися, що я член Церкви, якби я скористалася тими квитками.

Я така вдячна за приклад тих гідних, активних, готових служити друзів, хоча від міста моєї юності мене відділяли 35 років і 3200 км. ■

Керол А. Боуез, шт. Північна Кароліна, США

При вході в зал, де проводилася вечеря, кожен отримував чотири квитки, якими можна було скористатися в барі й замовити безкоштовні алкогольні напої.

ПРОРОК ВІДПОВІВ НА МОЮ МОЛИТВУ

У кінці другого курсу в своєму університеті я вирішив вивчати графічний дизайн. Мене не прийняли, але я міг повторити спробу наступного року. Мені не хотілося закінчувати університет на рік пізніше.

Найбільш спорідненою до моєї профільної дисципліни була фотографія. Тож я молився про те, чи можу змінити профільну дисципліну, і отримав хороші відчуття. Я так хотів швидше здобути ступінь!

На початку осіннього семестру у мене були заняття, присвячені фільмам та соціальній історії фотографії. Мені дуже подобалися обидві теми. Однак коли я проглянув програму занять, присвячених кінофільмам, то помітив, що студентам треба переглянути багато кінофільмів з позначкою R (тобто в них є багато недоречних сцен). На заняттях з фотографії викладачка сказала, що ми будемо вивчати фотографії, де зображено насилля, руйнування і секс. Вона сказала, що саме це відображають фотографії в наш час.

У мене впало серце, коли я почав думати, що ж робити. Я знав, що євангелія проти всього цього, однак ці заняття є обов'язковими. Мені пригадався вірш з Писань про те, щоб бути у світі, але не від світу (див. Іван 15:19). Чи міг я бути на цих заняттях, але не долучатися до них?

Я молився, аби знати, що робити і щоб мати віру робити те, що правильно. Я також порадився з дружиною, батьками і братом. Під час розмови з братом, він мені нагадав наступні вірші: “Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але

душу свою занапасть? Або що дасть людина взамін за душу свою?” (Матвій 16:26).

Я знав, що освіта є важливою, але може я вивчав не те? Як мені на час припинити навчання, якщо світло в кінці тунелю вже так близько?

Якось пізно вночі, коли я не спав, доглядаючи наше хворе немовля, мені спало на думку пошукати слова Президента Томаса С. Монсона в Інтернеті. Невдовзі я дивився виступ Президента Монсона, який він виголосив на жовтневій конференції 2011 року. Я уважно слухав, як він розповідав про погіршення моральних норм у суспільстві, кажучи, що неналежна, аморальна поведінка стала прийнятною для багатьох.

Потім він сказав саме те, що мені потрібно було почути: “Ми повинні бути пильними у світі,

який відійшов так далеко від духовного. Надзвичайно важливо, щоб ми відкидали усе, що не відповідає нашим нормам, і не відмовлялися в цьому процесі від того, чого ми прагнемо найбільше—вічного життя у Божому царстві”¹.

Ці слова глибоко запали в мою душу. По обличчю покотилися сльози, і я знав, що сучасний пророк відповів на мою молитву.

Хоча я відклав закінчення університету, я знав, що Господь благословить мою сім'ю і мене, якщо ми будемо йти за пророком, відкинемо погляди світу, будемо виконувати заповіді та дотримуватися євангельських норм. ■

Деррік Філдз, шт. Міссурі, США

ПОСИЛАННЯ

1. Президент Томас С. Монсон, “Стійте на святих місцях”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 83.

Якось пізно вночі,
коли я не спав,
доглядаючи наше
хворе немовля,
мені спало на
думку пошукати
слова Президента
Томаса С. Монсона
в Інтернеті.

**Єпископ
Джеральд Коссе**
Перший радник у
Верховному єпископаті

Прямуйте шляхом ЩАСТЯ

Взагалі, молодість—це ідеальний час для складання особистих планів. У вас, молодих дорослих, повинні бути мрії щодо свого майбутнього. Можливо це сподівання на визначні досягнення у спорті, створення прекрасних витворів мистецтва або отримання диплому чи професійної посади. Можливо ви навіть тримаєте в уяві прекрасний образ вашого чоловіка чи дружини.

Скільки з ваших сподівань здійсняться? Життя є дуже мінливим. У вашому житті настануть певні вирішальні моменти, під час яких хід вашого життя може змінитися в одну мить. Для того, щоб такий момент настав, може бути достатньо одного погляду, розмови або незапланованої події. З'являтимуться нові нагоди, такі, як нещодавне проголошення Президента Томаса С. Монсона стосовно віку, з якого можна служити на місії¹. Іноді зміна напрямку в нашому житті відбувається через неочікувані виклики чи розчарування.

Більшості людей не подобається невідоме. Мінливість життя може стати причиною втрати впевненості, страху за майбутнє. Дехто не

наважується взяти на себе зобов'язання через страх зазнати невдачі, навіть коли з'являються чудові нагоди. Наприклад, вони можуть зволікати з укладанням шлюбу, набуттям освіти, народженням дітей або з початком професійної діяльності на постійній основі, віддаючи перевагу байдикуванню або залишаючись у приємному затишку батьківського дому.

Іншу філософію, що буде обмежувати нас, проілюстровано словами: “Їжте, пийте і звеселяйтеся, бо завтра ми помremo” (2 Нефій 28:7). Така філософія заохочує до миттєвих задовольень, незалежно від їхніх наслідків у майбутньому.

Шлях щастя

Існує інший шлях, відмінний від шляху, сповненого страху, сумнівів чи потурання своїм бажанням—шлях, який приносить мир, впевненість та спокій у житті. Ви не можете контролювати всі обставини вашого життя, однак ви маєте контроль над своїм особистим щастям. Ви—творці свого щастя.

Ваше щастя у набагато більшій мірі є результатом вашого

**Ваше щастя залежить
у набагато більшій
мірі від принципів,
яких ви обираєте
дотримуватися,
ніж від зовнішніх
обставин вашого
життя.**

духовного бачення і застосування принципів, спираючись на які ви розбудовуєте своє життя. Ці принципи принесуть вам щастя незалежно від того, з якими неочікуваними викликами і сюрпризами ви стикнетесь. Дозвольте мені розглянути кілька цих надзвичайно важливих принципів.

1. Визнайте свою особисту цінність

Недавно ми з сім'єю кілька днів відпочивали на півдні Франції. Одного вечора, одразу після того, як сонце сіло і темрява огорнула

навколишню місцевість, я вирішив трохи полежати на шезлонгу біля дому. Я почав вдивлятися в небеса. Спочатку вони були неосяжно чорними. Раптом на небі з'явилося світло, наче іскорка, потім друга, потім третя. Поступово, коли мої очі звикли до темряви, я усвідомив, що захоплююся міриадами зірок. Те, що здавалося мені темним небом, перетворилося на Чумацький Шлях.

Розмірковуючи про безмежність Всесвіту і про свою фізичну незначущість, я спитав себе: “Хто я у порівнянні з цією грандіозністю і величчю?” Мені на думку спав один вірш з Писань.

“Коли бачу Твої небеса—діло пальців Твоїх, місяця й зорі, що Ти встановив,—

то що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш?” (Псалми 8:4–5).

Відразу за яким послідувала ця втішна фраза:

“А однак учинив Ти його мало меншим від [анголів], і славою й величчю Ти коронуєш його!” (Псалми 8:6).

Це парадокс і диво Сотворіння. Всесвіт безмежний і безкінечний,

і все ж водночас кожен з нас є унікально цінним, славетним і безкінечним в очах нашого Творця. Моя фізична присутність нескінченно мала, але моя особиста цінність має безмірну важливість для мого Небесного Батька.

Знання про те, що Бог знає нас і любить нас особисто, подібне до світла, яке освітлює наше життя і сповнює його сенсом. Ким би я не був, не залежно від того, чи є у мене друзі чи ні, чи маю я популярність чи ні, і навіть, якщо я відчуваю, що мене відкидають або переслідують інші люди, я маю абсолютну впевненість в тому, що мій Небесний Батько любить мене. Він знає мої потреби, Він розуміє мої турботи, Він прагне благословити мене.

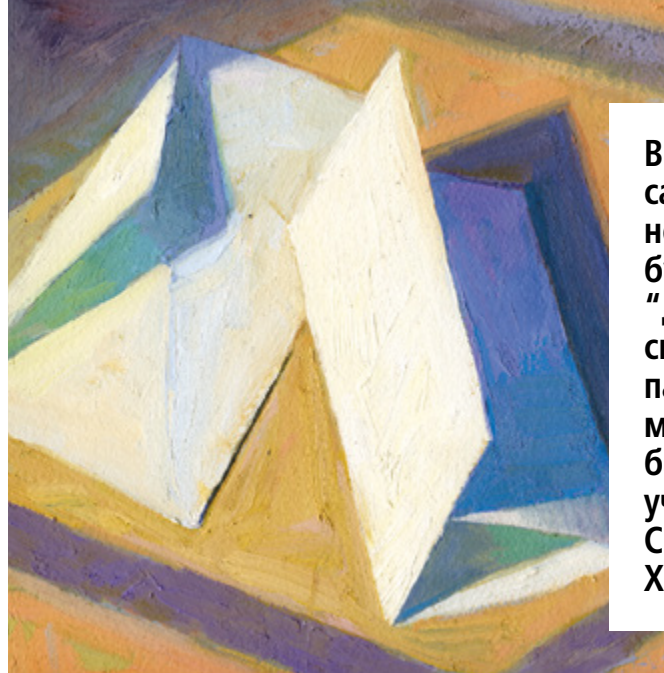
Уявіть, щоб це означало для вас, якби ви могли бачити себе так, як Бог бачить вас. Що сталося б, якби ви дивилися на себе з таким же благоволінням, любов'ю і впевненістю, як це робить Бог? Уявіть, як змінилося б ваше життя, якби ви розуміли свій вічний потенціал так, як його розуміє Бог?

Я свідчу—Він існує. Шукайте Його! Прагніть і вивчайте. Моліться і просіть. Я обіцяю вам, щоб Бог дасть вам відчутні ознаки Свого існування і Своєї любові до вас.

2. Станьте тими, ким ви є²

Стати тими, ким ви дійсно є, звучить як парадокс. Як я можу стати тим, ким вже є? Я проілюструю цей принцип, розповівши історію.

У фільмі *Вік розуму* представлена історія Маргарити, успішного

В листі від вас самого з доземного життя може бути написано: "Дорогий я, я сподіваюсь, що ти пам'ятатимеш, що моє найбільше бажання—бути учнем нашого Спасителя, Ісуса Христа".

банкіра, яка живе у гарячковому ритмі життя, сповненого подорожей і конференцій. Хоча в неї і є коханий залицяльник, та, за її словами, вона немає часу на шлюб або народження дітей.

Коли їй виповнюється 40 років, вона отримує загадкового листа, в якому написано: "Дорога я, сьогодні мені виповнилося сім років і я пишу тобі цього листа, щоб допомогти тобі пригадати обіцяння, дані мною у семирічному віці, а також щоб ти пам'ятала, ким я хотіла стати". Авторкою цього листа є ніхто інший, ніж сама Маргарита у семирічному віці. Далі були ще кілька листів, в яких маленька дівчинка описує у подробицях цілі свого життя.

Маргарита усвідомлює, що особа, якою вона стала, немає нічого спільного з тим, якою вона прагнула стати, коли була маленькою дівчинкою. Коли вона вирішує

стати такою людиною, якою бачила себе ще дитиною, її життя докорінно змінюється. Вона примирюється зі своєю сім'єю і вирішує присвятити решту свого життя служінню нужденним людям³.

Якби для вас було можливим отримати листа з доземного життя, про що б у ньому йшлося? Як вплинув би на вас такий лист із забутого, але дуже реального світу, якби ви отримали його сьогодні?

У цьому листі можливо було б написане щось схоже на таке: "Дорогий я. Я пишу тобі, щоб ти пам'ятав, ким я хотів стати. Я сподіваюсь, що ти пам'ятатимеш, що моє найбільше бажання—бути учнем нашого Спасителя, Ісуса Христа. Я підтримую Його план і, коли перебуватиму на землі, я хочу допомагати Йому в Його спасительній роботі. Будь ласка, також пам'ятай, що я хочу належати до сім'ї, яка буде разом на всю вічність".

Одна з найбільших пригод життя полягає в тому, щоб дізнатися, хто ми справді є, звідки ми прийшли, а тоді послідовно жити в гармонії з нашою справжньою сутністю, як дітей Бога, і метою нашого життя.

3. Довіряйте Божим обіцанням

Вчення пророка Малахії відіграє провідну роль у Відновленні євангелії: “І він посадить у серця дітей обіцання, дані батькам, і серця дітей повернуться до їхніх батьків” (Джозеф Сміт—Історія 1:39). Завдяки Відновленню, ви є дітьми обітниць. Ви успадкуєте обіцання, дані вашим батькам.

Перечитайте своє патріарше благословення. У цьому благословенні Господь підтверджує, що ви пов’язані з одним із дванадцятьох колін Ізраїля і завдяки цьому, через вашу вірність, ви стаєте спадкоємцем безмежних благословень, обіцаних Аврааму, Ісаку та Якову.

Бог пообіцяв Аврааму, що “всі, хто сприймає цю євангелію, будуть названі [його] іменем, і будуть вважатися [його] сіменем, і воскреснуть, і благословлятимуть [його] як свого батька” (Авраам 2:10).

Ці обіцання справжні, і якщо ми виконуємо свою частину, Бог виконає Свою. З іншого боку, ці обіцання не гарантують, що всі події нашого життя будуть відбуватися відповідно до наших сподівань і бажань. Скоріше, Божі обіцання гарантують, що щоб не сталося з нами, станеться відповідно до Його волі. Найбільше, чого ми можемо прагнути у житті—це підпорядкувати свою волю волі Господа, прийняти Його розклад нашого життя. Він знає все від початку, має широту бачення, якої ми не маємо, і безмежно любить нас.

Я проілюструю цей принцип на власному досвіді. Коли я був

юнаком, то вирішив підготуватися до вступного іспиту в найкращі бізнес-коледжі Франції. Ця підготовка, яка тривала цілий рік, була дуже складною і вимагала щоденних особистих зусиль. На початку року я вирішив, що якою б не була складність завдання, я ніколи не дозволю, щоб моє навчання стало на перешкоді відвідуванню моїх недільних зборів чи занять інституту релігії раз на тиждень. Я навіть погодився служити діловим способом свого приходу для дорослої молоді. Я був впевнений, що Господь визнає мою відданість і допоможе мені досягнути моїх цілей.

Наприкінці року, коли наблизився час іспитів, я відчував, що зробив усе, що було в моїх силах. Прибувши на іспит до найповажнішого коледжу, я мав цілковиту переконаність в тому, що Господь задовольнить мої прагнення. На жаль, усний іспит з предмету, який я знав найкраще, перетворився на неочікувану катастрофу—я отримав оцінку, що не дозволяла мені стати студентом цього дуже жаданого навчального закладу. Мене охопило цілковите сум’яття. Як Господь міг полишити мене, коли я був непохитним у своїй відданості?

Коли я прийшов на усний іспит в другий коледж з мого списку, моє серце було сповнене сумнівами.

У цьому коледжі найважливіший іспит являв собою співбесіду з комісією, очолювану директором коледжу. Початок співбесіди пройшов нормально—доки мені не

Того дня я отримав одну з найвищих з можливих оцінок і це дозволило мені стати студентом цього коледжу і зробити це з честю.

поставили, здавалось би, несуттєве запитання: “Ми знаємо, що ви багато навчалися, щоб підготуватися до цього іспиту. Але нам було б цікаво знати, чим ще ви займалися, окрім навчання”.

Моє серце ледь не зупинилося! Протягом цілого року у моєму житті були тільки дві справи: навчання і відвідування Церкви! Я боявся, що комісія негативно поставиться до пояснення про моє членство в Церкві. Але в одну мить я прийняв рішення залишатися відданим своїм принципам.

Протягом 15 хвилин або більше я описував те, чим я займався в Церкві: збори в Суботній день, заняття інституту релігії та свої обов'язки діловода приходу. Коли я завершив, то висловився директор коледжу.

“Знаєте, коли я був молодим, то навчався у Сполучених Штатах,— сказав він.— Один з моїх найкращих друзів був мормоном. Він був чудовим молодим чоловіком з прекрасними людськими якостями. Я вважаю мормонів дуже хорошими людьми”.

Того дня я отримав одну з найвищих із можливих оцінок і це дозволило мені стати студентом цього коледжу і зробити це з честю.

Я дякував Господу за Його великодушність. Мені знадобилося кілька років, щоб зрозуміти, на яке чудове благословення обернулася моя невдача під час вступу в перший коледж. У цьому другому коледжі я познайомився з важливими для мене людьми. Благословення від

знайомства з ними стали очевидними протягом всієї моєї кар'єри, і навіть сьогодні вони все ще важливі у моєму житті та житті членів моєї сім'ї.

Якщо щось відбувається не так, як ви сподівалися чи очікували після того, як ви зробили все, що було у ваших силах, будьте готові прийняти волю вашого Небесного Батька. Він не заподіє нам нічого, що в кінцевому рахунку не піде нам на користь. Прислухайтесь до цього заспокійливого голосу, що шепоче до нас: “Вся плоть у Моїх руках; будьте спокійними та знайте, що Я є Бог” (УЗ 101:16).

Ваше майбутнє настільки ж яскраве, як і ваша віра

Чим більше я розмірковую над нашим життєвим шляхом зі своєю дружиною Валері, тим більше вірю, що вирішальним фактором було те, що у наші юні роки ми мали спільне бачення вічного життя. Ми прагнули започаткувати вічну сім'ю. Ми знали, чому ми тут, на землі, і якими є наші вічні цілі. Ми знали, що Бог любить нас і що ми маємо велику цінність в Його очах. Ми були абсолютно переконані в тому, що Він дасть відповіді на наші молитви у Свій спосіб і в той час, коли вважатиме за доцільне.

Я не знаю, чи були ми готові прийняти Його волю в усьому, оскільки цьому ми ще мали навчитися—і цьому ми продовжуємо навчатися. Але ми прагнули докласти всіх зусиль, щоб наслідувати Йому і присвятити себе Йому.

Я свідчу, вторяючи словам Президента Монсона, що ваше “майбутнє настільки ж яскраве, як і ваша віра”⁴. Ваше щастя залежить у набагато більшій мірі від принципів, яких ви обираєте дотримуватися, ніж від зовнішніх обставин вашого життя. Будьте вірними цим принципам. Бог знає вас і любить вас. Якщо ви живете в гармонії з Його вічним планом і якщо ви маєте віру в Його обіцяння, тоді ви матимете блискуче майбутнє!

Ви маєте мрії та цілі? Це добре! Працуйте з усім своїм серцем над їхнім досягненням. І потім дозвольте Господу зробити решту. Він поведе вас туди, куди ви не можете повести себе самі.

Завжди приймайте Його волю. Будьте готові йти туди, куди Він просить вас йти, і виконувати те, що Він просить вас робити. Станьте такими чоловіками й жінками, якими Він навчає вас стати.

Я свідчу, що це життя є чудовою миттю вічності. Ми тут зі славетною метою—підготуватися до зустрічі з Богом. ■

Уривок з виступу на духовному вечорі ЦСГО, виголошеного в Солт-Лейкській скінії 12 листопада 2012 р. Повний текст знаходиться за посиланням lds.org/broadcasts.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Томас С. Монсон, “Ми знову зібралися на конференцію”, *Ліягона*, лист. 2012, сс. 4–5.
2. Ця фраза приписується Піндару, одному з найвизначніших грецьких поетів. Див. Pindar, *Pythian* 2.72, in *Olympian Odes, Pythian Odes*, ed. and trans. William H. Race (1997), 239.
3. Див. *L'âge de raison (With Love ... from the Age of Reason)*, directed by Yann Samuël (2010).
4. Томас С. Монсон, “Будьте в доброму гуморі”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 89.

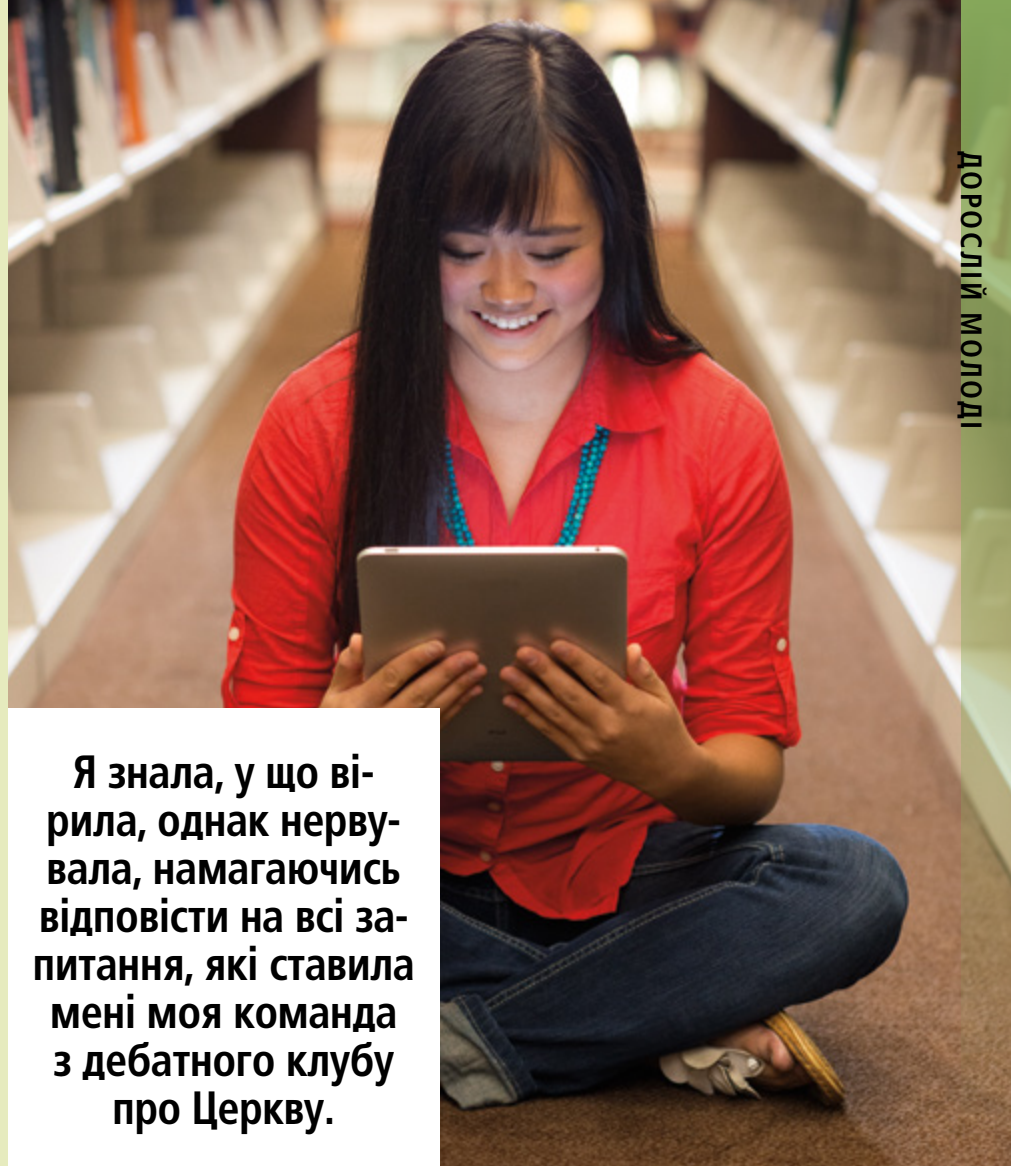
Ділитися євангелією он-лайн

Марія Магонрі-Яггразіл Ардуо Андака

Я не завжди була мужньою в тому, щоб ділитися євангелією зі своїми друзями. Багато з них знали про мою релігію, але я ніколи не намагалася свідчити. Проте, коли хтось мав хибне розуміння про Церкву, я робила все можливе, щоб виправити його.

Коли я вступила до університету, то приєдналася до дебатного клубу. Інші члени клубу дізналися, що я була святою останніх днів, коли після однієї дискусії я виправила їх у тому, що говорилося про “мормонів”. До цього моменту я ніколи не говорила про свою релігію, отже мені поставили багато запитань того дня. Я злякалася і хотіла ухилитися від відповідей. Я знала, у що вірю, але не знала, як розповісти про це. Я помолилася, але мені здалося, що я не отримала відповіді.

Кілька днів потому, зайшовши на Facebook, я побачила статтю з LDS.org, яку розмістив мій церковний провідник. Це допомогло мені усвідомити, що я також можу ділитися церковними матеріалами. Я знайшла теми, про які запитувала в мене моя команда з дебатного клубу, розмістила посилання на них на своїй стіні й відмітила всіх тих, хто брав участь в дебатах. Я відчувала, що такі відповіді краще задовольняють їх.

Я знала, у що вірила, однак нервувала, намагаючись відповісти на всі запитання, які ставила мені моя команда з дебатного клубу про Церкву.

Раніше я ніколи не залишала пости он-лайн щодо моїх вірувань, отже це привернуло увагу набагато більшої кількості людей, які запитували про мою релігію. Коли вони ставлять запитання, я намагаюся давати загальні відповіді, а також посилання на церковні матеріали. У такий спосіб людям не доведеться покладатися лише на мої відповіді, але й опиратися також на те, що відповідають на їхні запитання генеральні авторитети. Коли розмови стають більш особистими,

я відповідаю людині приватно, за допомогою повідомлень.

Мені насправді приємно, що Церква розміщує матеріали он-лайн. Я все ще ніяковію, коли хтось дивує мене запитанням про Церкву. Та тепер я вже не чекаю, поки вони поставлять запитання; а роблю перший крок, розміщаючи церковні матеріали он-лайн. Я знаю, що ці матеріали можуть допомогти, як моїм друзям, членам Церкви, так і моїм друзям, які не належать до Церкви. ■
Автор живе в Метро Маніла, Філіппіни.

Свобода волі і відповіді: ВИЗНАННЯ ОДКРОВЕННЯ

*Те, що іноді здається глухою перепорою у спілкуванні,
є велетенським кроком для здобуття довіри.*

Старійшина
Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Навпроти мене сиділа і схлипувала жінка. З повними сліз очами вона сказала мені: “Я більше не знаю, у що я вірю”. Вона розповіла, що багато днів страждала й молилася, щоб дізнатися, як прийняти життєво важливе рішення у своєму житті. Втім результату це не дало. З біллю в голосі вона сказала: “Я не знаю, що робити. Якщо ви скажете мені, що робити, я зроблю це”. Тримавши руку на Писаннях, вона промовила: “Бог сказав нам, що допомагатиме нам. Він відповідає на молитви всіх людей. Чому Він не відповідає мені?”

Коли людину охоплює вир емоцій, їй важко знайти вихід самотужки. Я молюсь про те, щоб допомогти тим, хто має подібні почуття.

Коли відповіді на молитви, на які ми потребуємо негайної відповіді, здається, не приходять, то це може бути через те, що ми не розуміємо деяких істин щодо молитов або не впізнаємо відповідей, коли вони приходять.

Принципи молитви

Спілкування з нашим Небесним Батьком не є буденною справою. Це—священний привілей. Воно ґрунтується на незмінних

принципах. Ми отримуємо допомогу від Небесного Батька у відповідь на нашу віру, послух і належне використання свободи волі.

Є помилкою вважати, що на кожен промовлену нами молитву, негайно прийде відповідь. Деякі молитви вимагають значних зусиль з нашого боку. Правда в тому, що іноді ми отримуємо враження, спеціально не шукаючи їх. Зазвичай вони стосуються того, що нам потрібно знати, і про що ми не можемо дізнатись іншим чином.

Вона продовжила: “Бог сказав нам, що допомагатиме нам. Він відповідає на молитви всіх людей. Чому Він не відповідає мені?”

Ми перебуваємо тут, на землі, щоб здобувати досвід, який ми не можемо отримати в інший спосіб. Ми отримали нагоду зростати, розвиватися і ставати духовно зрілими. Щоб досягти цього, ми повинні навчитися застосовувати істину. Те, як ми справляємося з випробуваннями і вирішуємо складні проблеми, є надзвичайно важливим для нашого щастя.

Щоб краще зрозуміти молитву, я слухав поради інших, розмірковував над Писаннями і досліджував життя пророків та інших людей. Втім найкориснішим, як здається, буде уявити в розумі дитину, яка довірливо підходить до люблячого, доброго, мудрого, розуміючого Батька, Який прагне нашого успіху.

Не хвилюйтеся про незграбно висловлені вами почуття. Просто говоріть зі своїм Батьком. Він чує кожну молитву і відповідає на неї у Свій спосіб.

Коли ми пояснюємо проблему і запропоноване рішення, іноді Він каже “так”, а іноді “ні”. Часто Він затримується з відповіддю не через брак турботи, а тому що любить нас досконалою любов’ю. Він хоче, щоб ми застосовували істини, які Він дав нам. Щоб зростати, ми маємо вірити у свою здатність приймати правильні рішення. Ми маємо робити те, що за нашими *відчуттями* є правильним. З часом Він відповість. Він не полишить нас.

Я описав абсолютну реальність наших стосунків з нашим Батьком. Немає нічого, чого б Він не знав про нас. Він знає про кожну нашу потребу і може надати відповідь на всі запитання. Втім, оскільки Його мета—наше вічне щастя, Він заохочує нас робити правильний вибір.

Три способи знайти відповіді

1. Шукайте доказів того, що Він вже відповів вам

Як і багато з нас, Олівер Каудері не розпізнав наявності відповідей на молитви, які вже були дані Господом. Щоб відкрити його—і наші—очі, через Джозефа Сміта було дано це одкровення:

“Благословенний ти за те, що зробив; бо ти питав Мене, і ось, *скільки разів ти питав, стільки ж разів ти отримував настанови* Мого Духа. Якби це не було так, ти б не був на тому місці, на якому ти є тепер.

Ось, ти знаєш, що питав Мене, і Я *просвітив твоїй розум*; а тепер Я кажу це тобі, щоб ти міг знати, що тебе було просвітлено Духом істини” (УЗ 6:14–15; курсив додано).

Якщо вам здається, що Бог не відповів на *ваши* молитви, поміркуйте над цим уривком з Писань, а потім ретельно шукайте у своєму житті ознаки того, що Він уже відповів вам.

2. Звертайте увагу на почуття

Щоб допомогти кожному з нас упізнавати дані відповіді, Господь сказав:

“Якщо ти бажаєш додаткового свідчення, розкинь розумом про ту ніч, коли ти волав до Мене у своєму серці, щоб ти міг знати про істинність цього.

Хіба Я не промовляв мир твоєму розуму стосовно цього?” (УЗ 6:22–23; курсив додано).

Господь дає подальше бачення, радячи нам вивчати проблему в нашому розумі, а потім спитати, чи правильно це:

“Якщо це правильно, Я зроблю так, щоб твої груди запалали зсередини; отже, ти *відчуваєш*, що це правильно.

Але якщо це не правильно, в тебе не буде таких *відчуттів*, а буде заціпеніння думки” (УЗ 9:8–9; курсив додано).

3. Дійте, коли Він затримується з відповіддю

Надзвичайно важливо усвідомлювати, що Господь також відповідає на молитву у третій спосіб—*затримуючись з відповіддю* на промовлену молитву. Чому Він це робить?

Він є нашим досконалим Батьком. Він любить нас більше, ніж ми здатні зрозуміти. Він знає, що для нас найкраще. Він бачить кінець від початку. Він хоче, аби ми діяли і здобували потрібний досвід:

Коли Він відповідає *так*—це для того, аби дати нам впевненість.

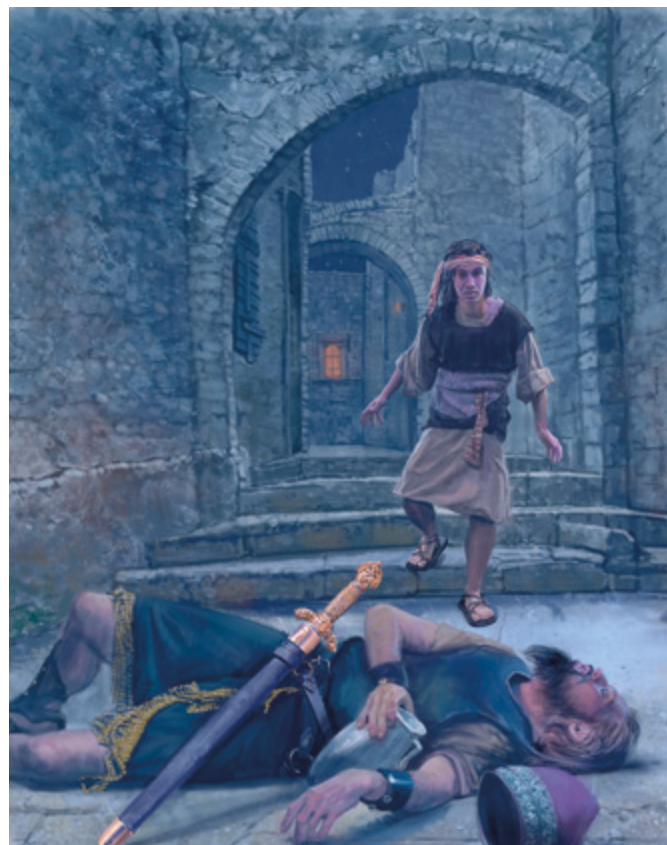
Коли Він відповідає *ні*—це для того, аби запобігти помилці.

Коли ж Він *затримується з відповіддю*, то це для того, щоб змусити нас зростати завдяки вірі в Нього, слухняності Його заповідям і бажанню діяти згідно з істиною. Від нас очікується, що ми візьмемо на себе відповідальність діяти згідно з рішенням, яке узгоджується з Його вченнями, без попереднього підтвердження [з

Його боку]. Ми не повинні пасивно сидіти в очікуванні або ж ремствувати через те, що Господь не відповів. Нам слід діяти.

Найчастіше, те, що ми вибираємо, є правильним. Він підтвердить правильність нашого вибору у Свій спосіб. Таке підтвердження зазвичай приходить через прояви допомоги, що супроводжують нас. Ми розпізнаємо їх завдяки духовній чутливості. Вони—як маленькі послання від люблячого Батька на доказ Його схвалення. Якщо, маючи довіру, ми починаємо робити те, що не є правильним, Він дасть нам знати про це до того, як ми зайдемо надто далеко. Ми відчуваємо цю допомогу, маючи неспокійні або тривожні почуття.

Зусилля Нефія в отриманні пластин з латуні демонструють те, як працюють принципи (див. 1 Нефій 3:6–7). Після двох невдалих спроб Нефій зберігав впевненість. Він пробрався у місто, прямуючи до будинку

Лавана, не маючи всіх відповідей. Він сказав: “Вів мене Дух Божий, бо не знав я наперед, що маю робити”, додавши багатозначні слова, *“однак я йшов уперед”* (1 Нефій 4:6–7; курсив додано).

Нефій був готовий робити спроби знову і знову, складаючи свої найкращі зусилля. Він виявляв віру в те, що отримає допомогу. Він не захотів опускати руки. Але оскільки він діяв, довіряв Господу, був слухняним і правильно використовував свою свободу волі, то отримав провід. Для досягнення успіху він отримував натхнення крок за кроком і, за словами його матері, Господь “дав ... силу, щоб вони мали змогу виконати те, що Господь наказав їм” (1 Нефій 5:8; курсив додано).

Нефій знав, що від нього вимагалось довіряти Богу, виявляти віру і діяти, щоб він міг отримувати допомогу крок за кроком. Він не ремствував і не просив цілковитого роз’яснення. Але особливо зверніть увагу на те, що він не чекав пасивно на допомогу. Він діяв! Виконуючи духовний закон, він отримав натхнення і силу діяти.

Довіряти Божій волі і Божому шляху

Іноді ми не розпізнаємо відповіді на молитву, бо надто зосереджені на бажанні отримати підтвердження нашим власним бажанням. Нам не вдається побачити, що Господь хоче, аби ми зробили щось інше. Старанно шукайте Його волю.

Я визнаю, що не знаю, як прийняти вірне рішення, окрім як тоді, коли є праведність і довіра до Небесного Батька. Принципи просто не працюватимуть, коли свобода волі навмисно використовується супроти волі Бога. Якщо існує нерозкаяний гріх, ми залишаємось на самоті борсатися й боротися самотужки. Ми *можемо* спастися завдяки нашому покаяттю.

Коли ми прагнемо натхнення у прийнятті рішень, Господь лагідно спонукає нас. Від нас вимагається обдумувати, виявляти віру, працювати, іноді боротися і діяти. Рідко повна відповідь щодо вирішальної справи або складної проблеми приходить вся за один раз. Частіше вона приходить потроху, не відкриваючи фінальної картини.

Я залишив найважливіше про молитву на самий кінець. Це—вдячність! Наше щире бажання дякувати улюбленому Батькові викликає чудове почуття миру, самоповаги й любові.

Чому так відбувається, що найбідніші найкраще вміють дякувати Господу? В горах Гватемали члени Церкви ледве животіють. Поїздка до храму вимагає великих жертв. До однієї поїздки доводиться готуватися упродовж року. Необхідно багато працювати, жертвувати, щоб заощадити гроші та їжу, прости, фарбувати і ткати новий одяг. Необхідно довго йти пішки босоніж горами, перетинати озеро Ісабель, їхати автобусом, маючи обмаль їжі.

Іноді ми не впізнаємо відповіді на молитву, бо надто зосереджені на бажанні отримати підтвердження нашим власним бажанням.

Стомлені та виснажені ці люди прибувають до храму. Вони відмиваються до блиску, вбираються у свій новий одяг і входять у дім Господа.

Переодягнувшись у білий одяг вони навчаються від Духа, отримують обряди і укладають завіти. Одна жінка з гір була глибоко зворушена духом і значенням ендаументу. Коли вона увійшла у цілестіальну кімнату, то побачила там інших людей, які благоговійно сиділи, схиливши голову. Простодушно вона стала на коліна біля входу в кімнату, не звертаючи увагу на інших. Вона схилила голову і, ридаючи, виливала своє серце Небесному Батькові двадцять хвилин. Зрештою, коли її сукня була мокра від сліз, вона підвела голову. Чуйна матрона храму запитала: “Чим я можу допомогти?” Жінка відповіла: “Навіть не знаю. Моя проблема в тому, що я намагалася висловити Небесному Батькові свою вдячність за всі благословення, але не відчуваю, що мені це вдалося. Чи допоможете ви мені сказати Йому, наскільки я вдячна?”

Ця порада щодо молитви є істинною. Я старанно випробовував її в лабораторії мого особистого життя. Я зрозумів, що те, що іноді здається глухою перепорою у спілкуванні, є велетенським кроком для здобуття довіри.

Якщо ви прагнете Його допомоги, пересвідчіться, що ваше життя є чистим, ваші мотиви—гідними і ви бажаєте чинити те, що Він просить—бо Він *відповість* на ваші молитви. Він є вашим люблячим Батьком, а ви—Його улюблене дитя. Він любить вас досконалою любов’ю і воліє допомогти вам. ■

Що як я не відчуваю **ПАЛАННЯ** в **ГРУДЯХ?**

Якщо ви знаєте, чого шукати, то легше зможете розпізнавати вплив Святого Духа.

Рейчел Нільсен

“Закпроси містера Вуда* на семінарію”. Як тільки я почула це оголошення, у мене зараз же з’явилася ця думка, і я відразу подумала, що вона божевільна. Чому це я маю запросити свого вчителя музики прийти на урок семінарії о 5:30 ранку?

Президент семінарії тільки-но сказав нашому класу, що в нас буде день вдячності вчителю. Нас попросили запросити когось з наших шкільних вчителів приєднатися до нас на ранковій семінарії, де ми мали подякувати їм за їхнє служіння.

**Ім’я було змінено.*

Почувши це оголошення, я весь тиждень думала про те, щоб запросити містера Вуда. Щоразу, коли я відвідувала семінарію або бачила його на своєму уроці музики, ця думка поверталася: “Закпроси містера Вуда на семінарію”. Через кілька днів цих спонукань я вже не могла ігнорувати цю думку.

Одного ранку, коли всі учні у музичному класі діставали свої інструменти, я відклала свій тромбон і підійшла до містера Вуда. Моє серце вистрибувало, а руки трусилися, однак коли я відкрила

свій рот, щоб висловити запрошення, то відчула спокій.

На моє здивування, містер Вуд сказав, що прийде! Йому було цікаво, чому я відвідувала семінарію щоранку перед школою, і він хотів більше дізнатися про це. Надавши йому всю потрібну інформацію, я пішла сповнена радістю.

Під час цієї події я не відчувала палання в грудях (див. УЗ 9:8). Однак я відчувала Святого Духа. Думка запросити містера Вуда, яка не полишала мене (див. УЗ 128:1), спокій, який я відчувала, коли запросила

його (див. Іван 14:26), і радість, яку я відчувала після того, як запросила його (див. Галатам 5:22)—все це прийшло від Духа. Однак якби я очікувала лише на палання в грудях, то могла б не впізнати спонукань Святого Духа.

Святий Дух промовляє багатьма способами і коли ви досліджуєте те, як Він спілкується, ви зрозумієте, на що звертати увагу під час своїх намагань, коли намагатиметесь розпізнати, коли Він з вами і коли Він навчає або скеровує вас.

Помічайте малі й прості речі

Перед пошуком чисельних способів того, як Святий Дух промовляє до нас, нам потрібно пам'ятати, що найчастіше одкровення приходять спокійно й тихо. Якщо ми очікуємо, що нас, як і Алму молодшого, відвідає ангел і землетрус, то можемо пропустити частіші й спокійніші спонукання від Святого Духа. Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, застерігає, що якщо ми “приділя[ємо] увагу дивовижним і яскравим духовним явленням”, то можемо не помітити “майже непомітних духовних вражень”, які є більш звичайними¹. Коли ви намагатиметесь розпізнати Святого Духа, шукайте тихі й прості спонукання.

Дізнавайтеся про способи, якими промовляє Святий Дух

Якщо ви ніколи не відчували палання в грудях, не хвилюйтеся. Є багато людей, які розпізнають

вплив Святого Духа таким чином, однак Він також промовляє і багатьма іншими способами, і вам не обов'язково мати палання у грудях, щоб відчувати Його присутність. Насправді, досліджуючи способи, якими Святий Дух надихає вас, і шукаючи їх прояв у своєму житті, ви можете виявити, що Він спілкується з вами частіше, ніж ви думаєте.

У цьому списку міститься лише кілька способів того, як промовляє Святий Дух. Вивчайте Писання і слова сучасних пророків, а також матеріал на сторінках 98–100 в *Путівнику для місіонерського служіння: Проповідуйте Мою євангелію* (2005), щоб виявити, як ще Він може промовляти до вас.

“Дух одкровення зазвичай проявляє себе через думки і почуття, які з'являються в нашому розумі й серці силою Святого Духа. (Див. УЗ 8:1–2; 100:5–8)”². Святий Дух може промовляти до вас через:

- Почуття любові, радості, миру, терпіння, доброти, віри, смирення (див. Галатам 5:22–23).
- Думки, які захоплюють розум або тиснуть на ваші почуття (див. УЗ 128:1).
- Бажання чинити добро і виконувати заповіді (див. Мосія 5:2).
- Почуття щодо правильності чогось (див. УЗ 9:8).
- Почуття спокою (див. Іван 14:26).
- Почуття, які “збільшу[ють] вашу душу” (Алма 32:28).
- Думки, які “освітлю[ють] ваше] розуміння” (Алма 32:28).
- Спрагу отримати більше істини (див. Алма 32:28).
- Почуття спонукання (заохочення) зробити щось або почуття стримування себе (утримання) від якихось дій (див. 1 Нефій 7:15; 2 Нефій 32:7).

НА ЩО СХОЖЕ ПАЛАННЯ В ГРУДЯХ?

“Що означає фраза: “груді запалали”? Чи має це бути відчуттям справжнього тепла, як від палання, яке викликається горінням? Якщо мається на увазі це, то я ніколи не відчував палання в грудях. Безсумнівно, слово “запалали” у цьому вірші з Писань означає відчуття комфорту й спокою. Це те свідчення, яке отримали багато людей. Саме так діє одкровення”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,
“Teaching and Learning by the Spirit”, *Liahona*, May 1999, 22.

ЯК МЕНІ ДІЗНАТИСЯ, ЧИ МОЯ ЦЕ ДУМКА, ЧИ ВОНА ПРИЙШЛА ВІД СВЯТОГО ДУХА?

“Нам потрібно діяти. Тоді ми дізнаємося—наша це думка, чи це сила Бога. ...

Все, що запрошує і спонукає нас чинити добро і бути добрими, походить від Бога”.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Patterns of Light: Discerning Light” (video), LDS.org. Повне відео дивіться на lds.org/go/patternL6.

Як можуть з’являтися ці думки і почуття

Думки і почуття від Святого Духа
можуть з’являтися:

- “Раптові і виразно”.
- “Ніжно і поступово”.
- “Настільки лагідно, що свідомо ви можете навіть не впізнати їх”³.

Дізнайтеся про це більше, переглянувши відео на сайті lds.org/go/revelationL6.

Думки і почуття від Святого Духа
можуть з’являтися, щоб:

- Нагадати нам щось (див. Іван 14:26).
- Захистити нас від обману (див. УЗ 45:57).
- Свідчити про Небесного Батька та Ісуса Христа (див. 2 Нефій 31:18).

- Допомогти нам навчати (див. УЗ 84:85).
- Наділити дарами Духа (див. УЗ 46:11).
- Принести прощення гріхів (див. 2 Нефій 31:17).

Прагніть хорошого

Коли ви намагаєтеся розпізнати Дух, подумайте про наслідки таких вражень: чи спонукатимуть вас ці думки або почуття чинити добро? В Мороній 7:16 сказано: “Ось чому я показую вам, як саме судити; бо все, що запрошує творити добро і переконує вірити в Христа, послано силою і даром Христа; ось чому ви можете знати досконалим знанням, що це є від Бога”.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) сказав: “Як нам упізнати спонукання Духа? Я справді

не думаю, що це надто важко. ...

Чи переконує воно людину чинити добро, встати, міцно стояти, робити правильні речі, бути доброю, бути великодушною? Тоді це спонукання іде від Божого Духа. Якщо воно огорнуло темрявою, зле, потворне, недобре, тоді ви можете знати, що воно походить від супротивника”⁴.

Якщо вас цікавить, відчуваєте ви Дух чи ні, спитайте себе, чи запрошує вас думка або почуття чинити добро. Якщо так, то ви можете бути певні, що вони від Бога.

Шукайте нагоду використати свою свободу волі

Якщо ви живете гідно, але вам все ще важко розпізнати Святого Духа, починайте діяти. Небесний Батько благословив вас свободою волі й інколи Він хоче, аби ви діяли без

Його проводу. Він проситиме вас виявляти вашу віру, зробивши крок у темряву. Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “У певний момент пошуків духовних знань виникає “стрибок віри”. ... Це той момент, коли ви підходите до краю світла, робите крок у темряву, щоб побачити, що шлях попереду освітлено усього на крок чи два”⁵. Якщо ви з вірою діятимете відповідно до

отриманого знання, навіть не розпізнаючи спонування від Святого Духа, Небесний Батько подбає про те, щоб ви не збилися з пуття. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Девід А. Беднар, “Дух одкровення”, *Ліягона*, трав. 2011, сс. 88-89.
2. Девід А. Беднар, “Дух одкровення”, с. 88.
3. Девід А. Беднар, “Дух одкровення”, с. 88.
4. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 260–261.
5. Бойд К. Пекер, “Пошуки духовного знання”, *Ліягона*, січ. 2007, с. 18.

ЧОМУ ВАЖКО ВПІЗНАТИ ВПЛИВ СЯТОГО ДУХА?

“Наш Батько очікує, що ви будете навчатися, як отримати божественну допомогу, виявляючи віру в Нього і Його Святого Сина, Ісуса Христа. Якби ви отримували натхненний провід лише попросивши Його, ви стали б слабкими і були б ще більше залежні від Них. Вони знають, що необхідне особисте зростання приходить за умови, якщо ви стараєтеся щосили, аби дізнатися, як бути веденими Духом”.

Старійшина Річард Г. Скотт з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Щоб отримати духовний провід”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 7.

НА ЩО СХОЖЕ ВІДЧУТТЯ ДУХА?

“Не знайдеться слів, ... які ідеально опишуть Дух” (Бойд К. Пекер, “The Candle of the Lord”, *Tambuli*, Dec. 1988, 34). Оскільки описати відчуття Духа важко, кожен робитиме це трохи по-різному. Але попри ці відмінності, ми можемо багато чого навчитися, коли інші люди пояснюють, як Святий Дух промовляє до них. Подивіться описання відчуття Святого Духа кількома людьми на [lds.org/go/powerL6](https://www.lds.org/go/powerL6).

ДІЙТЕ за ТИХИМИ СПОНУКАННЯМИ

*Варто слухати кожне
слово, сказане пошепки
Святим Духом.*

Якщо вночі торнадо має жбурнути на ваше ліжко величезний стовбур дерева, ймовірно ви хотіли б знати про це заздалегідь.

Уілфорд Вудрафф (1807–1898), який пізніше став четвертим Президентом Церкви, якось спав на дворі у своєму фургоні зі своєю дружиною й дитиною, коли Дух прошепотів йому: “Підведися і зруш з цього місця [свій] фургон”¹. Він міг би відігнати цю дивну ідею, однак він послухався. Через півгодини смерч підхопив величезне дерево і жбурнув його у повітря. Дерево впало якраз там, де раніше стояв фургон.

Є багато подібних прикладів чудес, які траплялися, коли хтось прислухався до спонукань.

Але як щодо спонукання, яке надихає вас подзвонити другові і просто привітатися? Або спонукання покласти в рюкзак ще одну пару шкарпеток для вашого наступного походу? Якщо діяти за цими спонуканнями, то, ймовірно, результати не будуть дуже значущими, однак вони все ще будуть важливими.

У друга, якому ви дзвоните, міг бути важкий день. Телефонний дзвінок міг підбадьорити його. Якби ваші ноги у поході раптом промокли, ще одна пара шкарпеток могла б забезпечити вам комфортну прогулянку, а не болючі пухирі.

Президент Томас С. Монсон навчав: “Ми спостерігаємо. Ми чекаємо. Ми слухаємо тихий, спокійний голос. Коли він промовляє, мудрі чоловіки й жінки прислухаються до нього. Ми не зволікаємо з тим, щоб діяти за спонуканнями Духа”².

Іноді Дух спонукає до негайних дій. Однак частіше ці спонукання є лагідними. Небесний Батько пообіцяв навчати нас “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” (2 Нефій 28:30).

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Найчастіше, одкровення приходять невеличкими частинами протягом певного часу і дається нам відповідно до наших прагнень, гідності та підготовки”³.

Ймовірно жодному з нас не доведеться увертатися від стовбура дерева, який жбурнуло в нас торнадо. Однак ми можемо бути певними в тому, що завжди буде якась маленька й проста справа, яку ми можемо зробити, зважаючи на спонукання Духа. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення Президентів Церкви: Уілфорд Вудрафф (2011), с. 47.
2. Томас С. Монсон, “The Spirit Giveth Life”, *Ensign*, May 1985, 68.
3. Девід А. Беднар, “Дух одкровення”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 88.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЛЯ МОГО БРАТА

Джессі Джоунс

Про силу й благословення священства я дізнався у нещасливі часи. Кілька років тому, коли моему молодшому братові було 14 років, він потрапив в аварію на своєму мотоциклі і зламав собі ногу. Мій тато подзвонив і сказав мені, що вони везуть його до лікарні. Поспішаючи до лікарні, я дуже переживав. Прибувши туди, я побачив одного з моїх дядьків. Він розповів мені, наскільки серйозною була аварія.

Переймаючись тим, що побачу, я відкрив двері і увійшов у кімнату, де знаходився мій брат. Я зробив крок, заплющив очі і раптом відчув спокій. Точно так, як я не забуду своїх гірких почуттів, я ніколи не забуду почуття миру й спокою, яке зійшло на мене. Я упізнав це почуття—то був Дух.

Тоді я почув голос свого батька. Він і мій дядько давали моему братові благословення священства. Він смиренно благословив на здоров'я свого сина в ім'я Ісуса Христа, щоб той зцілювся, і його нога знову функціонувала належним чином.

Після благословення якийсь час було тихо. В той час я знав, що маю жити гідно, аби отримати Мелхиседекове священство і мати можливість давати благословення своїм майбутнім дітям.

Коли ми зібралися в холі, вийшовши з палати мого брата, мої батьки почали обговорювати план дій. Вони обговорювали, чи слід направити його з Мексики до лікаря у Сполучених Штатах Америки або ж зробити хірургічну операцію тут. Який би варіант, на їхню думку, не був найкращим для мого брата, я знав, що він вже отримав найліпшу можливу увагу. Він отримав благословення від двох чоловіків, носіїв священства, отже, не зважаючи на те, що вирішать мої батьки, з моїм братом все буде гаразд.

Вони вирішили залишитися в Мексиці, щоб зробити операцію. Лікарі поставили металеву пластинку в ногу мого брата, скріпивши її 10 гвинтами. Вона добре загоювалася і через кілька місяців він вже брав участь в іграх футбольної команди. Благословення виповнилося саме так, як казав мій батько.

Я знаю, що священство—це сила і повноваження Бога, дані людям. Який чудовий дар Він дав нам! ■
Автор мешкає в Чихуахуа, Мексика.

“Коли ми отримуємо священство, ми отримуємо повноваження діяти від імені Бога і керувати в істині та праведності. Це повноваження є важливим джерелом праведної сили і впливу для блага Божих дітей на землі і триватиме й поза завісою”.

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Учення і принципи, що містяться в Уложеннях віри”, Ліягона, лист. 2013, с. 47.

“Про що мені слід думати під час причастя?”

Хоча ми є свідками Ісуса Христа в усі часи і в усьому, і в усіх місцях (див. Мосія 18:9), іноді світ навколо нас змагається за нашу увагу. Причастя дає нам шанс зосередити наші думки на Спасителі, аби наша увага не розсіювалася.

Під час причастя ви можете думати про значення і красу цього обряду. Коли ви причащаєтеся символами тіла і крові Спасителя, це може допомогти вам роздумувати над Його безкінечною й спокутною жертвою. Коли ви приймаєте причастя, то поновлюєте свої завіти, укладені при хрещенні. Чинячи так, ви можете ще раз зобов'язатися завжди пам'ятати Його і дотримуватися Його заповідей.

Обряд причастя буде більш значущим для вас, якщо ви підготуєтеся духовно. Протягом тижня ви можете вивчати виступи з генеральної конференції або уривки з Писань, які допоможуть вам зосередитися на жертві Спасителя і вашому особистому учнівстві. Під час причасного гімну і молитов, зосередьтеся на словах, які ви співаєте і чуєте, та поміркуйте про їхнє значення.

Під час причастя приділіть час тому, щоб подумати про зміни, до яких ви вдаєтеся у своєму особистому житті, щоб стати більш схожими на Ісуса Христа. Гідно прийнявши причастя, ви можете відчувати себе чистими й непорочними, саме так, як ви відчували себе в день вашого хрещення.

Зосередьте свої думки на Спокуті

Під час причастя мої думки зосереджуються на Ісусі Христі та Його Спокуті. Мені важко висловити те, що я відчуваю під час причастя, коли думаю про Спокуту Ісуса Христа. Я знаю, що Ісуса Христа було вибрано бути нашим Викупителем. Я знаю, що Він живе.

Нефій Б., 20 років, Браззавіль, Республіка Конго

Пам'ятайте про Останню вечерю

Ми маємо думати про спокутну жертву Ісуса Христа і про важливість гідно причащатися символами Його тіла і Його крові. Ми

також можемо подумати про час, коли Він благословляв хліб і вино зі Своїми Дванадцятьма апостолами.

Йонас А., 18 років, шт. Морелос, Мексика

Думайте про Ісуса Христа

Під час причастя я думаю про те, через що довелося пройти Спасителю, щоб ми могли покаятися в помилках, які ми ро-

бимо. Я також думаю про всі благословення, які Він дав мені, та дивовижні чудеса, які Він здійснив і ще здійснить. Які ми благословенні, що можемо причащатися, щоб мати змогу покаятися в наших гріхах і зобов'язатися чинити краще.

Енді Б., 13 років, шт. Юта, США

Розмірковуйте над словами причасних гімнів

Причасні гімни навчають, про що ми маємо думати під час обряду причастя. Наприклад, у моєму улюбленому причасному гімні: “У

покорі і смиренні” (Гімни, №. 96), говориться: “Не дозволяй забути, Боже, як помер за мене Ти, як Твоє спинилось серце на голгофському хресті”. Коли я пам'ятаю слова причасних гімнів під час цього священного обряду, це допомагає

мені відчувати мир, а моя вдячність за Спокуту Ісуса Христа зростає.

Остін Б., 15 років, провінція Альберта, Канада

Пам'ятайте і визнавайте

Мета причастя—поновлювати наші завіти з нашим Небесним Батьком і очиститися від гріхів, в яких ми покалися. Під час причастя ми пам'ятаємо жертву Христа за нас і міркуємо про те, як ми застосовуємо її в нашому житті. Я намагаюся думати про те, що я зробила протягом останнього тижня і наскільки добре дотримувалася своїх завітів з моїм Батьком. Я визнаю гріхи, які вчинила, і зосереджуюся на тому, як я можу використати Спокуту, щоб подолати їх. Коли я роблю це, причастя стає подією, яка надихає і духовно зміцнює.

Ебегейл П., 14 років, шт. Аризона, США

Дякуйте за благословення

Під час причастя ми маємо думати про те, якою великою була жертва, яку наш Спаситель приніс за нас, і наповнити

свої серця вдячністю. Коли я причащаюся, то люблю дякувати Небесному Батькові і Його Улюбленому Синові, Ісусу Христу, за отримані благословення.

Елен С. 16 років, шт. Параїба, Бразилія

Розміркуйте над своїми завітами

Коли я був молодше, то єдине, про що я думав під час причастя, було те, як мені залишатися спокійним. Тепер, коли я є носієм священства, я розумію, що для того, щоб причастя мало

значення для мене, і допомагало мені зростати духовно, мені потрібно розмірковувати під час обряду причастя. Я думаю про Спокуту Спасителя і про те, як Він виявив Свою любов до нас. Я також думаю про те, як прийняття причастя може зміцнити мою віру і бажання дотримуватися моїх завітів, укладених при хрищенні.

Лівай Ф., 19 років, Абія, Нігерія

Не дозволяйте собі блукати думками

У своїх Писаннях я тримаю маленьку карточку, яку виймаю кожної неділі під час причастя. На цій закладці міститься поси-

лання на Мосіа 18, де Алма говорить про завіт хрищення. На карточці є маленькі замітки, як-от: "Будьте вдячними за Спокуту", написані на ній, щоб допомогти мені пам'ятати про мету і святість причастя. Коли я переглядаю замітки, це допомагає мені зосереджуватися на меті і святості причастя.

Еліша М., 19 років, шт. Техас, США

ВІДКЛАДІТЬ СВІТ

"Коли я був дитиною, під час рознесення причастя грала чудова музика. Згодом

Брати попросили нас припинити цю практику, оскільки наші думки більше зосереджувалися на музиці, ніж на спокутній жертві нашого Господа і Спасителя. Причащаючись, ми не думаємо про речі світу. Це період духовного оновлення, коли ми визнаємо глибоку духовну значущість обряду, запропонованого кожному з нас особисто. Ми позбавляємо себе можливості духовного зростання, якщо причащаємось недбало".

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "І нині причащаючись", Ліягона, трав. 2006, с. 41.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

"Одна з моїх подруг лише раз хоче спробувати дещо погане, щоб розуміти про що йдеться, коли люди говоритимуть про це. Як мені допомогти їй зрозуміти, що це не гарна ідея?"

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 липня 2014 року на адресу: liahona.lds.org, електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org або поштою (див. адресу на с. 3).

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) назву колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого чи ясного подання інформації.

Старійшина
Ентоні Д. Перкінс
Сімдесятник

СПЛАТА ДЕСЯТИНИ СПОВНЮЄ ВНУТРІШНЬОЮ СИЛОЮ

Вирішіть зараз платити чесну десятину. Якщо ви будете це робити, ви зрозумієте, що Господь виконує Свої обіцяння.

Президент Томас С. Монсон навчає, що “чесна сплата десятини сповнює людину внутрішньою силою і посилює зобов’язання виконувати інші заповіді”¹. Мені пощастило здобути свідчення про цей принцип, коли я був ще юнаком.

Коли мені було 14 років, у мене з’явилася перша робота. Працюючи на будівництві, я заробляв по 2 долари на годину. Зарплатня за перший тиждень становила 80 доларів. Я хотів купити стереомагнітофон з вісьмома доріжками, який був найостаннішою технологічною розробкою того часу. Модель з усіма функціями, яку я хотів придбати, коштувала 320 доларів. Я радісно поділився з мамою і татом своїм наміром купити стереосистему після чотирьох тижнів роботи.

Більше ніж чотири тижні

Мої батьки мудро навчали: “Тобі знадобиться більше ніж чотири тижні, аби заробити достатньо грошей для придбання того магнітофона.

Ти маєш висловити вдячність Богу за велику кількість Його благословень, сплативши 10 відсотків твого доходу в якості десятини. Тобі треба буде сплатити державі близько 10 відсотків податків. Також тобі в юності треба навчитися виконувати пораду пророків, готуватися фінансово до майбутнього, включаючи місію. Тому ми пропонуємо тобі відкласти 30

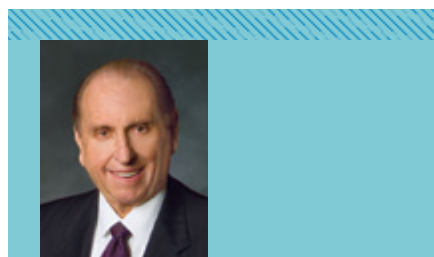
відсотків твого заробітку на депозитний рахунок”.

Мій підлітковий мозок швидко підрахував, що виконавши те, чого навчали мої батьки, я матиму щотижня лише 40 доларів на витрати. Це означало, що мені потрібно буде працювати для придбання омріяного мною стерео щонайменше 2 місяці. Я знаходився у критично важливий момент прийняття рішення—що буде моїм пріоритетом: придбання матеріальної цінності, чи я буду жертвувати, аби сплатити десятину і зробити заощадження?

Спочатку сплати десятину

В буклеті *Заради зміцнення молоді* міститься порада: “Сплачуйте [десятину] в першу чергу, навіть коли вважаєте, що у вас не вистачить грошей для задоволення інших ваших потреб. Це допоможе вам розвинути сильнішу віру, подолати егоїзм і стати більш сприйнятливими до впливу Духа”².

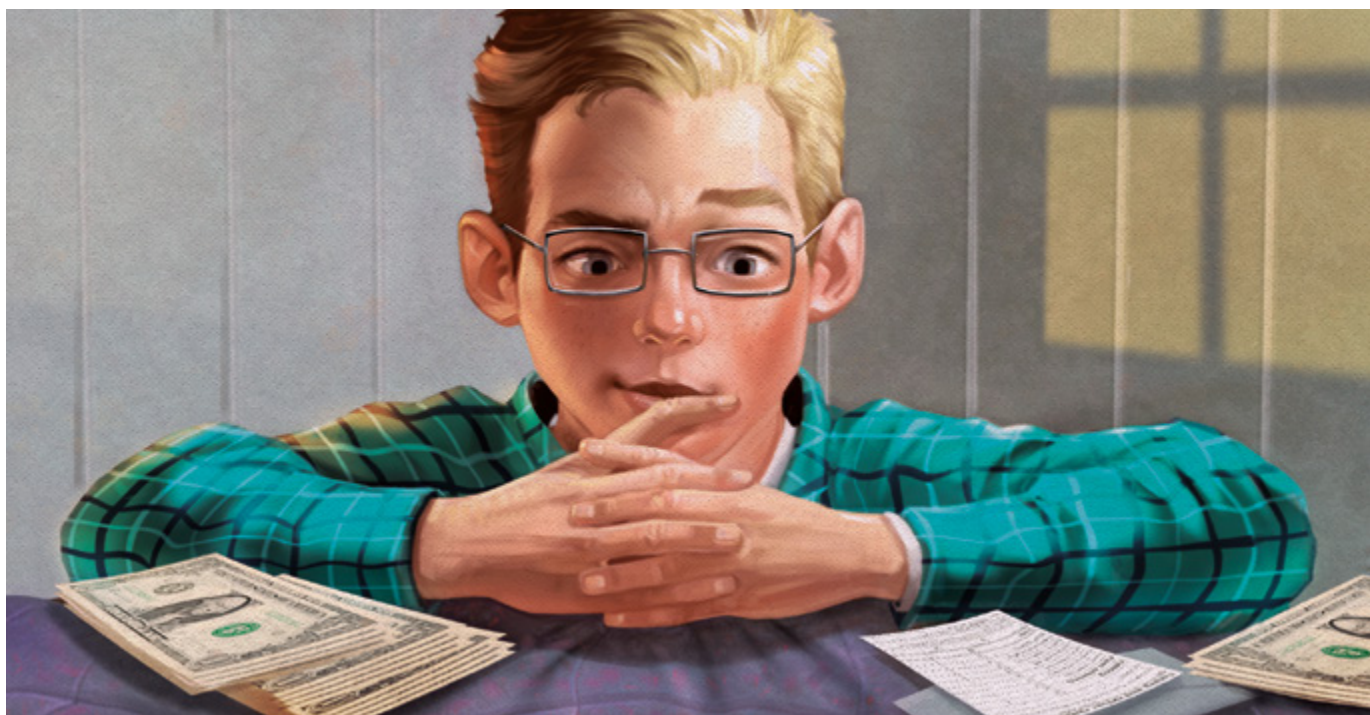
У 14 років я вирішив сплачувати повну десятину протягом усього

ВІН ПРИГОТУЄ ШЛЯХ

“Кожен з нас має достатньо коштів для сплати десятини. В дійсності, жоден з нас не може дозволити собі не платити десятину. Господь зміцнить нашу рішучість. Він відкриє шлях для того, аби ми могли виконати це”.

Президент Томас С. Монсон, “*Be Thou an Example*”, *Liahona*, Jan. 1997, 42.

свого життя. Я вирішив виконувати пораду пророків і відкладати гроші на свою місію і майбутню освіту. Цей випадок також навчив мене бачити різницю між бажаннями і потребами. Я хотів отримати найостаннішу модель магнітофона, але я цього не потребував. Тому я вирішив купити набагато дешевшу модель, з меншою кількістю функцій, і вона все ще досить добре працювала, коли я їхав на місію.

Виконання обіцянь

Коли завдяки сплаті десятини я дізнався, що Господь виконує Свої обіцяння, моя віра стала міцнішою, як і моє бажання виконувати інші Його заповіді. Я дізнався, що якщо я робив щедрі пожертвування від посту, Він відповідав на мої молитви і постійно скеровував мене (див. Ісаїя 58:6–11). Я дізнався, що якщо я читав Книгу Мормона, Він показував мені її істинність через силу Святого Духа (див. Мороній 10:4–5). Я дізнався, що якщо я виконував Слово Мудрості, Він давав мені

здоров'я, мудрість і знання, і що я міг "бігти і не втомлюватися" (див. УЗ 89:18–21). І я дізнався, що якщо я дотримувався закону цнотливості, Святий Дух міг бути моїм постійним супутником і Спаситель давав мені впевненість, що я буду стояти одного дня в Його присутності і не соромитися (див. УЗ 121:45–46).

Інший спосіб, завдяки якому сплата десятини і пожертвувань посилила мою внутрішню силу,— через храмові завіти. Брошура *Заради зміцнення молоді* навчає: "Для того, щоб увійти до храму, ви повинні бути повним платником десятини"³. Коли я захожу у святий храм, я відчуваю присутність Бога і Його любов. Я свідчу, що через храмові обряди ми обдаровуємося "владою згори" (УЗ 95:8), щоб з радістю зустрічати і долати випробування смертного життя.

Приготовані благословення

Сплата десятини і пожертвувань збільшила мою віру в те, що Господь виконує Свої обіцяння. Через пророка Малахію Він

проголосив: "Принесіть же ви всю десятину ... і тим Мене випробуйте, чи небесних отворів вам не відчиню, та чи не вилию вам благословення аж надмір?" (Малахія 3:10).

Усе своє життя, навіть у часи фінансових випробувань перших років мого шлюбу, Бог завжди відкривав небесні отвори, аби наша сім'я отримувала все необхідне для життя. Я свідчу, що через послух закону десятини ваша віра зростатиме і стане великим джерелом сили у вашому житті.

Я запрошую кожну молоду людину—і всіх членів Церкви—прислухатися до Ісуса Христа і Його пророків, сплачуючи повну десятину і щедрі пожертвування від посту протягом усього вашого життя. Я обіцяю, що Господь зміцнить вас і дасть вам процвітання у досягненні ваших праведних бажань згідно з Його святими цілями. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, "Be Thou an Example", *Liahona*, Jan. 1997, 42.
2. *Заради зміцнення молоді* (2011), с. 38.
3. *Заради зміцнення молоді*, с. 38.

ЯК Я ЗНАЙШОВ ШЛЯХ НАЗАД ДО ЦЕРКВИ

*Я хотів знайти відповіді
поза євангелією, але знайшов
лише порожнечу.*

Даг Бояк

Я виріс у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, але у коледжі вирішив, що Церква мені більше не потрібна. Я почав неглибокі, егоїстичні пошуки “істини” в інших місцях. Не знайшовши відповідей, які б дали мені мир чи радість, я поринув у глибоку духовну темряву. У мене було відчуття, що я вже ніколи не буду щасливим.

Однак я все ще міг бачити, що був щасливішим, коли був активним у Церкві. Я почав поводитися так, наче я став активним у Церкві, сподіваючись звільнитися від мороку, який контролював моє життя. Але мої нещирі зусилля не дали відчутних результатів. Я зосередився на навчанні, сподіваючись, що це відволікатиме мене від порожнечі, яку я відчував. Це тимчасово допомогло, але не дало реальних відповідей.

Потикавшись туди-сюди та усвідомивши, що це дорога в нікуди, я вирішив відпочити від навчання і поподорожувати. Я відклав трохи грошей, але їх могло вистачити лише ненадовго. До від'їзду я вирішив проявити справжню віру і сплатити з моїх скромних заощаджень десятину. Це було нелегко. Я буду далеко від дому, а гроші невдовзі закінчатся. Та я сподівався на те, що Бог є, і я знав, що мені буде потрібна Його допомога.

Я написав чек для сплати десятини, послав його моєму єпископу, спакував Книгу Мормона і вирушив. Майже негайно я відчув тепло Духа. Мене здивувало те, як мій сумнів і сум змінилися на розуміння й оптимізм. Від штату Айдахо до міста Вашингтон члени Церкви надавали мені допомогу і, що найважливіше, допомагали мені розвивати віру і

праведні бажання. Складалося враження, що де б я не був, я був удома.

Невдовзі я вже знав, що маю припинити подорож, не тому, що не вистачало грошей, але тому, що на мене чекала набагато краща подорож. Повернувшись додому, я зустрівся з моїм єпископом і президентом колу. З їхньою допомогою незабаром я вже служив Господу в якості місіонера.

Тепер щоразу, коли я плачу десятину або зустрічаюся з провідниками Церкви, я згадую “початок” мого справжнього навернення. З того часу я відчував злети і падіння, але я працював над тим, щоб залишатися духовно сильним. Я завжди буду вдячний за те, що Небесний Батько прийняв моє маленьке пожертвування, зроблене з вірою, і простягнув до мене Свою люблячу руку. ■
Автор живе в штаті Каліфорнія, США.

НЕПОРУШНІ

“Ми не можемо зруйнувати
Десять заповідей. Ми можемо
лише зруйнувати себе,
порушивши їх”.

(Сесіль Б. ДеМілл, американський кінорежисер
і продюсер, “Commencement Address”
[Університет Бригама Янга, 31 травня, 1957],
5; speeches.byu.edu).

Благословення для МАМИ

Сюзан Барретт

Грунтується на справжніх подіях

*“Священство на землі! З людьми
говорить Бог! Небесна влада
знову тут” (Збірник дитячих
пісень, с. 60).*

Збори Початкового товариства закінчилися і 10-літній Рубен шукав місіонерів. Вони збиралися йти додому разом. Старійшина Санчес і старійшина Рохас навчали Рубена і його старшого брата, Дієго, місіонерським бесідам і хрестили та конфірмували його. Тепер Рубен вважав їх своїми найкращими друзями.

Рубен подивився крізь вікно зачинених дверей класу. Ось де вони! Але що вони робили? Їхні руки лежали на голові чоловіка з приходу, і все виглядало так, наче вони промовляли молитву, як тоді, коли конфірмували Рубена.

Коли вони вийшли з кімнати, він запитав місіонерів: “Що ви робили?”

“Ми давали брату Мендоза благословення священства,— сказав старійшина Санчес.— Це наче особлива молитва, і вона може втішати, допомагати комусь дізнатися, як вирішити проблему або навіть допомогти вилікуватися хворому”.

Наступної неділі Рубен знову після зборів знайшов місіонерів. “Ви можете прийти до мого будинку і благословити мою маму?— запитав він.— У неї дуже болить спина”.

Вони всі поквапилися додому до Рубена. Старійшина Санчес і старійшина Рохас поговорили з мамою Рубена. Вона була членом Церкви, але дуже довго не ходила до Церкви.

“Нам сказали, що ви погано почуваетесь, сестро Гарсія”,— промовив старійшина Рохас.

“Вже протягом кількох тижнів у мене дуже болить спина,— відказала вона їм.— Я була у багатьох лікарів, але вони не змогли мені допомогти”.

“Рубен попросив нас прийти і дати вам благословення священства,— сказав старійшина Санчес.— Ви хочете, щоб ми це зробили?”

“Звичайно ж, так, будь ласка”,— відповіла мама.

Коли місіонери поклали свої руки на її голову і дали їй благословення, по щоках мами текли сльози. Коли вони скінчили, Рубен обійняв її. “Я знаю, що благословення тобі допоможе”,— сказав він їй.

Через три дні місіонери повернулися, щоби дізнатися про самопочуття мами Рубена. “Я так рада бачити вас,— сказала вона їм.— Біль у спині почав стихати після того, як ви дали мені благословення, а тепер він зовсім зник!”

“Небесний Батько змінив вас, сестро Гарсія,— сказав старійшина Санчес.— І Він дозволив нам допомогти Їй, через використання нашої влади священства для надання вам благословення”.

Наступної неділі—і кожної неділі після того—мама ходила до Церкви разом з Рубеном і Дієго. Вона пізнала, що сила священства дійсно існує і Рубен теж це зрозумів. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ЩО ТАКЕ СВЯЩЕНСТВО?

Священство—це влада діяти від імені Небесного Батька.

Хлопчики в Церкві можуть бути носіями Ааронового священства, якщо вони гідні і їм виповнилося 12 років. Вони можуть бути носіями Мелхиседекового священства, якщо вони гідні і їм виповнилося 18 років.

Чинами Ааронового священства є: диякон, вчитель і священник. Чинами Мелхиседекового священства є: старійшина, первосвященик, патріарх, сімдесятник і апостол.

Носії Ааронового священства можуть:

- Готувати причастя (вчителі і священники), благословляти його (священники) і розносити його (усі)
- Бути домашніми вчителями (вчителі і священники)
- Христити (священники)
- Збирати пожертвування від посту (диякони, вчителі і священники)
- Висвячувати інших в Ааронове священство (священники)

Носії Мелхиседекового священства можуть:

- Робити все, що роблять носії Ааронового священства, і крім того:
- Конфірмувати членів Церкви після хрещення
- Давати благословення священства
- Вести церковні збори і надавати покликання

Старійшина
Ніл Л. Андерсен

З Кворуму Дванадцятих
Апостолів

*Члени Кворуму Дванадцятих
Апостолів є особливими
свідками Ісуса Христа.*

Як я можу бути місіонером ЗАРАЗ?

Моліться, щоб знайти
способи ділитися
євангелією.

Моліться, щоб дізнатися,
кого ви можете запросити
до Церкви.

Якщо ви не є місіонером
повного дня з табличкою
на пальто, ви все ще можете
бути місіонером у
своєму серці.

Моліться про місіонерів
повного дня.

Підніміть ваше світло і будьте
прикладом, як ним був Ісус.

*З виступу "Це—диво!",
Ліягона, трав. 2013, сс. 77–80.*

Старійшина
Скотт Д. Вайтінг
Сімдесятник

Ягня блаогоовіння

*“Зоставляю вам
мир, мир Свій вам
даю!” (Іван 14:27).*

Коли мені було
близько семи років,
мій президент Початкового
товариства хотіла допомогти
дітям бути більш благоговій-
ними у нашому Початковому
товаристві. Вона зробила велику

дошку для оголошень у вигляді
ягняти. Коли якась дитина була
благоговійною, вона поміщала
наклейку у вигляді ягняти на
дошку оголошень біля його чи її
прізвища. Я дуже хотів отримати
такі ягня-наклейку. Тому одного
дня я тихо сидів на зборах Почат-
кового товариства, склавши руки
і пильно дивлячись на президента
Початкового товариства, аби вона
помітила моє благоговіння. Переді
мною сидів хлопчик вищого зро-
сту, тому я посунувся на лавці,
щоб вона бачила мене краще.

Потім, коли я так благого-
війно сидів, піаністка почала

грати приємну, тиху пісню
Початкового товариства. Коли
я слухав, мене охопило відчуття
спокою і по моїх щоках потекли
сльози. Я не знав, чому я відчував
такі щастя і спокій.

Після зборів Початкового то-
вариства я сказав своїй мамі про
те, що я відчував, і вона розповіла
мені, що то був Дух. Того дня я
дізнався про те, які відчуття дає
Дух. Коли мені треба прийняти
важливі рішення і мені потрібен
супровід Духа, я згадую, який спо-
кій я відчував у той день, і можу
розрізнити голос Духа, коли Той
до мене промовляє. ■

ДРУЗІ ЗІ ВСЬОГО СВІТУ

Я— ПОРЕДАНА з Італії

*Чао, амічі!**

З інтерв'ю Емі
Джейн Левітт

Чи називають місто, в якому ви живете, якимсь по-іншому? Місто, в якому живе Лоредана, іноді називають Вічним містом. Лоредана живе в Римі, Італія. У цьому красивому, історичному місті є багато цікавих місць, які можна подивитися, як, наприклад, Колізей і фонтан Треві.

Кожного ранку перед школою, прочитавши разом Писання, Лоредана і її сім'я снідають (зазвичай це сухий сніданок з молоком). Потім вона йде до школи. Найбільше їй подобаються уроки мистецтва та комп'ютерні класи. Коли вона приходить додому, вона любить гратися зі своїм молодшим братом, Франческо. ■

*Автор живе в штаті
Юта, США.*

** "Привіт, друзі!" італійською.*

Моя мама читала мені щовечора Книгу Мормона навіть до того, як вона приєдналася до Церкви. Коли мама вирішила, що нас мають навчати місіонери, і я почула, як вони читали Книгу Мормона, то впізнала її.

На Різдво та на Пасху мені подобається дарувати моїм друзям і членам сім'ї подарунки, виготовлені власними руками. Я сама виготовляю листівки і рамки для фотографій, щоб вкладати в них особливі фотографії.

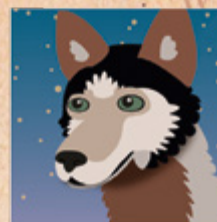

Моя мама доглядає жінку похилого віку, яку звуть Ангеліна. Іноді по суботах я розповідаю Ангеліні історії й співаю їй пісні Початкового товариства. Мені подобається допомагати моїй подрузі Ангеліні.

Моїй сім'ї подобається ходити на пляж, відвідувати історичні місця Риму, або просто гратися на дитячому майданчику.

Я часто допомагаю моєму вітчиму готувати на вечерю pasta Amatriciana.

ЛЮБЛЮ НА ХРАМ ДИВИТИСЬ

Моя мама і вітчим планують запечататися у Римському Італійському храмі після його освячення. Я теж з радістю чекаю на той день. Це буде дуже особливий день для всієї нашої сім'ї!

ВИРУШАЙМО!

У валізі Лоредани є деякі з її улюблених речей. А що з цих речей спакували б у свою сумку ви?

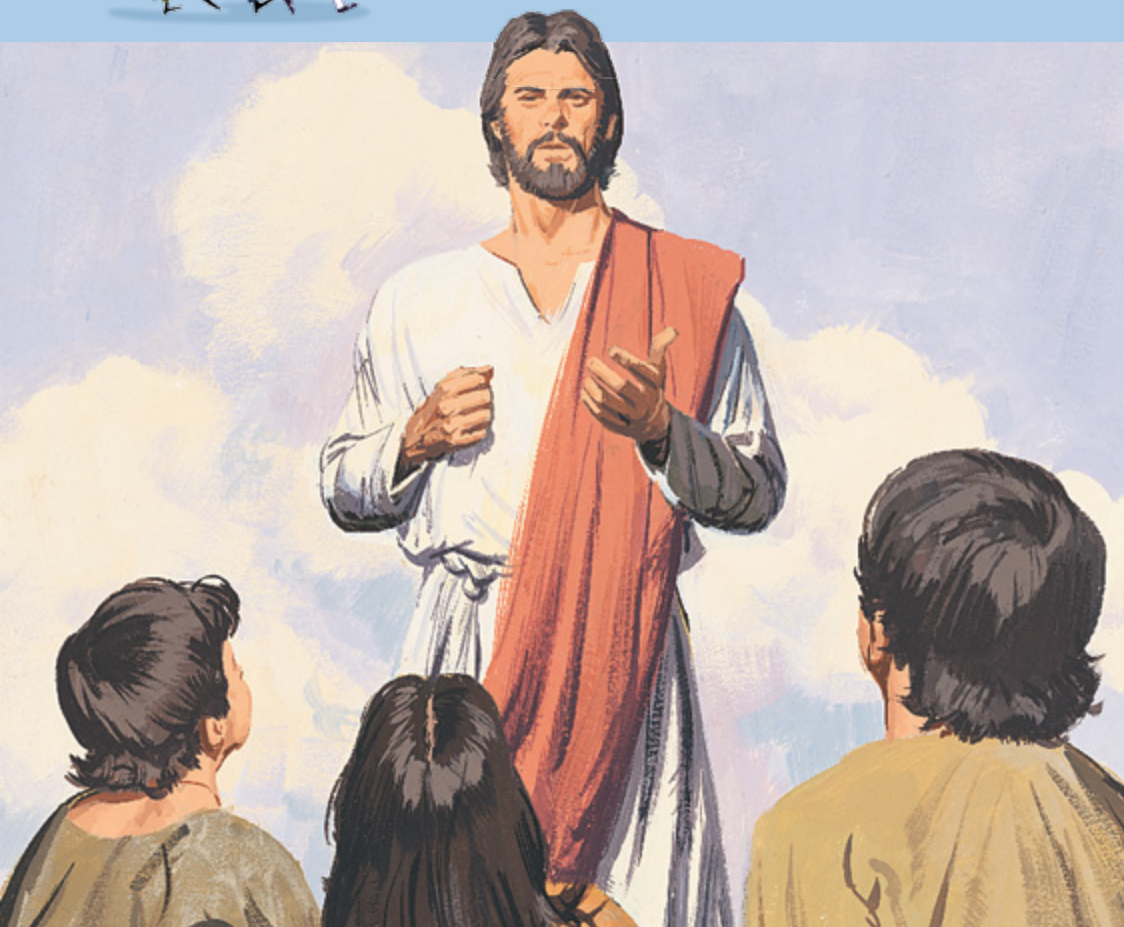
Массімо з Італії

Массімо одягнений у свою футбольну форму, але ви також можете вдягти його в церковний одяг або італійський національний костюм. Наклейте цю сторінку на картон, а потім розфарбуйте й розріжте її. ■

Допомагайте!

Чого навчав Ісус

Якось Ісус навчав того, що нам робити, якщо хтось попросить нас про допомогу. Він сказав, що нам треба робити або давати навіть більше, ніж те, про що попросила людина. Дізнайтеся, чому це називається "пройти другу милу", прочитавши слова Ісуса в Матвії 5:40–42.

Наслідувати Ісуса сьогодні

Одного вечора ми з братом і сестрою почали прибирати увесь будинок. Потім прийшов наш тато і сказав, що пора лягати спати. Вранці я прокинулася і моя мама сказала: "Дякую за те, що прибрали будинок".
Елізабет С., 8 років, Альберта, Канада

Мені подобається допомагати людям. Коли моя мама комусь служить, мені подобається ходити з нею і допомагати.
"Руки допомоги", Луїс Н., 6 років, Чихуахуа, Мексика

Завдання на цей місяць:

☐

Знайдіть способи допомоги вашому вчителю під час уроку Початкового товариства.

☐

Допоможіть брату або сестрі з виконанням домашнього завдання або хатньої роботи.

☐

Здивуйте батьків, прибравши у кімнати без нагадування.

☐

Я зобов'язуюсь ...

Займатися музикою в Уганді

*Диригувати перед усіма?
Джордж з цим упорається.*

Девід Діксон

Співробітник редакції церковних журналів

Не так багато дітей служать у церковному покликанні до того, як вийдуть з Початкового товариства. Але Джорджу Н. з Уганди було лише п'ять років, коли його покликали служити диригентом його філії.

Диригент—це людина, яка стоїть перед усіма на причасних зборах і диригує співом. Це важлива робота!

“Коли я був молодшим, я дуже нервувався”,—каже Джордж. Але навіть тоді він завжди виконував усе якнайкраще. Щотижня він удосконалювався. Не пройшло багато часу, як він вже впевнено диригував.

Джорджу подобається служити у його покликанні. “У мене хороші почуття,—каже він.— Я відчуваю, що у кімнаті є Дух”.

Музика є важливою складовою життя

Джорджа. Він також грає на піаніно і на гітарі. Звичайно ж, допомагає те, що Джордж народився в сім'ї музикантів. Вони всі люблять співати разом—Джордж, його батьки, шестеро сестер і один брат. Їхні імена, від найстаршого до наймолодшого: Розілла, Мірріам, Ненсі, Ешлі, Джордж, Чаєн, Оніда та Гідеон. Найбільше їхня сім'я любить виконувати пісню “Молитва дитини” (*Збірник дитячих пісень*, с. 6).

Тепер, коли Джорджу 12, він зайнятий на причасних зборах, допомагаючи розносити причастя. Його молодший брат, Гідеон, якому 5 років, інколи допомагає диригувати. Джордж навчив Гідеона, як це робиться.

Обидва брати, диригуючи, щасливо усміхаються. Вони знають, що допомагають запрошувати на збори Духа. ■

ПРО ДЖОРДЖА

- Окрім музики, одне з хобі Джорджа— гра у футбол.
- Його улюблена їжа—рис, солодка картопля, квасоля та арахіс.
- Його улюблені предмети у школі— англійська мова і математика.
- Джорджу подобається грати із сім'єю у настільні ігри. Його улюблена настільна гра називається Скаттергорії.

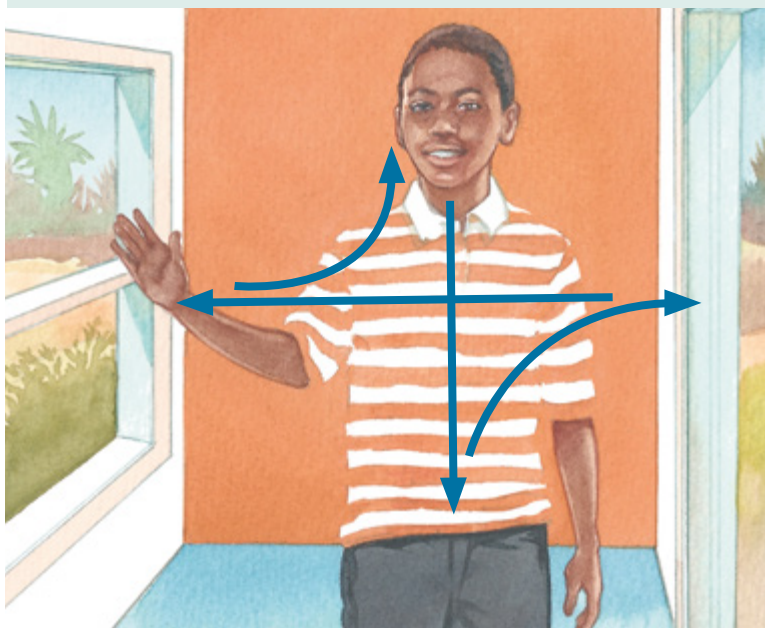

ЯК ДИРИГУВАТИ

Ви також можете навчитися диригувати! Ось як диригувати виконанням пісні "Оповідання з Книги Мормона"

(Збірник дитячих пісень, с. 62):

1. Подивіться на два числа на початку пісні. Верхнє число показує вам, скільки ударів є у кожному такті або маленькому відрізьку пісні. У цій пісні в кожному такті є чотири удари.
2. Підніміть руку і тримайте її розслабленою, пальці разом. Опускайте руку вниз. Поведіть рукою вліво. Поведіть рукою вправо. Підніміть руку.
3. Повторюйте цю послідовність для кожного такту пісні.
4. Продовжуйте практикувати і скоро ви будете готові диригувати виконанням пісні на домашньому сімейному вечорі!

Обряди священства і храмова робота благословляють мою сім'ю

Дженніфер Медді

Карл побіг по причалу, радіючи, що побачить свого тата. Батько Карла—рибалка, і Карл часто підбігав до човна, зустрічаючи його в кінці дня.

“Тату, поспішай!— гукнув Карл.— Я хочу показати тобі малюнок, який я сьогодні тобі намалював!”

“Чудово!— сказав тато.— Але спершу мені треба прив'язати човна”.

Карл спостерігав за тим, як старанно тато прив'язував човна

товстою мотузкою. “Чому тобі треба його так міцно прив'язувати?”— запитав Карл, коли тато затягнув величезного вузла.

Тато вказав на човна, який стояв на березі і мав у днищі величезну дірку. “Той човен був прив'язаний слабо. Під час останнього шторму він відв'язався і напорвся на скелі”.

Очі Карла широко відкрилися.

“Можеш подумати, як Небесний Батько допомагає нам залишатися міцно прив'язаними до Нього, щоб

ми були в безпеці?”— запитав тато.

“Через Писання?”— спробував вгадати Карл.

“Саме так,— сказав тато.— Також Він дає нам священні обряди, такі як хрищення і причастя. Ми з мамою уклали шлюб у храмі, щоб наша сім'я могла бути навіки зв'язана разом”.

Карл схопився за мотузку і допоміг татові зав'язати на ній останній вузол. “Ми зробимо найміцніший вузол!” ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПІСНЯ ТА УРИВОК З ПИСАНЬ

- Матвій 18:18
- “Люблю на храм дивитись”,
(Збірник дитячих пісень, с. 99).

ІДЕЇ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО ВИСТУПУ

Ваша сім'я може прочитати Матвій 18:18 і поговорити про те, що означає “зв'язувати щось на небесах”. Взявши довгу мотузку, ви можете по черзі зав'язувати на ній вузли і розповідати, як обряди священства благословили ваше життя.

Благословення немовляти

Благословення немовляти

Храмовий шлюб

Хрищення через занурення

Хрищення через занурення

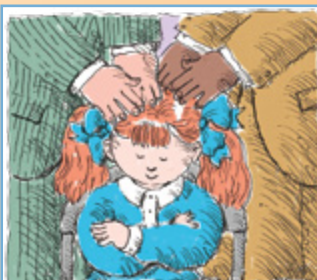
Храмовий шлюб

Благословення хворих

Причастя

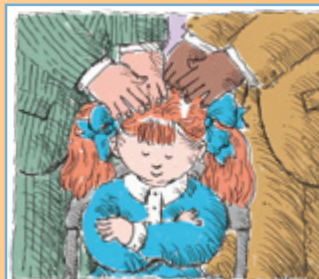
Конфірмація

Благословення хворих

Причастя

Конфірмація

ЗАЛИШАТИСЯ ПРИВ'ЯЗАНИМИ ДО НЕБЕСНОГО БАТЬКА

Видаліть цю сторінку і наклейте її на аркуш кольорового паперу. Виріжте картки і розкладіть їх на столі або на підлозі малюнком униз. По-черзі перевертайте по дві картки, щоб знайти підходящу пару. Коли хтось знайде підходящу пару, нехай він або вона розкажуть, як зображений на картці обряд допомагає нам залишатися близькими до Небесного Батька.

НАША СТОРІНКА

Мерарі С., 11 років, Сальвадор

Місіонери, Марія Клара А.,
9 років, Бразилія

Пауло та Карло Д. обом по десять років. Вони з Філіппін і є близнюками. Вони з нетерпінням чекають на час, коли будуть достатньо дорослими, аби отримати священство і розносити причастя. Вони люблять навчати євангелії інших і вони вже готуються служити на місії. Карло розповідає всім, кого знає, про сучасного пророка. А Пауло подобається брати свою Книгу Мормона до школи і читати її зі своїми однокласниками. Вони знають, що Писання важливо читати щодня, а в неділю ходити до Церкви. Карло і Пауло вільно розмовляють двома мовами—тагальською та ілоканською—а в школі вони вивчають англійську. Вони люблять гратися з друзями у баскетбол.

Якось у школі мої друзі змушували мене прокричати у порожній класній кімнаті погане слово. Коли я відмовилася, вони надокучали мені і глузували з мене. Тоді я погодилася і сказала це слово тихо і швидко. Потім я дуже жалкувала про цей вчинок. Того вечора я з усіх сил молилася і покалася в тому, що сказала погане слово. Я знаю, що завжди можу звернутися до Небесного Батька, аби дізнатися, що є правильним. І якщо щось неправильно—я скажу "ні", навіть якщо мої друзі скажуть мені зробити це. Я вдячна за покаяння!

Паола Л., 10 років, Мексика

БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

У школі з початку року ми готувалися до чудового свята, яке називається *Фесті-данза*. Як і кожного року, воно мало проводитися в суботу. Потім одного дня наш директор оголосив, що воно буде проводитися в неділю. Я сказала мамі, що в неділю ми ходимо до Церкви і я щасливий шанувати суботній день.

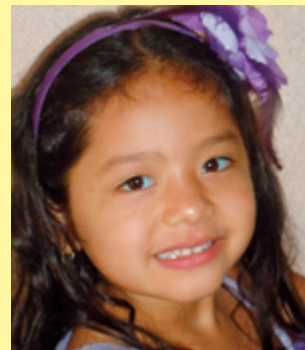
Ісая Р., 6 років, Перу

Мені подобається дитячий розділ журналу *Ліягона*, оскільки ці історії допомагають мені дізнаватися про Небесного Батька. Я завжди прошу мою маму читати мені ці історії. Мені подобаються головоломки, лабіринти, розмальовки та історії. Я люблю дізнаватися у Початковому товаристві про щось нове. Я знаю, що Небесний Батько любить мене і Він любить вас також. Я намагаюся завжди пам'ятати Його і вибирати правду.

Джоселін С., 4 роки, Нікарагуа

Найкращою подією у моєму житті був день, коли я охристився. Моя мама навчала мене, що коли я буду охрищений, то буду відповідальним за всі мої вчинки. Цей день настав і ми з татом обидва були вдягнені у біле. Я нервувався, але коли взяв за руку свого тата, щоб спуститися у купіль, то знав, що все буде добре. Коли мій тато промовив христильну молитву і занурив мене у воду, моє серце сповнилося прекрасними почуттями, які важко описати. Потім мене конфірмували і дали дар Святого Духа. Я дуже щасливий через те, що христився. Так само, як Ісус Христос є для мене прикладом, я є прикладом для мого молодшого брата. Я знаю, що Ісус Христос живе і любить нас.

Річард Х., 8 років, Гватемала

Сантьяго і його молодший брат, Жайро

З самого дитинства я хотів отримати Ааронове священство. Коли я матиму священство, я зможу розносити причастя і для мене будуть відчинені двері храму. Це чудовий привілей—належати до цієї відновленої Церкви, і я знаю, що євангелія істинна. Скоро я залишу Початкове товариство, де я дізнався так багато, і приєднаюся до молоді у Товаристві молодих чоловіків.

Сантьяго П., 11 років, Еквадор

“Біля мого ліжка з’явився чоловік, чия мантия була білішою, за все мною бачене. Його ім’я було Мороній”. (Див. Джозеф Сміт—Історія 1:30–33).

Ерік Х., 9 років, Мексика

Агустіна Б., 10 років, Аргентина

Маріанелла Б., 7 років, Аргентина

ПОДІЛІТЬСЯ З ЛІАГОНОЮ

Ви можете надавати ваші малюнки, фотографії чи історії онлайн на сайті liahona.lds.org, надсилати їх електронною поштою на liahona@ldschurch.org, вказавши у рядку “тема” слова “Our Page”, або звичайною поштою на адресу, вказану на 3 сторінці.

У кожному відправленні необхідно вказати повне ім’я дитини, стать і вік (від 3 до 11 років), а також ім’я батьків, назву приходу або філії, колу чи округу і письмовий дозвіл батьків на використання фотографії дитини і текст (дозвіл можна надсилати електронною поштою). Будь ласка, не надсилайте малюнки із зображенням Спасителя. Тексти можуть бути відредаговані для більш стислого чи ясного подання інформації.

Чудова ідея Уїлла

Лінн Грінвей

Ґрунтується на справжніх подіях

Уїлл хотів мати зображення храму. Він хотів розмістити його у своїй кімнаті. Він чув, як пророк сказав, що було б добре, аби у кожного воно було.

“Мамо, ти вже знайшла для мене зображення храму?” — запитав Уїлл.

“Ще ні”, — сказала мама.

Вона була зайнята, доглядаючи новонароджене немовля.

“Добре”, — сказав Уїлл.

Уїлл любив храм. Він знав, що це особливе місце, де сім’ї запечатуються разом.

Уїллу було трошки сумно. Мама була занадто

зайнята. Як би йому дістати зображення храму?

Потім Уїллу спала на думку чудова ідея. Йому не треба чекати, поки це зробить мама!

Уїлл побіг, щоби знайти свої олівці і

папір. Потім він сів за свого столика і почав малювати.

Через довгий час Уїлл відклав свої олівці. Він побіг на кухню

і підняв свій малюнок, аби показати його мамі.

“Який чудовий малюнок храму!” — сказала мама.

“Давай повісимо його в моїй кімнаті”, — сказав Уїлл.

“Чудова ідея!” — відповіла мама. ■

Автор живе в шт. Пенсільванія, США.

СИЛА СЛОВА КОЛИ

Келлі Луїз Урарії

Хвороба мого чоловіка прийшла раптово. Одного ранку він підстригав траву, і несподівано ми дізнаємося, що він захворів. Вже наступного дня він був на штучному підтриманні життєдіяльності. Коли ми переходили з кімнати невідкладної допомоги до операційної, один з лікарів говорив, виходячи з того, *якщо* вони зможуть його врятувати.

Оскільки його хвороба була рідкісною, у нього було мало шансів на виживання. Я не могла повірити в такий драматичний розвиток подій. Мене охопив відчай.

На щастя П'єр пережив свою першу операцію і потрапив до відділення інтенсивної терапії. Попереду ще був довгий шлях, але його шанси покращувалися щогодини. На ранок після першої операції до мене заговорила перша з багатьох медсестер. Вона говорила про те, *коли* П'єр зможе бути готовим до наступної стадії лікування. Це слово справило на мене таке враження, що я затнулася. Слово *коли* було сповнене такої надії на відміну від слова *якщо*—воно випромінювало впевненість, очікування. Я подякувала їй за вибір слова, і вона з розумінням усміхнулася.

П'єр отримав багато благословень священства, які служили джерелом великого заохочення. Ми знали, що нам слід намагатися побачити руку Господа в нашому житті, оскільки не стояло питання *якщо* ми побачимо Його вплив, але *коли* це станеться. Кожного разу, коли здоров'я П'єра загрожливо погіршувалося, я нагадувала йому про

Ми знали, що нам слід намагатися побачити руку Господа у нашому житті, оскільки не стояло питання якщо ми побачимо Його вплив, але коли це станеться.

благословення і про те, що нам слід виявляти віру в Господа. То був священний шлях, і кожний день був подарунком.

Надія, яку випромінювало слово *коли*, підтримувала в нас позитивний настрій. Однак на 18-й день цієї подорожі усе пішло жахливо неправильно. Під час сьомої операції його лікарі визначили, що хвороба занадто поширилася. Члени команди медиків зі сльозами на очах висловили жаль, коли сказали, що П'єр не переживе ту ніч.

Я змогла бути поряд з моїм вічним супутником, коли він переходив за завісу. Ми були благословенні тим, що його єдина жива дитина від попереднього шлюбу, його син, був з нами на телефонному зв'язку, аби висловити любов до свого батька. П'єр відійшов з миром.

Кілька тижнів потому біля його могили прийшли слова утішення з Мосія 2:41: "Я б хотів, щоб ви зважили на благословенний і щасливий стан тих, хто виконує заповіді Бога. Бо знайте, ... *якщо* вони вистоять вірними до кінця, їх приймуть на небесах, щоб завдяки цьому вони могли жити з Богом у стані нескінченного щастя" (курсив додано).

Ми з П'єром завжди вважали, що *якщо* у цьому вірші для нас буде означати *коли*. Ми знали, що залишаючись відданими нашим завітам ми зможемо поєднатися, і це було лише питанням того, *коли* це станеться. Ми довіряємо Господньому плану щодо вічних сімей і вічного життя. Саме сила слова *коли* змушує нас рухатися вперед. ■

Автор живе у Британській Колумбії, Канада

ГОРДОН Б. ХІНКЛІ

Гордон Б. Хінклі з самого дитинства любив природу. Горіх, який він посадив ще хлопчиком, було використано для виготовлення трибуни для **Конференц-центру**. Гордон часто порівнював любов Спасителя зі скеруванням **Полярної зірки**, зірки, яку він навчився знаходити ще будучи малим хлопцем. Під час свого служіння в Церкві він **подолав** відстань понад 3,2 мільйона кілометрів. **Супутники** передавали його свідчення по всьому світу. За його президентства було освячено більш ніж 70 храмів, серед яких і відбудований **храм в Наву, шт. Іллінойс**.

Також у цьому номері

для дорослої молоді

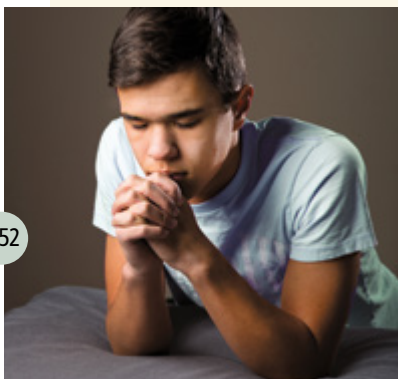

Прямуйте шляхом **ЩАСТЯ**

Єпископ Джеральд Коссе навчає трьом принципам, які допоможуть вам бути щасливими незалежно від ваших обставин.

с.42

для молоді

с.52

Що як я не відчуваю **ПАЛАННЯ** в **ГРУДЯХ?**

Не переймайтеся. Є більше ніж один спосіб відчувати Святого Духа.

для дітей

Чудова ідея Уїлла

Вам потрібне зображення храму,
щоб повісити у вашій домівці?

с.78

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

